

T. E. No. 943
3641
922-945
பெரிய சென்ட்ரல் பிளாட்
பெரிய சென்ட்ரல் பிளாட் (கி. 4)

Q23 417x
N24
67691

943

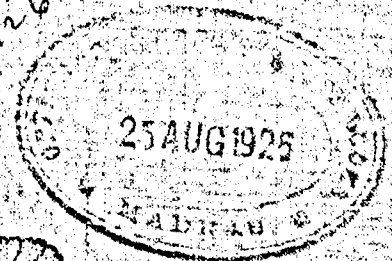
NĀYANMĀR CHARITRAM

BY

C. T. RANGASWAMI NAIDU

(Tamil Pandit)

Q17-3 1726

Published by

VINAYAGAM & CO.,

CHOO LAI, MADRAS.

1926

Copy Right]

[Price As 8.

 * செப்பனிடுவதற்காக எடுத்துக் *
 * கொள்ளப்பட்ட *
 * செப்பனிடாதம் (1926) வருடம் *
 * செப்பனிட முடிந்த *
 * செப்பனிடாதம் (1926) வருடம் *
 * ஆராய்ச்சி உதவியாளரின் *
 * கையொப்பம். *

நாயன்மார் சரித்திரம்

(படங்களோடு கூடியது)

தமிழ் பண்டிதர்

கா. தி. அரங்காமி நாயுடு எழுதியது,

3641.945
922.945

சேன்னை - குகை

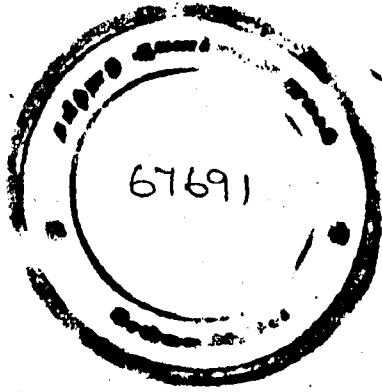
விநாயகம் அண்டு கம்பெனியாரால்

வெளியிடப்பட்டது.

1926

காபிகார்ட்]

[விலை அனு 8.

6723:417:22

7/26

முன்னுரை

25 AUG 1926

உலகத்தின் மாந்தர்களுக்குப் பொருள் இன்றி
பமையாததாகும். அப்பொருள், செல்வப்பொருள்
கல்விப்பொருள் என இருவகையாம். செல்வப்பொரு
ளுக்குத் தாயத்தார், களவர், வலியர், அரசர் முதலி
யவர்களாற் கேடுண்டாம். கல்விப் பொருளுக்கு அஃ
தில்லை. செல்வப் பொருள் பிறருக்குக் கொடுக்கக்
குறையும்; கல்விப் பொருள் பிறருக்குக் கொடுக்க வள
ரும். ஆதலின், செல்வப் பொருளினிங் கல்விப்
பொருளே சிறப்புடையதாகும். இதனை புணர்த்தவே,

“கேடில் விழுச்செல்வங் கல்லி யோருவர்க்கு
மாடல்ல மற்ற யவை”

எனத் திருவள்ளுவ தேவரும்,

“வகப்போகுடன்னின் மெய்ப்பொருள் கல்வி”

என ஓளவையாரும் அருளிச் செய்தார்கள்.
ஆகையால், தந்தை, மைந்தர்க்குத் தேடி வைத்தற்
குரிய பொருள் கல்விப் பொருளேயாகும். அதனே
தந்தை மைந்தர்களுக் காற்றும் உதவியாகும்.

ஆனால், பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கற்பிக்கையில்
நாம் மிகவுங்கருத்துடன் செய்யக்கூடியது ஒன்றுண்டு.
அது, பிள்ளைகளைக் கடவுளிடத்தன்பும், நல்லொழுக்க
மும் உடையவர்களாகச் செய்தலே. பிள்ளைகளுக்கு
அவ்விரண்டும் இல்லவாயின் அவர்கள், “கண்டதே
காட்சி, கொண்டதே கோலம்,” என்னுங் கருத்து
டையவர்களாய்த் தீநெறியில் சென்றுவிடுவார்கள்.
அவர்கள் கல்லியறிவினாற் பெறுதற்குரிய வயிணையும்
பெருர்கள். ஆதலின், பிள்ளைகளுக்கு மற்றைப் புத்
தகங்களோடு கடவு ளன்பையும், நல்லொழுக்கத்தை
யும் உண்டாக்குதற்குரிய புத்தகங்களையும் பாட புத்

தகவ்களாக அமைத்துக் கற்பித்தல் வேண்டும்.

அங்ஙனம் பிள்ளைகளுக்கு அவ்விண்ணடையும் உண்டாக்குதற்கேற்ற புத்தகங்களுள், அவ்வித நல்லியல்பினின் றொழுநியல்பரியோர்களின் சரிதைக ளடங்கிய புத்தகங்களே மிகச் சிறந்தனவாகும்.

ம-ா-ா-புரீ, கா. தி. அரங்கசாமி நாயுடு அவர்கள் எழுதிய நாயன்மார்கள் சரித்திரம் என்னும் புத்தகம் அவ்வகைப் புத்தகங்களுள், ஒன்றும் என்பதற்கிறதும் ஐயமில்லை. இப்புத்தகத்தை நான் படித்தபோது இந்நாயுடு அவர்கள் அக்கருத்துக்கொண்டே இதனை எழுதியிருக்கின்றார் என்பது எனக்கு நன்கு விளங்கியது.

இங்ஙன மாணவர்களுக்கு நன்மை செய்தற்குரிய நோக்கத்துடன் எழுதப்படும் புத்தகங்களே பாடப்புத்தகங்களாக அமைத்தற் குரியனாவாம்.

இந்நாயுடு அவர்கள் அத்தகைய நோக்கத்துடனே இப்புத்தகத்தை எழுதி யிருக்கின்றன ராதலின், இது, மாணவர்களுக்குப் பாடப்புத்தகமாக அமைத்திற்குரியதாம் என்பதில் யாதும் தடையில்லை.

இதன் பாஷை நடையும், மாணவர்கள் விரும்பிக் கற்கும்படி செவ்விதி னமைந்திருக்கின்றது.

இந்நாயுடு அவர்கள் இங்ஙனமே பல புத்தகங்களை எழுதி மாணவர்களுக்கு நலம்புரிவார் என யான் பெரிது கம்புகின்றேன்.

இங்ஙனம்

சென்னை } கா. ர. கோவிந்தராஜ முதலியார்
80-6-26 } பச்சையப்பன் காலேஜ் ஸ்கூல்
தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்.

முகவுரை

சேக்கிழார் நாயனார் இயற்றிய திருத்தொண்டர் புராணத்தான், மாணவர்களின் அறிவுக்கு உரங்கொடுக்கக்கூடிய நல்லொழுக்கம், கடவுள் பக்தி, இடைவிடாமுயற்சி முதலிய பல அரிய விஷயங்களை மேற்கொண்டபதினைந்து நாயன்மாதர்களின் சரித்திரங்களை மட்டும் இப்புத்தகத்தில் எளிய உரை நடையில் எழுதியுள்ளனாகையால், இஃது எவ்வகையிலும் மாணவர்களின் பிற்கால வாழ்க்கைக்குப் பெரிதும் பயன் தரக்கூடியதாகும் என்பது என் கருத்து.

கா. தி. அ.

பொருளடக்கம்

விஷயம்

பக்கம்

1. கண்ணப்ப நாயனார்:—

காளத்திமலையைக் கண்டது	1
திருவருட்பார்வையின் மனநெகிழ்ச்சி	3
இறைச்சியை உண்பித்தது	6
சிவகேசரியாரின் தயரம்	8
திண்ணனாரின் அற்புகம்	12
சிவபெருமானுடைய காட்சி	15

2. சண்டேசுர நாயனார்:—

பசுநிறை மேய்த்தல்	17
சிவாரச்சுனையின் சிறப்பு	20
எச்சதத்தன் கோபங்கொண்டது	22
எச்சதத்தனுடைய மரணம்	24
விசாரசருமர் அருள் பெற்றது	25

3. எழிபத்த நாயனார்:—

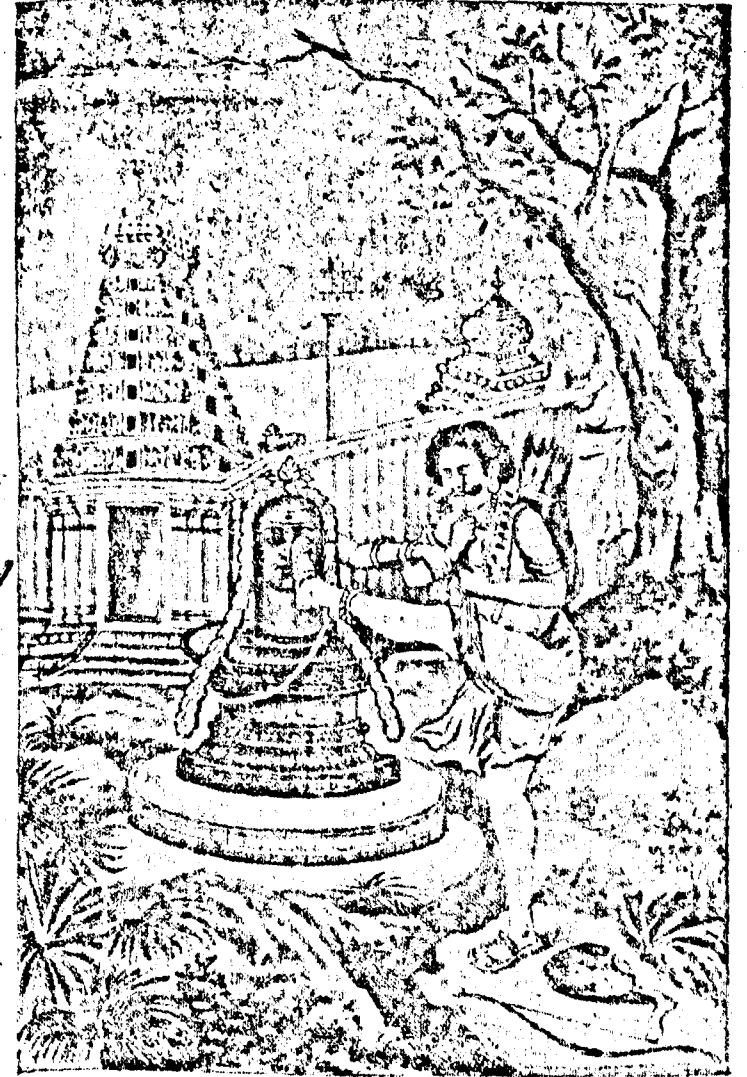
யானையின் தூர்ச்செய்கை	27
கோபத்தால் நெர்ந்த கொலை	29
அரசனுடைய போர்க்கோலம்	31
அளவிறந்த அன்பு	33
திருவருட்பேறு	35

4. அமர்நீதி நாயனார்:—

சிவபெருமான் பிரமசாரியானது	37
அமர்நீதி நாயனாரின் அன்பின்கொதிப்பு	39
பொன்பொருள்களைத் தரவிளம்பு	42
நாயனார் தாமே தரவிளம்பு	43

விஷயம்	பக்கம்
5. சிறுத்தொண்ட நாயனார்:—	
மாற்றரசர்களை வென்றது	 46
வைரவரின் வரவு	 48
சேரளன் சிதைபுண்டது	 51
வைரவருடைய அற்புதம்	 54
சேரளன் உயிர்பெற்று வருதல்	 59
6. நமிநந்தியடிக னாயனார்:—	
நீரைக்கொண்டு விளக்கேற்றியது	 61
சிவசுணங்களைத் தரிசித்தது	 63
7. காரைக்காலம்மையார்:—	
மாம்பழங்கிடைத்த அதிசயம்	 66
புனர் விவாகம்	 70
பேய்வடிவம் பெற்றது	 72
திருக்கைலாய மடைந்தது	 73
8. மூர்த்தி நாயனார்:—	
பத்தியின் உறுதிப்பாடு	 76
நாயனார் அரசரானது	 78
9. மெய்ப்பொரு னாயனார்:—	
வஞ்சகம்	 83
நாயனரைக் குத்திக்கொன்றது	 84
உபகாரம் வீண்போகாது	 88
10. சேரமான் பெருமானாயனார்:—	
அரசகோலங்கொண்டது	 90
பத்தியின் சிறப்பு	 92
பாணபத்திரர் செல்வம்பெற்றது	 95
மார்பிலே உடைவானே நாட்டியது	 97

விஷயம்	பக்கம்
11. திருநீலகண்ட நாயனார்:—	
ஆணையின் உறுதி	 100
திருவேலாடு காணு தொழிந்தது	 101
நாயனார் பிரமாணத்திற்குடன்படல்	 104
நாயனாரும் நாயகியாரும்முதுமை நீங்கப்பெற்றது	 109
12. திருநாளைப்போவார் நாயனார்:—	
நந்திதேவரை விலகச்செய்தது	 111
அக்கினியில் மூழ்கி எழுந்தது	 113
13. அப்பூதியடிக னாயனார்:—	
திருநாவுக்கரசு நாயனரைச்சந்தித்தல்	 116
பாம்பு கடித்திறந்த குழந்தை	 119
சிவவன் உயிர்பெற்றது	 121
14. இளையான்குடி மாற நாயனார்:—	
வறுமையின் கொடுமை	 124
பரமசிவன் சைவவேடங் கொண்டது	 125
சோதிவடிவின் காட்சி	 127
15. தண்டியடிக னாயனார்:—	
திருக்குளம் கல்லல்	 130
நாயனார் கண்காணப் பெற்றது	 132
சுமணர்களின் அழிவு	 134
16. அரும்பக வுரை	 136
17. செய்யுள் விளக்கம்	 142

நில்லு கண்ணப்ப, நில்லு கண்ணப்ப,.....[பக்கம் 16.]

நாயன்மார் சரித்திரம்

கண்ணப்ப நாயனார்

காளத்திமலையைக் கண்டது

பூவலர் கோலை சூழ்ந்த பொத்தப்பி நாட்டிலே,
உடுப்பூர் என்னும் ஊரிலே, வேடர்களுக்கு அரசு
னும், முற்பிறவியில் நற்றவத்தைச் செய்தவனுமாகிய
நாகன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன்
தந்தை என்னும் மனைவியுடன் இல்லறம் நடாத்தி
வரும் நாளில், அவ்விருவரும் மகப்பே றின்னமயால்
மிகவும் வருத்தமடைந்து, குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாகிய
முருகவேளின் சங்கீதானத்தில் சேவற் கோழிகளையும்,
மயில்களையும் விட்டு, அப் பெருமானை மனமொழி
மேய்களால் வணங்கி வந்தனர். அக் கடவுளின் திரு
வருளால் தந்தையானவள் கருப்பவதியாகி, ஓர் புத்தி
ரனைப் பெற்றாள். அந்த அருந்தவப் புதல்வனை நாகன்
தன் கையி லேந்தியபோது, திண்ணைவா யிருந்த
படியால் அக்குமாரனுக்குத் திண்ணன் என்று பெய
ரிட்டான். அந்தத் திண்ணனார் அதிக செல்வாக்
குடன் வளர்ந்து, உரிய பருவத்திலே வில்விதையின்
திறத்தைக் கற்கத் தொடங்கி, அதில் அதிக சமர்த்
துடையவரானார். நாகன் வயோதிக னானதால்,
வேட்டையாடும் முயற்சியில் இளைத்தவனாகத் தன்
னதிகாரத்தைச் சகலரு மறிய அதிக மகிழ்ச்சியுடன்
திண்ணனருக்கு ஒப்பிவித்தான்.

அரசரிமையைப் பெற்ற திண்ணனார், வேட்டைக் கொலங்கொண்டு தம் இனத்தார்களுடன் வனத்திற்குப் போய் வேட்டையாடினார். அப்பொழுது, ஒரு பன்றியானது வேடர் கட்டிய வலைகள் அறும்படி எழுந்து, மிகுந்த வேகமாய் ஓடியது. அதைக் கண்ட திண்ணனார், அந்த ஏனக்கைக் கொல்ல நினைந்து, அதிக விரைவாய் அதைத் தொடர்ந்து சென்றார். நாணன், காடன் என்ற இரண்டு மறவர் மாத்திரம் திண்ணனாரைப் பிரியாது பின் சென்றனர். அந்தக் கேழல் நெடுந்தூரம் ஓடி, இளைப்பினால் மலைச்சாரலை யடுத்துள்ள சோலையை யடைந்து, ஆங்கோர் மரத்தின் நிழலிலே நின்றது. திண்ணனார் விரைவில் அதனை யணுகி, உடைவானை யுருவி, அந்த ஏனம் இரு துண்டாகும்படி குத்தினார்.

பிறகு, நாணனும் காடனும், இறந்துபோன அப் பன்றியைக் கண்டு, திண்ணனாரைப் புகழ்ந்து வணங்கி, “வேடர் பிரானே! நாம் பல காதங்கள் கடந்து, நடந்து வந்தபடியால் அதிகமாய் இளைத்தோம். பசியும் நம்மை வருத்துகின்றது. நாம் இந்த இருளியின் இறைச்சியை நெருப்பிலே காய்ச்சித் தின்று, தண்ணீர் குடித்துப் பிறகு வேட்டைக் காட்டுக்கு மெதுவாய்ப் போகலாம்” என்று சொன்னார்கள். அதற்குத் திண்ணனார், “இவ்வனத்தில் தண்ணீர் எங்கே கிடைக்கும்?” என, நாணன், “அந்தத் தேக்க மரத்துக்கு அப்புறம் சென்றால், மலைப்பக்கத்தில் பொன்முகலி என்னும் நகரம் யொன் றேடுகின்றது,” என்றான்.

அதைக் கேட்டுத் திண்ணனார், “அப்படியானால் இந்த வராகத்தி னுடலை எடுத்துக்கொண்டு வர நடுங்கள்.

நாம் அங்கிசு போகலாம்” என்று சொல்லி, அப்பால் நடந்து அரைக்காதவழி தூரஞ் சென்றதாம், அங்கிருக்கிற திருக்காளத்தி மலையைக் கண்டு, நாணனை நோக்கி, “நாம் அதோ தெரியும் மலைக்குப் போகலாம்” என்று சொல்ல, நாணன், “அந்த மலையிலே குடுமித் தேவர் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்! நாம் அங்குச் செல்வோமாயின் அவரை வணங்கலாம்” என்றான்.

திண்ணனார் அம்மலையைச் சமீபித்துச் செல்லச் செல்ல, அவர்மேல் ஏற்பட்ட பெரியதோர் பாரம் குறைந்து வருவதைப் போன்ற உணர்ச்சியைக் கொண்டு அதி விரைவாகச் சென்றார். அப்படிச் சென்றவர், பொன்முகலி யாற்றை அடைந்து, அதன் கரையி லிருக்கும் மா நிழலில் பன்றியின் உடலை இடு வித்துக் காடனை நோக்கி, “தீக்கடையோல் செய்து நெருப்பை உண்டாக்கு; இதற்குள் நாங்கள் இந்த மலைமே லேறி, அங்கிருக்கும் கடவுளைத் தரிசனம் செய்துகொண்டு வருகிறோம்.” என்று சொல்லி, நாணனோடும் அந்தப் பொன்முகலி நதியைக் கடந்து, மலைச்சாரலை யடைந்து, நாணன் முன்னே ஏற அவர், பின்னால் அளவுகடந்த மன மகிழ்ச்சியுடன் மலைமே லேறிச் சிவபிரான் அங்கு எழுந்தருளியிருந்தலைக் கண்டார். கண்டமாதிரத்தில் அவர், சர்வ பூரணரான அந்தப் பரமசிவத்தின் திருவருட் பார்வையைப் பெற்றார்.

திருவருட் பார்வையின் மன நெகிழ்ச்சி

இரும்பானது தரிசன வேதியினாலே ரூபம் நீங்கிப் பொன்மய மாறற்போலத், திண்ணனாருக்கு முன்னுள்ள குணங்கள் மாறிப் பரமசிவனிடத்தில் வைத்த

அன்புருவமானார். நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்த தன் அருமைக் குழலியைக் கண்ட மாதாவைப் போலத் தண்ணனார் விரைந்து சென்று, அக்கடவுளைத் தழுவிக்கொண்டு, மோந்து முத்த மிட்டார். நெடுநேரம் வரையிலும் அவர் பெருமூச்சு செறிந்து, மெய் மறந்து, இரண்டு கண்களினின்றும் நீர் வடிய வெயிலிடைப் பட்ட மெழுகுபோல மனங்கசுந்துருக, “ஆ! இப்பெருமானுடைய தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்தது என்ன ஆர்ச்சியம்” என்று பலமுறையுள் சொல்லி ஆனந்தங் கொண்டார். “அந்தோ! சிங்கம், புலி, யானை, கரடி முதலிய துட்ட மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற இக் காட்டிலே, நீர் தனியாய் யாதொரு துணையுமின்றி இருப்பது ஏன்?” என்று சொல்லித் துக்கித்துத் தம்முடைய கையிலிருந்த வில் கீழே விழுந்ததையும் அறியாதவராகிப் பாவசமடைந்தார்; பின் ஒருவாறு தெளிந்து, இப்பரமனுடைய முடியிலே நீரைப் பெய்து, பச்சிலையையும் மலரையும் இட்டவர் யாரோ?” என்றார்.

இதைச் சமீபத்தினின்றும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நாணன், “கானவர் வேந்தே! நான் ஒருகாலத்தில் உமது தந்தையுடன் வேட்டை யாடிக்கொண்டு இம் மலையினிடம் வந்தபொழுது, ஒரு பூசரன் இக்கடவுளின் சிரசில் நீரை வார்த்து, இலையையும் பூவையும் சூட்டி, உணவை யூட்டி, சில வார்த்தைகள் பேசினதையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். இன்றைக்கும் அப்பிராமணன் இப்படிச் செய்தானேபோலும்” என்றான்.

அது கேட்டுத் தண்ணனார் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டு, “அவ்விதம் செய்தலே அப் பெருமானுக்குப் பிரதிபோலும்” என்று நிச்சயித்துக்கொண்

டார். பின்பு, “அந்தோ! இவர் உண்பதற்கு இறைச்சி கொண்டுவந்து கொடுப்பார் யாருமில்லை யல்லவா? இவர் இவ்விடத்தில் தனியாயிருப்பதால், இறைச்சி கொண்டு வர நான் எவ்விதம் போவது? இவரைப் பிரியவேண்டி யல்லவோ ஏற்படுகின்றது? இதற்கென் செய்வது? எப்படியும் இவருக்கு இறைச்சி கொண்டு வந்தே தீரவேண்டும்” என்று சொல்லிய வண்ணம் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கிச் சிறிது தூரம் போவார். கன்றைவிட்டே பிரிகின்ற தலையீற்றுப் பசுவைப்போல மறுபடியும் திரும்பி வந்து அப்பெருமானைத் தழுவிக்கொள்ளுவார். மீளச் சிறிதுதூரம் போய் மிதமற்ற ஆகையோடு கடவுளைத் திரும்பிப் பார்த்து நிற்பார். “எம்பிரானே! இதோ ஒரு நொடியில் நீர் உண்பதற்கு மிருதுவாகிய நல்ல இறைச்சியை நானே பரிசேரதித் துக் கொண்டு வருகிறேன். ஆனால், நீர் யாதொரு துணையுமின்றி இவ்விடத்தில் தனியாயிருக்கிறபடியால், நான் உம்மைப் பிரிந்து போக மனம் துணியவில்லை. என்ன செய்வேன்? உமக்குப் பசி மிகுந்திருப்பதால் நான் கட்டாயம் உம்மைப் பிரியவேண்டியிருக்கிறது. ஐயோ! இந்தச் சங்டத்திற் கென்செய்வேன்?” என்று சொல்லிக்கொண்டு, கண்ணீர் இடைவிடாது பொழிய ஒருவாறு மனம் துணிந்து, அக்கோயிலைக் கடந்து, மலையினின்றும் இறங்கி, நாணன் பின்னேவர பொன்முகலி யாற்றைக் கடந்து, காடன் இருக்கும் சோலையினிடத்திற்கு வந்தார்.

காடன் இவரைக் கண்டதும் எதிர் சென்று வணங்கி, “குன்றவ ரரசே! தங்கள் கட்டளையின்படி அனல் சித்தப்படுத்தி வைத்திருக்கிறேன். பன்றி

யின் அவயவங்க ளெல்லாம் உம்முடைய அடையாளப் படியே இருக்கின்றன. நாம் திரும்பி வீடுபோய்ச் சேருவதற்குப் பெருமூதில்லை. நீர் இன்னமும் தாமதத் திருப்பானேன்?" என, நாணன் அவனைப் பார்த்து, "இவர் மலையின் மேலுள்ள குடும்பத் தேவரைக் கண்டு, அவரைத் தழுவிக்கொண்டு, மரப் பொந்தினைப் பற்றி விடாத வல்லுமே பென்ன அவரை நீங்க மாட்டாதவராய் நின்று தனித்தார். இப்போது, அவர் அக்கடவுள் உண்பதற்கு இறைச்சி கொண்டு போக வந்தனர்; வேட்குலத் தலைமையை அறவே விட்டார்; அந்தக் கடவுளின் வசமாயினர். இனி நாம் செய்வது யாது?" என்றான்.

இறைச்சியை உண்பித்தது

நாடன் அங்கேட்டுத் திண்ணனாரைப் பார்த்து, "காணவர் பெருமானே! நீர் செய்தது யாது? உமக்கு என்ன விடத்தியம் கொண்டுவிட்டது?" என்று வினவி, திண்ணனார் அவள் கேள்வியைச் செவி கொள்ளாமல், பன்றியை நெருப்பிலே வதக்கி, அதனுடைய இனிய தசைகளை அம்மிஞலே வெவ்வேறுகக் கிழித்தார். பிறகு, அக் தசைகளை ஒவ்வொன்றாக அம்மிஞலே கோத்து, அனலிலே காய்ச்சிப் பதமாக வெந்தவுடன் அவற்றின் சுவையை நன்கு அறிவும்வன்மை ஒவ்வொன்றாகத் தம்முடைய வாயிலே இட்டுப் பற்களினாலே மெல்ல மெல்லப் பலமுறை அதுக்கிப் பார்த்து, மிக இனியனவாகிய இறைச்சிக ளெல்லாவற்றையும் தேக்கலையினாலே தைக்கப்பட்ட கல்லிடிலே வைத்து, உருகியற்ற மற்ற இறைச்சிகளை எல்லாம் புறத்திலே உமிழ்ந்தார்.

இந்த விபரித்ததைக் கண்ட நாணன், நாடன் இருவரும், "இவர் பைத்தியங் கொண்டார்போலும். பெறுதற் கரிய இந்த ஏனத்திள் இறைச்சியைக் காய்ச்சிப் பற்களினால் அதுக்கி, உண்ணாமல் வீணாக உமிழுகின்றார். சிலவற்றைப் புறத்திலே எறிந்துவிடுகின்றார். அவர், மிகப் பெரியுடையவராய் இளைத் திருந்தும் அகலி உண்கின்ற ரில்லை. நமக்கும் தருவதைக் காணோம். இவர் உண்மையாய்க் கடவுள் பையித்தியம் கொண்டுவிட்டனர். நாம் இதைத் தீர்க்கத் தக்க உபாயம் யாதும் கண்டிலோம். இவர் தந்தையை இங் கழைத்து வருவதைத் தவிர நாம் செய்யத்தக்கது யாதொன்று?" என்று பேசிக் கொண்டவர்களாய் அவ் விடத்தைவிட் டகன்று, வேட்டைக் காட்டி, விருந்த மற்ற வனசரர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு சென்றார்கள்.

இவ்விருவர் சொன்னதையும் அறியாதவ ராகிய திண்ணனார், கல்லிடிலே வைத்த இறைச்சியை எடுத்துக்கொண்டு, பகவானுக்குத் திருமஞ்சளம் செய்ய வேண்டி ஆற்றின் நீரை வாயினால் முகந்து, சில புட்பங்களைக் கொய்து தமது தலை மயிரிலே செருகி, ஒரு கரத்தில் வில்லைபும் அம்பையும், மற்றொரு கரத்தில் இறைச்சிக் கல்லையையும் எடுத்துக்கொண்டு செல்வாரானார். "ஐயோ! நான் தனியாய் விட்டுவந்த எம் பெருமான், பசியினால் இளைத்தாரோ?" என்று திண்ணனார் நினைந்து, தன் குஞ்சுக்கு இரையைக் கொண்டு தாழா தோடுகின்ற பறவைபோல அதிவிசைவாய் ஓடியவன்மை களாத்தி நாதரை யடைந்தார். உடனே பகவானுடைய திருமுடிமேல் அலங்கரித் திருந்த பூக்களை, அவர் தம்முடைய காற்செருப்பாலே

மாற்றி, தம்முடைய வாயில் கொண்டுவந்த நீரைத் தம்முடைய மனத்தில் உள்ள அன்பை உமிழ்வாரைப் போல அந்தக் கடவுளின் திருமுடிமேல் உமிழ்ந்து திருமஞ்சன மாட்டி, தம்முடைய தலையி லிருந்த பூக் களை எடுத்துத் திருமுடிமேல் சாத்தினார். பிறகு, தேக் கிலைக் கல்லையில் கொண்டுவந்த கேழலின் இறைச்சி யைத் திருமுன்னே வைத்து, “எம் மிறைவனே! மிகவும் கொழுமையாகிய இறைச்சியைத் தெரிந் தெடுத்து, அம்பிலே கோத்து, நெருப்பிலே பதமாகக் காப்ச்சிப் பற்களினால் அதுக்கி, நாளினால் சுவை பார்த்துப் படைத்தேன். இவ் விறைச்சி மிகவும் நன்றா யிருப்ப தால் அமுது செய்தருளும்” என்று சொல்லி உண்பித்தார்.

சிவகோசரியாரின் நியமம்

பின்பு, ஆதித்தன் மறைந்தான். என்கும் இருள் சூழ்ந்து கொண்டது. அப்போது திண்ணனார், அவ் விரவில் காட்டு மிருகங்கள் சிவபிரானைத் துன்பஞ் செய்தல் கூடு மென்று பயந்து, அம்பு தொடுக்கப் பட்ட வில்லைக் கையி லேந்தியவண்ணம், மறந்தும் இமை கொட்டாமல் விழித்துக்கொண்டு சுவாமியி னருகில் நின்றார். இவ்விதம் அவ் விரைவக் கழித்து, வைகறையில் பெருமானுக்கு இறைச்சி கொண்டு வரு வதற்காக வனத்திற்கு வேட்டையாடச் சென்றார்.

இப்படி யிருக்க, அருள், அடக்கம், தவம், சிவ பக்தி முதலிய அருமைக் குணங்கள் வாய்ந்தவரும், தினந்தோறும் திருக்காளத்தி யப்பரைச் சைவாகம விதிப்படி அருச்சிப்பவரு மாகிய சிவகோசரியார், அன்று காையில் பூசைக் குகந்த புட்பம், திரு

மஞ்சனம் முதலியவைகளுடன் திருச்சந்திக்குப் போனார். அங்கே, வெந்த இறைச்சியும், எலும்பும், கிடக்கக் கண்டு மெய் நடுங்கி, அப்புறம் ஓடி, “தேவர் பிரானே! தேவரீருடைய சந்திரானத்தில் இவ்வித அதுசிதத்தைச் செய்தவர் யாரோ? பழிக்கஞ்சாத துஷ்டராகிய வேட்டுவப் புலையர்களை இப்படிச் செய்தனர் போலும். தேவரீருடைய திருவுளமும் அதற்கிசைத் திருந்தவா றென்னே!” என்று சொல் லிப் பதை பதைத்துக் கீழே விழுந்து புரண்டார். பின்பு சுவாமிக்கு, அருச்சனை யாகவேண்டிய காலம் கட்டுது போவதைக் கண்டு, அங்கே கிடக்கும் இறைச் சியையும், எலும்பையும், கல்லையும் திருவல்கினால் மாற்றி, சம்புரோக்ஷணஞ் செய்து, மீளப் பொன் முகலியாற்றில் முழுகி வந்து, வேத மந்திரங்களினால் சந்திரானத்தைச் சுத்தி செய்து, சுவாமிக்குத் திருமஞ் சனமாட்டி, பத்திர புஷ்பங்களால் அருச்சித்தார். பிறகு, அவ் வந்தண சிரேஷ்டர், பகவான் முன் நின்று, வேத வாக்கியங்களினால் அவரைப் பாடி ஆடி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய, அக்கினியில் பட்ட மெழுகு போல மனங்குகித் திளக நமஸ்கரித்து, அவ்விடத்தி னின்றும் நீங்கினார்.

அதன் பின்னர், மலைச்சாரலிலே வேட்டையாடி தற்குச் சென்ற திண்ணனார், பன்றி, மான், கலை, மரை, கடமை என்னும் மிருகங்களைக் கொன்று, அவற்றி னிறைச்சியை முன்போலப் பதப்படுத்தினர். பிறகு, வாயில் திருமஞ்சனமும், தலையில் புஷ்பமும் கொண்டு, சுவாமியின் சந்திரானத்தை யடைந்து, முன்போலப் பூசை செய்து, இறைச்சியைத் திருமுன்னே வைத்து,

“எம் பெருமானே! இந்த இறைச்சி மிகவும் மேன்மை யானது. இவை ஐந்து மிருகங்களின் இறைச்சி; இவற் றையும் நான் சுவைத்துப் பார்த்துத் தேனுங் கலந் திருக்கின்றேன். நேற்று நீர் அருந்தியதைக் காட்டி லும் இவை மிகவும் சுவைக்கும்” என்று சொல்லி உண் டித்து, அவரைப் பிரியாமல் அவரருகிலேயே நின்று கொண்டிருந்தனர்.

முதனுட்போன நாளிலும் நாடிலும், திண்ண னுருடைய செய்கைகளை நாகனுக்குச் சொல்ல, அவன் ஊனும் உறக்கமுமன்றி வருந்தி, திண்ணனுரிடம் வந்து, அவரைப் பற்பல திறத்தினாலே வசியப்படுத்த முயன்றும் பயனடையாமையால், சிந்தை நொந்து தன்னிருப்பிடமே திரும்பினான்.

சிவபிரானே! ஒன்றுபட்டு, அவ்விறைவன் பணியில் வருவாது நிற்கும் திண்ணனார், பகலில் மிருகங்க ளைக்கொண்டு, அவற்றி னிறைச்சியைக் காளத்தியப்ப னுக்கு ஊட்டியும், இரவில் நித்திரையின்றி அவருக் குக் காவலாக இருந்தும் வந்தார். சிவகோசரியாரோ, பிரதி தினமும் வந்து, இறைச்சி முதலியவற்றைக் கண்டு வருந்தி, அவற்றை விலக்கி, சைவாகம விதிப்படி பரமனைப் பூசித்து வந்ததுமன்றி, இவ்வாறுகிடம் நீக ழாமல் கிருணப செய்யவேண்டு மென்றும் பிரார்த் தித்து வந்தார்.

இப்படி யிருக்க, ஐந்தாம் நாள் இரவில் காளத்தி நாதர், சிவகோசரியாருடைய மனத்துயரை யகற்றும் பொருட்டு, அவருடைய சொப்பனத்தில் தோன்றி, “அன்பனே! என்னை அருச்சித்து, இறைச்சியை ஊட் டுவன் வேடுவன் என்று நீ நினைக்காதே. அவன்

அன்பினுருவம் பெற்றவன். என்னை யறிபும் அறி வொன்றையே உடையவன். அவன் செய்கைகளெல் லாம் எனக் கிதமானவைகளே. என்னுடைய முடி யின்மேல் உன்னாலே சாத்தப்பட்ட மலர்களை நீக்கும் படி அவன் வைக்கின்ற செருப்பின் பிரயோகம், என் குமாரனாகிய சுப்பிரமணியனுடைய படித ஸ்பரிசத் தைப் பார்க்கிலும், எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தைத் தருகின்றது. அவன் வாயினின்றும் என்மேல் உமிழ் கின்ற நீர், அன்பு மபமாகிய அவன் சரீரத்தினின்றும் ஒழுகுக்கின்றபடியால், கங்கை, யமுனை முதலாகிய புண் ணிய தீர்த்தங்களைப் பார்க்கிலும் மிகவும் பரிசுத்த மானது. அவன் தலை மயிரினின்றும் எனக்குச் சாத்து கின்ற புஷ்பங்கள், அவனுடைய மெய்யன்பினின்றும் விரிந்து விழுதலால், பிரம்மாத் தேவர்கள் எனக்குச் சமர்ப்பிக்கும் புஷ்பங்களிலும் மிகவும் சிரேஷ்ட மானவை. அவன் எனக்குப் படைக்கும் இறைச்சி, அன்பினால் உருகிய மனத்தோடும் அவன் பதப் படுத்திச் சுவை பார்த்து எனக்கு ஊட்டுவிப்பதால், வேத விதிப்படி யாகஞ் செய்து எனக்குத் தரும் அளி யிலும் அவ்விறைச்சி எனக்கு அதிக மதுரமாயிருக் கின்றது. அவன் என்னுடைய சந்நிதானத்தில் அன் டினேறி சொல்லும் சொற்களோ, மகா முனிவர்கள் மகிழ்ந்து கூறும் வேத பாராயணத்தைக் காட்டிலும் எனக்கு இனியனவாயிருக்கின்றன. நீ நாளையதினம் எனக்குப் பின்னால், ஒளித்திருந்து பார்ப்பாயானால், அவனுடைய செய்கைகளை உனக்குக் காட்டுவேன்” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

சிவகோசரியார் சொப்பன வதந்தையை நீங்கிச்

சாக்கிராவத்தையை யடைந்து, பரமசிவன் அருளிய திருவர்க்கை நினைந்து, “மூடத்தன்மை பொருந்திய இழிவான கானவர் வமிசத்தில் பிறந்த அவருக்கு, அருந்தவ முனிவராலும், தேவர்களாலும் அடையக் கூடாத அல்லவவு பேரன்பு உண்டானது அருமை யினும் அருமையே! அப்பேரன்பு செய்த செய்கை களை, நாயினும் கடையாகிய பாலியேன் அறுசிதம் என்று நினைத்தது என்ன கொடுமை!” என்று தம் மைத் தாமே நிந்தித்துக்கொண்டார். பிறகு, அந்த மறை வல்லவர், வைகறையிலே போய், பொன் முகலி யாற்றிலே சூழ்கி, மலைமே லேறி, பெருமானை விதிப் படி யருச்சித்து, அவருக்குப் பின்னால் ஒளித்திக் கொண்டிருந்தார்.

திண்ணனாரின் அற்புதம்

திண்ணனார் வழக்கம் போல் வனத்தில் வேட்டையாடி, இறைச்சியும், திருமஞ்சளும், புஷ்பங்களும் முன்போல அமைத்துக்கொண்டு விரைவில் திரும்பினார். வரும் வழியில் அவர், பல தாரச்ச குனங்களைக் கண்டு, “உதிரங் காட்டும் இச்சகுனங்க ளால் யாது சம்பவிக்குமோ? அந்தோ! என் கண் னரின் மணிபோன்ற காளந்தி யப்பனுக்கு என்ன அபாயம் சம்பவித்ததோ! யாது மறியேனே” என்று உள்ளங் கலங்கி அதிவிரைவாக நடந்தார்.

அடியார்களுடைய உள்ளத்தி லுறையும் அருட் கடலாகிய பரமசிவன், திண்ணனாருடைய அன்பு முழ தையும் சிவகோசரியாருக்குக் காட்டும் பொருட்டுத் திருவுளங்கொண்டு, தம்முடைய வலக்கண்ணி னின் றும் குருதி சொரியப் பண்ணினார். திண்ணனார்

இதைத் தூரத்திலே கண்டு விரைந்தோடி வந்தார்.

“வந்தவர் குருதி கண்டார் மயங்கினார் வாயி னன்னர் சிந்திடக் கையி லுனுஞ் சிவயுடன் சிதறி வீழக் கோந்தலர் பள்ளித் தாமங் குஞ்சிரின் றலலந்து சோரப் பாரர்.”
பைந்தழை யலங்கண் மார்பர் நிலத்திடைப் பதைத்து வீழ்ந்

திண்ணனார் வந்த வுடனே, பெருமானின் வலக் கண்ணில் இரத்தஞ் சொரிதலைக் கண்டார். காண்டலும் வாயி லுள்ள திருமஞ்சளம் ஒழுக, கையி லிருந்த இறைச்சி சிதற, அம்பும் வில்லும் வீழ, தலை மயிரில் செருகி யிருந்த புஷ்பங்கள் அலைந்து சோர மெய் மறந்து சீழே விழுந்தார். மறுபடியும் எழுந்து, இரத் தத்தைப் பல முறை கையினாலே துடைத்தார். அது நில்லாமை கண்டு பெரு மூச் செறிந்தி, இன்னது செய்வ தென்றும் தோன்றுது திரும்ப விழுந்தார். பின் ஒருவாறு தெளிந்து எழுந்து, “இப்படிச் செய்த வர் யாவர்?” என்று நாற் புறமும் சுற்றிப் பார்த்தார். பிறகு, அவர் வில்லையும் அம்பையும் எடுத்துக் கொண்டு, “எம் மிறைவனுக்கு இந்தத் தீங்கு சம்ப வித்தது எனக்கு விரோதிகளாகிய மறவர்களாலோ? அல்லது இக்காட்டில் சஞ்சரிக்கின்ற துஷ்ட மிருகங் களாலோ? யாது மறியக் கூடவில்லையே” என்று சொல்லி, அம் மலைச்சரிவில் நெடுந்தூர மளவும் ஓடித் தேடினார். வேட்களையேனும் விலங்குகளையேனும் அவர் காணாதவராகி மீண்டும் வந்து, அதிக துயரத்தி னால் பெருமானைத் தழுவித் கொண்டு கண்ணிர் விட்டி அழுதார்.

“என் உயிரினும் மேன்மையானவரும், அன்பி னால் அடைந்தவனைப் பிரிய மாட்டா தவருமான இம்

முழுமுதற் கடவுளுக்கு இத் துன்பம் சம்பவித்தது எக்காரணத் தாலோ? இதைத் தீர்ப்பதற்கு மருந் தொன்றையும் அறியேனே. இதற் கென்ன செய் வேன்? இந்த உதிரத்தை கிறகச் செய்யும் உபாயம் யாது? வேடர்கள் வேட்டை யாடுவதில் உண்டான காயங்களை ஆற்றுவதற்கு உபயோகிக்கும் பச்சிலை மருந்துகளைத் தேடிச் சொன்னேன்" என்று திண்ண னார் சொல்லிக்கொண்டே மலை யடிவாரத்திற்கு அதிக விரைவாய் ஓடினார்.

தன் இனத்தைப் பிரிந்து வந்த மான் போலத் திண்ணனார், சுவாமியைப் பிரித்து வந்ததால் வெருட் கொண்டு, வள மெங்கலும் திரிந் தலைந்து, பலவகைப் பச்சிலைகளைப் பிடிங்கிக்கொண்டு விரைவாக வர்து, அப் பச்சிலைகளின் சாற்றைப் பரிமாள் கண்ணில் வார்த் தார். அப்போதும் அச்சண்ணி விரத்தம் கல்லாமை யைக் கண்டு, மெய் சோர்ந்து "இனி யாது செய் வேன்" என்று ஆலோசிக்க லாயினார்.

ஊனுக்கு ஊனிடல்வேண்டும் என்னும் பழ மொழி பொன்மீ அவர் ஓரபகத்திற்கு வந்தது. உடனே அவருக்கு ஆனந்தம் பொங்கியது. "இனி என்னுடைய கண்ணை அயிரினாலே இடத்தி அப்பினால், எம்பெருமான் கண்ணி என்னொழுகும் இரத்தம் தடை படும்" என்று அவர் எண்ணினவராய் மிகுந்த மனக் களிப்புடன் பெருமான் முன் கின்று, அம்மினால் தம் முடைய கண்ணைத் தோண்டிச் சுவாமிந் துடைய கண் ணிலே அப்பினார். உடனே இரத்தம் வடிதல் தடைப் பட்டதைக் கண்டு, திண்ணனார் அடங்குதற் கரிய சந் தோஷ சாகரத்தி லாழ்ந்து குதிக்காப் பாய்ந்தார்;

தம்முடைய பருத்த தோள்களைத் தட்டி ஆரவாரித் தார்; கைகளைக் கொட்டிக் கூத்தாடினார். அதிக மான ஆனந்தத்தினாலே உன்மத்தரைப் போலாயினார்.

சிவிரானுடைய காட்சி

இவ்வித சந்தோஷ சாகரத்தில் திண்ணனார் மூழ்கி யிருக்கையில், இன்னும் இவருடைய பேரன் பைச் சிவகோசரியாருக்குக் காட்ட ரே ண்டு மென்று திருவுவல் கொண்ட காளத்தி நாதர், தம்முடைய இடக் கண்ணிலும் குருதி சோரச் செய்தார். அது திண்ணனா ருடைய அளவு கடந்த சந்தோஷத்தை ஒரு நொடியில் கவளிகரித்தது. "அச்சினி குண்டத் தில் விழுந்து நெடுங்காலம் துன்புற்ற ஒருவன், அதனை நீங்கிச் சுவர்க்கத்தை யடைந்து, இன்னும் அவ்வக்கினி குண்டத்திலே வீழ்ந்தவனைப்போல, திண்ணனார் அதிக துயரத்தை யடைந்தார். சுற்று நேரத்திற் செல் லாம் அவருக் கோர் நனைவு தோன்றி, "ஓ! இதற்கு நான் ஏன் அஞ்ச வேண்டும்? இதற்கு மருந்தை யறிந் திருக்கிறேனே! இன்னும் ஒரு கண் எனக் கிருக்கிற தல்லவா? அதைத் தோண்டி அப்பி, இக் குருதியைத் தடை செய்வேன்" என்று துணிந்தார்.

பின்பு திண்ணனார், பெருமானுடைய கண் இன்ன விடத்தி னிருக்கிற தென்று அறியும் பொருட்டுத் தம் முடைய ஒரு நொறுப்புக் காலை அவர் கண்ணி னரு கிலே ஊன்றி, அதிக கிருப்புடன் தம்முடைய கண் ணைத் தோண்டிப்படி அம்பை வைத்தார்.

அப்போது, தயாத்தியும் பந்த வத்சலனுமான பரமசிவன், திண்ணனாரின் செயல்கையைச் சுவிக்க லாற் றுதவராகி, வேதாசமங்கன் தோன்றிய தம்முடைய

அருமைத் திருவாயைத் திறந்து, “நில்லு கண்ணப்ப, நில்லு கண்ணப்ப, என் னன்புடைத் தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப” என்றொளிச்செய்து, கண்ணைத்தோண்ட விரும்பும் அவருடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டார். பிறமாத தேவர்கள் இதனைக் கண்டு, வேத கோஷத்தோடும் சிவபிரான் மீது கற்பகப் பூமாரி சோரிந்தனர். சிவகோசரியார் இவ்வாச்சரிய மனைத் தையுந் கண்டு பகவானை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். அன்று முதல் பகவான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய படியே திண்ணானுக்குக் கண்ணப்பர் என்ற பெயரே வழங்குவ தாயிற்று.

“அன்பின் வழிய நாயர்நிலை அஃதிலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு”

என்றபடி, அன்பின் மேலீட்டால் ஆறு நாட் களில் அப்புனிதராகிய கண்ணப்பர், அன்பே உருவ மாக மாறிச் சிவபிரானுடைய அருளுக்குப் பாத்திர ராகி, அவருடன் பிரியா நேசம் பெற்று, அவருடைய வலப்பக்கத்தி லிருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றார்.

சண்டேசுர நாயனார்

பசுநிரை மேய்த்தல்

காவேரி நதியின் நீர்வளம்பொருந்திய சோழ வளநாட்டில், திருச்சேய்ஞலூர் என்னு மொரு நகரமுண்டு. அது, சிறப்புப் பொருந்திய மண்ணியாற் றின் தென் கரையில் இருந்தது. ஸ்ரீ சுப்பிரமணியக் கடவுள், தேவர்களின் துன்பம் நீங்கக் கிரவுஞ்ச கிரியை யும், தாருகாசுரனையும் கொன்ற பாவம் நீங்கச் சிவ பெருமானைப் பூசித்த இடமாதலால், அந்நகரத்திற்குச் சேய்ஞலூர் என்னும் பெயர் விளங்கியது.

அந்நகரில், அன்புடையவர்களும், வைதிக நெறியையுடையவர்களும், வேதங்களை யோதி உணர்ந்தவர்களும், சிறந்த ஒழுக்கத்தை உடையவர்களுமாகிய மறையவர்கள் வசித்து வந்தார்கள். அவ்வேதியருள், காசிப கோத்திரத்திலே எச்சதத்தன் என்பவன் ஒருவ னிருந்தான். அவன், கிடைத்தற்கரிய மாணிக்கத் தையும் பிறருக்குக் கொடுத்துப் பின் விஷத்தைபுங் கொடுக்கும் பாம்புபோல, நல்வினை தீவினை யென்னும் இரண்டினையும் செய்யுலல்ல ஒரே வடிவகொண்டவன். அவனுக்குப் பவலித்திரை என்னும் பெயர் வாய்ந்த மனைவி இருந்தாள்.

மற்றை மறையோன் திருமவ்னவி
வாய்ந்த மரபின் வந்தித்தான்
சுற்றம் விரும்பு மில்வாழ்க்கைத்
தொழிலா னுலகிற் றுண்ப்புதல்வன்
பெற்று விளங்குந் தவஞ்செய்தான்
பெறும்பே நெல்லைப் பயன்பெறுவான்
பற்றை யெறியும் பற்றுவரச்
சார்பா யுள்ள பவித்திரையான்

அவன் நல்ல மரபில் பிறந்தவன். சுற்றத்தார் விரும்பத்தக்க இவ்வாழ்க்கையைக் குறைவின்றி நடத்துகின்ற நற் செய்கையை புடையவன். உலகத்தில் தனக்குத் துணையான நற்புத்திரரைப் பெறுதற் குரிய கிறந்த தவத்தைச் செய்தவன். பெறவேண்டிய வீடு பேற்றின் முடிவாகிய பபினைப் பெறத் தக்கவன். உலகப் பற்றை நீக்குதற்குக் கருவியாகிய சிவநேசம் வருதற்குச் சார்பான குணத்தினை புடையவன்.

அம்மாதிரி மாதச் சிறந்த வேதவொழுக்கங் குறைவின்றி விளங்கவும், பிராமணர்களுடைய குலம் விருத்தியடையவும், சைவ சமயம் வளர்த்தோங்கவும், பெரியோர்களின் தபோமகிமை நிறைந்து விளங்கவும், விசாரசருமர் என்னும் புத்திர திருவவதாரஞ் செய்தார்.

அவ் விசாரசருமர் ஐங்கு வயதிலேயே வேதங்கடையும், வேதாங்கங்களையும், சைவ ஆகமங்களையும் கற்க ஆரம்பித்தார். பூர்வ ஜன்மத்து அறிவுத் தொடர்ச்சியினால், கற்பிப்பார் இன்றித் தாமே அவற்றை அறிவும் அறிவு அளிக்கும் உண்டாயிற்று. தந்தை தாயர்கள் அவருக்கு ஏழு வயதிலேயே உபநயனச் சடங்கு செய்தார்கள். தகுந்த ஆசாரியர்களைக் கொண்டு அவருக்கு வேதம் ஓதிக்கொன்ற முறை மையைக் கற்பிக்கச் செய்தனர். ஆசாரியர்கள், வேதங்களையும், பிற கலைகளையும் ஓதிக்கொண்டு முன்னமே, அவ்விசாரசருமருக்குத் தாமே அறித்துக்கொள்ளும்படி அமைந் திருக்கின்ற புத்தியின் திறத்தைக் கண்டு ஆச்சரியத்தை யடைந்தார்கள்.

அவ்விள வயதிலேயே, விசாரசருமர் சரண்

நேரர்க்கு உரிய குணத்தைப் பெற்றார். வேதாசிரம முதலிய னுட்கள் எல்லாவற்றினும் துணியப்படும் மெய்ப் பொருள் பரமசிவனே என்று சந்தேகமறத் துணிந்து கொண்டார். அதனால் அவருக்குச் சிவ பெருமானிடத்தே மெய்யன்பு நாளுக்குநாள் வளர்வதாயிற்று.

ஒரு நாள், அவர் தம்மோடு வேத மோதுகின்ற பிராமணச் சிறுவர்களுடனே அங்வுரி ஞள்ளவர்க ளுடைய பசு மந்தையோடு கூடப் போனார். அப் பொழுது, ஒரு கன்றுபோட்ட பசுவானது, மேய்ப்பா னாகிய இடையனைக் கொம்பால் முட்டப் போயிற்று. அவ்விடையன் சிறிதும் பாலத்துக்கு அஞ்சாமல், அப் பசுவைக் கோலினால் அடித்தான். விசாரசருமர் அது கண்டு மனம் பதைத்தி, அவன் சமீபத்திற் சென்று, அவன்மேல் கோபங்கொண்டார்; பின்னும் அடியாதபடி அவனைத் தடுத்தி நின்றார். பசுக்கள் சிவ லோகத்திலிருந்து பூமியில் வந்தவையென்றும், அவைகளின் உறுப்புக்களிலே தேவர்களும், முனிவர்களும், தீர்த்தங்களும் இருத்தலை அவனுக் கெடுத்தோதினார். பசுக்களதரும் பஞ்சகவச்சியங்கள் சிவபிரானுக்கு அபிஷேகத் திரவிய மாதலையும், சிவ சின்னமாகிய விபூதிக்கு மூலம் அவற்றின் சாணமாதலையும் அவர் சிந்தித்து, அந்தப் பசுக்களைத் தாமே மேய்க்கும்படி விரும்பினார். அதனால் அவர் அவ்விடையனை நோக்கி, “இந்தப்பசு நிரையை இனிமேய்க்கவேண்டிய தில்லை. நானே மேய்ப்பேன்” என்றார். இடையன் அவர் சொன்னதைக் கேட்டுப் பயந்து, அவரை வணங்கி அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கிப் போயினான்.

பின், தெய்வத் தன்மை பொருத்திய பிராமணச் சிறுவராகிய விசாரசருமர், பசுக்களை அவ்வவற்றிற்குரிய பிராமணர்களின் சம்மதிபெற்று, மேய்ப்பா ராயினர். பசு மேய்க்குங் கோலையும், அணிகயிற்றையும அவர்களையில் எடுத்துக்கொண்டு, குறிபி முடியா ன்னு அலையவும், மான் தோலோடு விளங்கும் புது நூல் அவருடைய சிறிய மார்பினிடத்தில் அணையவும் அப்பசுக்கள் னரின் ஒடுவார். பசும்புல் தரையில் பசுக்களை மேய்க்கவேண்டிய காலங்களில் அவர் மேய்ப்பார். மேய்க்கக்கூடாத இடத்திலிருக்கிற புல்லினைப் பறித்து, அப்பசுக்கள் உண்ணும்படி அவர் கொடுப்பார். மண்ணியாற்றங் கரையில் இருக்கின்ற காடுகளில் பசுக்களை யோட்டி மேயவிட்டு, வேற்றுமிருகங் களால் அவைகளுக்கு அச்ச முண்டாகாமல் எதிர்நின்று காத்து வருவார்.

இப்படியே தினந்தோறும் அவர் வயலோரங் களிலும், புல்லு நிறைந்திருக்கும் கரையோரங்களிலும் பசுக்களை மேய்க்கிமட்டும் மேயவிட்டும், தன்னை ருட்டியும் வருவார். வெளி லெறிக்கும்பொழுது அவர் பசுக்களை நிறுத்திக்கு மிடங்களிலே செலுத்திக் காப்பாற்றுவார். அவர், ஒவ்வொருநாளும் குரியன் மறைவதற்கு முன் சிறிதுக்கள் ஓடித்துக்கொண்டு, அப்பசுக்களைப் பிராமணர்களின் வீடுகளில் விட்டுத் தாரும் விட்டுக்குப் போவார்.

சிவாரச்சனையின் சிறப்பு

இப்படி இருக்கையில், பசுவர்களுள்ளும் அழகோடு மிகப் பெருகி, போசன பாண்டுகளில் குறை வில்லாமையால் மகிழ்ச்சியடைந்தன. அதனால்

அவைகள் மடிசுரந்து பாலை மிகப் பொழிந்தன. பிராமணர்கள் நித்திய ஓமாகுதியின்பொருட்டு விட்டிருக்கின்ற தங்கள் பசுக்கள், விசாரசருமர் மேய்க்கத் தொடங்கியதின் முன்னிலும் அதிகமாகக் கறக்கக் காண்கையால், மிகுந்த சுந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். பசுக்கள் எல்லாவகை யுபசரிப்பினாலும் அளவிறந்த களிப்பை அடைந்தன. அவைகளின் கன்றுகள் விட்டிலேயே கட்டப்பட்டுத் தம்மைப் பிரிந்திருந்தாலும், சிறிதும் வருத்த முறுதவைகளாகி, மிகுந்த அன்போடு தங்களை மேய்க்கின்ற விசாரசருமரிடம் அன்பைச் செலுத்திவந்தன. அவர் சற்றுநிலம் பிரிவாராகில் அப்பசுக்கள் அப்பிரிவாற்றாமல் தாய் போல உருகி, அவர் சமீபத்திலே சென்று, களைத்து மடிசுரந்து, ஒருவர் கறக்காமல் தாமே பால்பொழியும்.

விசாரசருமர், தம்மையடைந்த பசுக்கள் தாமே பாலைச் சொரியக் கண்டு, களிப்படைந்து, "இது சிவ பெருமானது திருமஞ்சனத்திற்குத் தகுதி யுடையதாகும்" என்று நினைந்தார். அதனால், அவருக்குச் சிவாரச்சனையி னிடத்தே பேராசை தலைப்பட்டது. உடனே, அவர் மண்ணியாற்றின் கரையிலிருக்கின்ற ஒரு மணல் திட்டையிலே, திருவாத்தி மரத்தின் கீழே மணலினால் ஒரு சிவலிங்கத்தைச் சமைத்தார். அக் கடவுளுக்குத் திருக்கோயிலையும், உயர்ந்த கோபுரத் தையும், மதிலையும் அம்மணலினாலேயே வகுத்தார். திருவாத்திப்பூ முதலிய புஷ்பங்களும், பத்திரங்களும் பறித்துத் திருப்பூங் கூடையிலிட்டுக் கொண்டுவந்து வைத்தார். புதிய குடங்களைத் தேடிக் கொண்டுவந்து, கறவைப் பசுக்கள் ஒவ்வொன்றினிடத்திலும் சென்று

தொட்டவுடனே அவைகள் களைத்து மதாரமாகிய பாலைச் சொரிந்தன. பாசினாலே நிறைவுற்ற அச் குடங்களை, அவர் ஆலயத்திலே வைத்துப் பத்திர புஷ்பங்களால் சுவாரியை அருச்சித்துப் பாலினால் அரி ஷேகஞ் செய்தார்.

பரமசிவன் அய்யிசிங்கத்தினின்று, விசாராசருமர் அன்போடு செய்யும் அருச்சியை ஏற்றுக்கொண்டனர். விசாராசருமர், சிவபூசைக்கு அங்கமாகிய திருமஞ்சள முதலிய பொருள்களுள், பெற முடியாதவைகளை மாணசமாகப் பெற்றுப்போல் கொண்டு, விதிப்படி அருச்சித்து வணங்கி வந்தார். பசுக்கள், அரி ஷேகத்தின்பொருட்டு விசாராசருமர் கொண்டுவரும் குடங்கள் நிறைவப் பாலைச் சொரிந்தும், பிராமணர்களுக்கும் குறைவுதரப் பாலைக்கொடுத்தும் வந்தன.

எச்சதத்தன் கோபங்கொண்டய

இப்படி அநேகராளாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு விளையாட்டுப்போலத் தோன்றுகின்ற சிவபூசையை விசாராசருமர் செய்து வந்தார். அதைக் கண்ட ஒருவன் அவருடைய உண்மையை அறியாதவனாக, அவர் செயலை அய்யூர் பிராமணர்களுக்குத் தெரிவித்தான். இதைக் கேட்ட பிராமணர்கள் ஒன்றுபடி, “அஃ! என்னே இச்சிறுவன் செயல்! இவையெல்லாம் பசுமேய்க்கத் தெரியாதென்றும், அப்பசுக்களின் கருத்தின்படியே நான் மேய்ப்பதாகவும் சொல்லி நம்மை லஞ்சித்தான். நம்முடைய பசுக்களின் பாலைக் கறந்து, தன்னிஷ்டப்படியே செலவு செய்கிறான். இதுவுமன்றி, அவன் பொய் வேடங்கொண்டு நம்மை ஏமாற்றி வருகின்றான். ஆகலால், அவனுடைய கட்ட

அதையைப்பற்றி அவன் தந்தையாகிய எச்சதத்தனுக்கு அறிவிக்கவேண்டும்” என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு, அவனை அழைத்துவர சில வலாளர்களை அனுப்பினார்கள்.

வலாளர்கள், எச்சதத்தனுடைய திருமாளிவகைக்குப்போய் அவனை அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். பிராமணர்கள் அவனைக் கண்டு, “ஐயா! எங்கள் ஓமாகுதியின்பொருட்டுப் பால் கறக்கும் பசுக்களை மேல்லாம் உம்முடைய புத்திரனாகிய விசாராசருமன், அன்புடனே மேய்ப்பவன்போலக் கொண்டுபோய்ப் பாலைக்கறந்து விணில் மணலிலே சொரிந்து விளையாடுகின்றான். இது தகுதியோ?” என்றார்கள்.

எச்சதத்தன் அதைக் கேட்டுப் பயந்து, “சிறு பிள்ளையாகிய விசாராசருமன் செய்கின்ற இந்தச் செய்கையை இதற்குமுன் நான் சிறிதாயினும் அறிந்திலேன். அக்குற்றத்தை நீங்கள் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இனி, அவன் அப்படிச் செய்வானாயின் அக்குற்றம் என்மேலதாகும்” என்று சொல்லி, அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு விட்டுக்குத் திரும்பினான்.

மறுநாட் காலைில் விசாராசருமர் வழக்கம்போல் பாக்களை மேய்க்கச் சென்றார். பிராமணர்கள் சொன்ன விருத்தார்த்தத்தைச் சோதித்தறிய எச்சதத்தன், விசாராசருமர் அறியாதபடி அவர் பின்னே சென்றான். விசாராசருமர், பசுக்களை மண்ணியாற்றின் மணற்றிட்டையிலே ஓட்டிக்கொண்டு போனதைக் கண்டான் எச்சதத்தன். உடனே அவன் அருகி லிருந்த ஒரு குராமத்தில் ஏறி, அங்கு நிகழ்வதை அறியும்படி ஒளித்திருந்தான்.

எச்சத்தனுடைய மரணம்

சிவபெருமானிடத்திலே அன்பைச் செலுத்துகின்ற விசாரசருமர், மன்னியாற்றில் ஸ்ரீ ஸ்ரீ தெய்வம் வறக்கம்போல மணலினுலே திருக்கோயிலுஞ் சிவலிங்கமும் செய்து, பத்திர புஷ்பங்கள் பறித்துக்கொண்டு வந்து வைத்தார். நிறகு, பசுக்கள் மடியிலின்றும் பொழிந்த பால் நிறைந்த குடங்களைக் கொண்டு வந்து தாழ்த்தார். பூசைக்கு வேண்டிய நிறவற்றையும் அமைத்தார். சிவலிங்கத்துக்குப் பத்திர புஷ்பங்களைச் சாத்திப் பாற் குடங்களை எடுத்து அபிஷேகம் செய்தார்.

குரமரத்தில் வறியிருந்த எச்சத்தன், விசாரசருமர் செய்த பாவும் கண்டு திருந்த கோபங்கொண்டான். சித்திரம் அம்மரத்தைவிட்டு அவன் இறங்கிப் போய்த் தன் கையிலிருந்த தண்டினால், விசாரசருமருடைய முதுகின்மேல் அடித்துக் கொண்டு சொற்களைச் சொன்னான். விசாரசருமருடைய மனம் பூசையிலேயே முழுவதும் பதிந்து கிடந்தபடியால், எச்சத்தன் அடித்தலாலுண்டாகிய வருத்தம் அவருக்குத் தோன்றவில்லை. இதைக் கண்ட எச்சத்தனின் பின்னால் அதிக கோபங்கொண்டு விசாரசருமரைப் பலமுறை வடிக்க, அனல் அவ்வடியாலாகிய வருத்தம் தோன்றிப் பெருதவராகச் சிவபிரானின் திருத்தொண்டில் தவறு திருந்தனர்.

“உரனென்னுந் தோட்டியா னேனாகத் தாப்பான்

வரனென்னும் வலப்பிறனோர் வித்த”

என்றபடி, ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி அவன் பூசையில்

ஆழ்ந் திருக்கும் விசாரசருமருடைய அன்பின் பெருக்கை எச்சத்தன் அறிந்தவனல்ல. அவன் முன்னிலும் அதிக கோபங்கொண்டு, அவ்ருவைத் திருக்கின்ற திருமஞ்சனப் பாற்குடத்தைக் காலினால் உதைத்துக் கவிழ்த்தான்.

விசாரசருமர் அதைக் கண்டு, அது செய்தவன் தன் பிதா என்பதை அறிந்தும், அவன் செய்தது அதிபாதகமாகிய சிவாபாரதமாதலால், அவன்காலேத் துணிக்கக் கருதினர். உடனே தமக்கு முன் கிடந்த ஒரு கோலை எடுத்தார். அஃது அவர் கருத்தின்படி மழுவாயுத மாயிற்று. அதனால், எச்சத்தனுடைய கால்களை அவர் வெட்டினார். எச்சத்தன் உடனே பூமியின்மேல் விழுந்து இறந்தான்.

விசாரசருமர் அருள்பெற்றது

விசாரசருமர், சிவபூசைக்கு வந்த அவ்விடரை நீக்கினபின்னர் முன்போல அருச்சுனை செய்யத் தொடங்கினார். அப்போது, அவருடைய பக்திக்கு வியந்த சிவபெருமான், உமாதேவியாரோடும் இடபாருடராய்த் தோன்றி யருளினார். முதிர்ந்த அன்மனை யுடைய விசாரசருமர், பாமனைத் தரிசித்துக் கைகூப்பித் தொழுது, மனத்தில் கவிப்புற்று, அப்பெருமானது தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளில் விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கினார். பாமசிவன் அவரைத் தம்முடைய திருக்கரங்களினால் எடுத்துக் கிருபா நோக்கஞ்செய்து, “அன்பு நீ நம்பொருட்டு உன்னைப் பெற்ற பிதாவை வெட்டினாய். இனி உனக்கு நாமே பிதா” என்று அருளிச் செய்து, அவரை

அணைத்து, நிறைந்த கருணையினால் உடலைத் தடவி மகிழ்ந்தருளினார்.

சிவபிரானுடைய திருக்கரத்தினாலே நின்றப் பட்ட விசாரமருமருடைய திருமேனி சிவமயமாகி, மிகுந்த பிரகாசத்தோடு விளங்கிற்று. பரமசிவன் அவரை நோக்கி, “நாம் நம்முடைய தெண்டர்களுக் கெல்லாம் உன்னைத் தலைவனாகுகோம். நாம் ஏற்றுக் கொண்ட அமுதும் பரிவட்டமும் புஷ்பமும் உனக்கே கிடைக்கும்படி சண்டேசுர பதத்தைத் தந்தோம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளித் தம்முடைய சடையின் தரித்திருந்த கொன்றைமாலையை எடுத்து அவருக்குச் சூட்டியருளினார்.

விசாரமருமர், தேவர்கள் ஆரவாரிக்கவும், புஷ்ப மாரி பொழியவும், சிவகணங்கள் பாடியாடிக் களிகூர வும், வேதங்கள் கோழிக்கவும், அந்தர வரத்தியங்கள் முழங்கவும், சைவசமயம் நிலைபெறும்படி. பரமசிவ னைக் கும்பிட்டு, அவரால் அளிக்கப்பட்ட சண்டேசுர பதத்தை அடைந்தார். அன்றுமுதல் அவருக்குச் சண்டேசுர நாயனார் என்னும் பெயர் விளங்கிவரு கின்றது. எச்சதத்தர் சிவத்துறோகஞ் செய்தும், சண்டேசுர நாயனாராலே தன்மடிக்கப்பட்டமையால் அக்குற்றம் நீங்கிச் சுற்றத்துடன் சிவலோகத்தை அடைந்தார்.

சுரு

எறிபத்த நாயனார்

யானையின் துர்ச்செய்கை

கொங்குதேசத்திலே சோழ வமிசத்து இராஜகானியாகிய கருவுர் என்னும் பட் டினமொன் றிருந்தது. தேவர்கள் மிகுந்த சந்தோ ஷத்தை யடைந்து சூழ்ந்து வாசஞ் செய்கின்ற தேவேந்திரனுடைய அமராவதிக்குச் சமமாயிருந்தது அந்நகரம். மேகத் கூட்டங்கள் அந்நகரின் பெரிய மதில்களின்மேல் சதா நவழ்ந்துகொண் டிருந்தன. அங்கிருக்கும் மரவிகைகளின் வரிசைகள் விண்ணுல கத்தை யளாவியிருக்கும். அப்புரமெங்கும் இரத்தின மாலிகள் ஒவ்வொரு வீட்டின் வாயில்களில் தொங்கிக் கொண் டிருக்கும். சோலைகளில் பலவித புட்பங்களி லுண்டான வாசனை நாற்புறமும் வீசிக்கொண் டிருக் கும். மதத்தைப் பொழிகின்ற யானைகள் நீர்த் துறைகளில் விளையாடும். களிப்பிளையுடைய மீன்க ள், தங்கள் தோகைகளை விரித்து, முல்லை நிலங்களில் ஆடிக்கொண் டிருக்கும்.

இவ்வித சிறப்பிளையுடைய அந்நகரில், சிவபிரான் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஆனிலை என்னும் ஆலயம் ஒன் றுண்டு. பரமசிவனை வழிபடுகின்றவரும், சிவனடி யார்களுக்குத் தொண்டு செய்கின்றவரும், அவ்வடி யார்களுக்கு ஆபத்து வந்த காலத்தில் வெளிப்பட்டு அவ்வாபத்துக்குக் காரணராயிருந்தவர்களை மழுவி னால் வெட்டுகின்றவருமாகிய எறிபத்த நாயனார் என் பவர் ஒருவர் இருந்தார்.

அவர் காலத்திலே, சிவகாமியாண்டார் என்கின்ற

குறு பெரியவர் இருந்தார். அவர் தினந்தோறும் மலர்களைப் பறித்து, அம்மலர்களால் கட்டப்பட்ட திருப்பள்ளித் தாமங்களைச் சிவபிரானுக்குச் சாத்தி, நிறைந்த போன்போடும் நடக்கின்றவர். அவர் ஒரு நாள் முன்போல வைகறையிலே எழுந்துபோய், ஸ்நானஞ்செய்து, வாயைவஸ்திரத்தினாலே கட்டி, திருநந்த வனத்துக்குப் போய், கையினாலே ஆராய்ந்து. மணம் விசகின்ற நல்ல அரும்புகள் மலரும் சமயத்திலேயே கொய்தார். கொய்த புட்பங்களை அவர் அழகிய திருப் பூங்கடையில் நிறைத்துக்கொண்டு, கையிலே தண்டை ஏந்தி, சுவாமிக்குத் திருப்பள்ளித் தாமங் கட்டிச் சாத்தும் பொருட்டு, அந்தச் சிவாலயத்தை நோக்கிச் சீக்கிரம் நடந்தார்.

அப்போது, அந்நகரீ லீருக்கின்ற அரசராகிய புகழ்ச்சோழ நாயனருடைய பட்டவர்த்தன யானை யானது, மகா நவமியின் முதனாகிய அத்தினத்தில், காவேரியிலே முழுநி, மிக அலங்கரிக்கப்பட்டுக் குத்துக்கேரற்காரர் முன்னே ஓடி, உயர்ந்த மலைபோல வந்துகொண்டிருந்தது. அது, தன் எதிரில் வருபவர்களை நாற்புறத்திலும் விலகியோடிப் போகச் செய்து, தன்மே லேறிய பாகர்களோடும் ஒரு வீதியிலே விரைவாகச் சென்றது. அவ்விதியில் தனக்கு முன் சிவகாமியாண்டார் போய்க்கொண்டிருப்பதை அந்த யானை கண்டு, பின்னே தொடர்ந் தோடிப்போய், அவர் கையில் பிடித்திருக்கும் ஒப்பற்ற வலிய தண்டில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த மலர்கள் நிறைந்த புஷ்பக் குளையைப் பிடித்துப் பறித்துப் பூமியில் சிந்தி விட்டது.

அந்த யானையின்மேல் ஏறியிருந்த பாகர்கள் அச் செய்கையைக் கண்டு, விசையாகப் போகின்ற யானையைச் சண்டமாருதத்தை வசப்படுத்திக் கொண்டு போகிறவர்கள்போல அதிக விரைவாய் அதைச் செலுத்திக்கொண்டு போனார்கள். சிவகாமியாண்டார் பதைபதைத்துக் கோபித்து, அந்த யானையைத் தண்டினால் அடிக்கும்படி அதற்குப் பின்னே போனார். அந்த யானையோ, அவர் சமீபிக்கவொட்டாத மகாகதிகொண்டு சென்றது.

கோபத்தால் நோர்ந்த கோலை

சிவகாமியாண்டார் வயோதிக ரானபடியால், அந்த யானையைத் தொடர்ந்து செல்லக்கூடாத வராய்த் தவறி விழுந்து, தமது கைகளைத் தரையில் மோதி யடித்தார். பிறகு, எழுந்துநின்று, அதிக துக்கங்கொண்டு, “தேவர்களுக்குச் சாத்தும்படி கொண்டு வந்த பூவை, யானை சிந்தலாகுமோ? சிவதா! சிவதா!” என்று சொல்லி ஓலமிட்டார். இதை அவ்வழியாக எதிரே வந்துகொண்டிருந்த எறிபத்த நாயனார் கேட்டு, மிகக் கோபித்து, மழுவை எடுத்துக்கொண்டு ஒடிவந்தார். வந்தவர் சிவகாமியாண்டாரைச் சமீபித்து வணங்கி, “உமக்கு இந்தத் துன்பத்தைச் செய்த யானை எங்கே போய்விட்டது?” என்று கேட்டனர். அவர், “நமது சிவபெருமானுக்குச் சாத்தும்பொருட்டுக் கொண்டுவந்த மலர்களை, அந்த யானை எனது கையிலிருந்த பூக்குடையோடு பிடுங்கிப் பூமியில் இறைத்து, இந்தத் தெருவழியாகவே போகின்றது” என்றார். அது கேட்டு, எறிபத்தநாயனார் மிகுந்த கோபங்கொண்டு, “இனி இந்த யானையானது எப்படி உயிர்தப்

பிப் பிழைத்துக்கொள்ளும்?" என்று கையிற்பிடித்த கழிய மழுப்படையுடன் அதி சித்திரம் ஒடிப்போய், யானையைச் சமீபித்து, மழுவை விசி அதன்மேல் பாய்ந்தார். எரிநின்ற நெருப்புப் பொதையைக் கட்டுகின்ற கண்களையுடைய யானையானது, தன்மேல் ஏறிச் செலுத்துகின்ற பாகர்தனைத் தாங்கிக்கொண்டு, எறி பத்தராயனார்மேல் தோயித்துத் திரும்பிற்று. எறி பத்தராயனார் அதற்குச் சுற்றும் அஞ்சாமல், அமைதி எதிர்த்து, அதனுடைய பெரிய அதிசுந்தரமானது அற்று விழும்படியாகத் தமது கையிலுள்ள மழுவா புதந்தினால் வெட்டித் தள்ளினார்.

"கையிலுந் துணித்த போது கடலைக் கதற் பித்தது மைவரை வணைய வேழம் புண்டி மருந்து வந்த வெய்யகோற் பாகர் மூலர் மிளிசனோடொருவ ராக வலரைக் கொன்று கின்று மருவரை வணைய தோளார்"

அப்பொழுது, யானை நிகத்ததறிக்கிழைந்து புண்டி டது. பின்பு, எறிபத்தராயனார் அதற்கு முன்னேறும் குத்துத் தோற்றாரர் மூவரும், அதன்மேல் ஏறிநிறுத்த பாகர்தன் இருவரும் ஆகிய மூவரைக் கொன்று தின்றார்.

கொடியுண்ட அந்த ஐவரை ஒழிந்த மற்றவர்கள் விரைந்துசென்று, புகழ்ச்சோழநாயனாருடைய வாயிற் காவலாளரை நோக்கி, "பட்டவர்க்கு யானையையும், பாகர்கள் சிலரையும், சிலர் கொன்று விட்டார்கள். இதை நமது அரசனுக்கு விண்ணப்பப், செய்யுங்கள்" என்று சொன்னார்கள். உடனே வாயிற் காவலாளர்கள் அரசரிடத்திலே போய், அவரை வணங்கி, பாகர்கள் கொல்லிய சமாதாரத்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

அரசனுடைய போர்க்கோலம்

புகழ்ச்சோழ நாயனார், வாயிற்காப்பாளர் சொன்னதைக் கேட்டவுடனே அனகிறத்த கோபங் கொண்டு, இளமை பொருத்திய ஆண்சங்கம் போல அரண்மனையினின்றும் வெளிப்பட்டார். சேனைத்தலைவர்களும், புகழ்ச்சோழ நாயனார் போர்செய்யக் கருதிச் செல்லுகின்ற நிலைமையைப் பார்த்துவந்து, தங்களுடைய ஆக்களையின் கீழ்ப்பட்டிருக்கும் திரண்ட சேனைகளை விரைவில் போர்க்கோலங் கொண்டு வரும் பாடியாக முன்னே பறை சாற்றினார்கள். ஆகாயத்தின் பார்த்த இடங்களெல்லாம் அழகிய வந்திரக்கொடிகள் பறத்தன. சூத்திரங்க ளமைத்திருக்கின்ற தேர்களும், குதிரைகளும், யானைகளும் கூடின. வில், வேல், வாள், தண்டம், பிண்டிபாலங்கள், நிரூந்த வளிப்பொருத்திய இருப்புலக்கைகள், சக்கரம், மழவாயுதம், ரூலம் இவை முதலாயுள்ள அநேக ஆயுதங்களைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, கால்களில் அழகிய விரகண்டை யைத் தரித்த வன்விறந்த போர் வீரர்கள் எவ்விடத்தினின்றும் எழுந்தார்கள்.

புகழ்ச்சோழ நாயனாருக்கு முன்னும் பின்னும் பலவகை வர்த்தியங்கள் முழங்கின. ரேகாசம் பொருத்திய ஆயுதங்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்குதலா லுண்டாகிய முழக்கமும், குதிரைகளின் கழுத்தி லணிர்த வண்ணிமாலையின் முழக்கமும், யானைகள் விறிடுவன்ற முழக்கமும், தேரோடுதலா லுண்டாகின்ற முழக்கமும் ஒன்றுதக் சேர்ந்து சமுத்திர கோஷம் போலமுழங்கின. எதகது தாகபதாதி என்னும் நால் வகை புறப்பாகப் பாவி யெழுந்த சேனைகளுக்

கிடைசில் புகழ்ச்சோழ நாயனார் ஒரு அழகிய குதிரை யின்மேல் ஏறிக்கொண்டு விரைந்தசென்று, யானையும், பாகரும் இறந்த போர்க்களத்தை அடைந்தார்.

அங்கே நின்ற வெவேடர் தரித்த, எறிபத்த நாயனாரை அரசன் கண்டு, யானையைக் கொன்றவர் அவர் என்பதை அறியாதவராக, "யானையைக் கொன்றவர் யாவர்?" என்று கேட்டார். பாகர்கள் அரசனை வணங்கி நின்று, "அரசரே! மூலவைத் தரித்துக் கொண்டு இவ்விடத்தில் நிற்கின்றவனே யானையைக் கொன்றவர்" என்றார்கள்.

அப்பொழுது, புகழ்ச்சோழ நாயனார், "இவர் நவ பத்தராகையால் அந்த யானை குற்றஞ் செய்தாலன்றி அதைக் கொல்லார். அது யாதோ குற்றஞ் செய்த தப்போலும்" என்று யோசித்துத் தம்முடைய சேனைகளை அங்கு வரவொட்டாமல் நிறுத்திக் குதிரையினின்றும் இறங்கி, "இந்த அடியவர் யானைக்கு எதிரே சென்றபொழுது, அங்கு இவரை அபாயத்திற் குள்ளாக்காம ளிருந்தது என் னூர்வ துயரத் தவப்பயனாகும். இப்பெரியார், இவ்வளவு கோபம் கொள்ளும் படி என்ன பிழை சம்பவித்ததோ" என்று சொல்லிப் பயந்து, எறிபத்த நாயனாருக்கு எதிரே சென்று, அவரை வணங்கி நின்று, "சுவாமி இந்த யானை, தேவரிருக்குத் திங்கு செய்த தென்பதை அடியேன் அறியேன்.

"இன்னு செய்தாரை யொறுத்த வவரான
நன்னயத் செய்து விட்டல்"

என்றபடி, இந்த யானை செய்த குற்றத்தினைப் பொருட் டுத் தேவரிர் இந்த யானையைப் பாகரோடு கொன்றது

மாத்திரர் போதுமா? போதாதாயின், அதனை யும் தேவரிர் அருளிச்செய்ய வேண்டும்" என்று கேட்டனர்.

அளவிறந்த அன்பு

எறிபத்த நாயனார், புகழ்ச்சோழ மன்னனைப் பார்த்து, "சோழர் பெருமானே! சிவகாநியாண்டார். பரமசிவனுக்குர் சாத்தும்படி கொண்டுவந்த மலர்களை இந்த யானை பறித்துச் சிந்தினதினால் நான் இதைக் கொன்றேன். இந்த யானை, மலர்களைக் கீழே சிந்தித் திங்கு செய்தபோது, முன்னே லுந்துகொண் டிருந்த குத்துக்கோற்காரர்களும், மேலேறிச் செலுத் திவந்த பாகர்களும் அதனை விலக்காதிருந்த குற்றத்தினால், அவர்களும் என்னால் வெட்டுண்டு இறந்தார்கள். இன்று இங்கு உண்மையில் நடந்த விருத்தார்தம்" என்றார்.

பருத்த மலைபோலும் பெரிய தோள்களையுடைய புகழ்ச்சோழ நாயனார் அதைக் கேட்டுப் பயந்து, எறி பத்தநாயனாருடைய திருவடிகளை முறையாக வணங்கி, "சிவனடியாருக்குச் செய்த அபராதத்திற்கு இந்த யானையையும், பாகரையும், குத்துக்கோற்காரரையும் கொன்றது" மாத்திரம் போதாது; அடியேனையும் கொல்லவேண்டும். பெரும் பாவியாகிய சிறியேனைத் தேவரிருடைய திருக்கரத்தி ளிருக்கின்ற மங்கலம் பொருந்திய மழவாயுத்தினாலே கொல்வது நீதி யன்று. அதற்கு இங்வே தகுதியான ஆயுதம்" என்று சொல்லித் தமது இடையிற் கட்டியுள்ள உடைவாளை உறையினின்றும் உருவி, அவர் கையில் கொடுக்க நீட்டினார்.

நெருப்பைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற மன்ன
னுடைய உடைவாளை எறிபத்த நாயனார் கண்டு, அம்
மன்னனுடைய அளவிறந்த அன்பைக் குறித்து
ஆச்சரிய மடைந்து, நீட்டிய வாளை வாங்காமல் சிறிது
பொழுது தாழ்த்துகின்றார். பின்பு, மன்னன் கையிலே
வாள் இருந்தால் தம்மைத் தாமே மாய்த்துக் கொள்
ளக் கூடுமென்று எறிபத்த நாயனார் அஞ்சி, அழைத்
தமது கையிலே வாங்கினார். புகழ்ச்சோழ நாயனார்
அதிக சந்தோஷத்தை யடைந்து, எறிபத்த நாயனாரை
வணங்கி நின்று, "இந்தச் சிவ பத்தர் அடியேனை வாழி
னாலே கொன்று, என் குற்றத்தைத் தீர்க்கும்படி பெற்
றேன்" என்றார்.

எறிபத்த நாயனார் அது கேட்டு, மிகவும் அஞ்சி,
"இவ்வரசனுடைய அன்பின் பெருக்கு இருந்தவாறு
என்னே! தமது பட்டத்து யாசனையும், பாகர்களும்
மடித்து போகவும், அதற்குச் சிறிதும் கிணைப்படா
மல் தமது கையிலுள்ள உடைவாளைக் கொடுத்தும் தம்
மையும் கொல்லிவண்டு மென்று கேட்டேறி இவ்வரச
னுக்குத் தீங்கு நிகழத்தேனே. இதற் கென்ன பரி
காரம் தேடித் கொள்ளலாம்? முன்னே என் னாயிரைக்
கொன்று முடிப்பதே அபிவிழைக்குத் தகுந்த தீர்ப்பு"
என்று நினைத்து, அந்த வாளைத் தம்முடைய கழுத்
திலே சேர்த்து அதுக்குத் தொடங்கினார். அது கண்டு
புகழ்ச்சோழ நாயனார் பயந்து, நடு கடுங்கி, அதனினா
லில் எறிபத்த நாயனாருடைய கையையும் வாளையும்
பிடித்துக்கொள்ள, அவர் தம்முடைய எண்ணம் நிறை
வேறுமையால் வருந்தி நின்றார்.

திருவருட் பேறு

அப்பொழுது, அளவிறந்த அன்பினாலே அவ்
வருவருக்கும் உண்டாகிய இத் துக்கத்தை நீக்கும்
பொருட்டுப் பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே, "யாவ
ரும் தோழதற்குத் தகுதியாகி, அன்பிற் சிறந்தவர்
யானே! உங்களுடைய திருத் தொண்டின் பெருமையை
உலகத்திலே வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு இன்றைக்கு
யாளை புஷ்பத்தைச் சிதரும்படி பரமசிவன் அருள்
செய்தார்" என்ற ஒரு அசிரி வரக்கு ஆகாயத்திலே
எழுந்தது. அப்பொழுது, இறந்து கிடந்த ஐந்து பாகர்
களோடும் யாசனையும் உயிர் பெற்றெழுந்தது!

அது கண்ட எறிபத்த நாயனார், தமது கழுத்தை
அழுத்துக்கொள்ளும்படியாகச் சேர்த்த உடைவாளை
விட்டுப் புகழ்ச்சோழ நாயனாருடைய திருவடிகளில்
ஈழந்து வணங்கினார். புகழ்ச்சோழ நாயனாரும்
அந்த வாளைத் துறத்திற் போகும்படி எறிந்து விட்டு,
அந்த எறிபத்த நாயனாரு திருவடிகளைத் துதித்துப்
பூமியில் விழுந்து வணங்கினார். அழைத் கண்ட தேவர்
கள் குவிந்த புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள்.

எறிபத்த நாயனாரும், புகழ்ச்சோழ நாயனாரும்,
ஒருவரை யொருவர் வணங்கி எழுந்து நின்று, ஆகா
யத்திலிருந் துண்டாகிய அசிரி வரக்கைத் துதித்தனர்.
பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே அழகிய புஷ்பக்
குடிலுமில் திருப்பள்ளித் தாமத்துக்குரிய மலர்கள்
முன்போல நிறைந்தன. சிவகாமியாண்டார் அழைத்
கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தார். பாகர்கள், பட்ட வரத்
தள யாசனையு நடத்திக்கொண்டு புகழ்ச்சோழ நாய
னார்புள் வந்தார்கள். எறிபத்த நாயனார், புகழ்ச்

சோழ நாயனரை அஞ்சளி செய்து வணங்கி, “அடியேன் மகிழும்படி நீர் இந்த யாக்கியின் மேல் ஏறிச் செல்லவேண்டும்” என்றார். புகழ்ச்சோழ நாயனர் அவரைத் தொழுது, அவர் கட்டளை யிட்ட வண்ணம் யாக்கியின்மே லேறிக்கொண்டு, சேனைகளேரடும் தமது அரண்மனையை அடைந்தார். சிவகாமியாண்டார் திருப்பூங் கூடையை எடுத்துக்கொண்டு, பரமசிவனுக்குத் திருமால் கட்டிச் சாத்தும்படி சென்றார்.

எறிபத்த நாயனர், இப்படியே அடியார்களுக்கு இடைபூறுகள் வந்த காலங்களிலே முற்பட்டு, அவர்களை நீக்கி, நாள்தோறும் நல்ல தவ நெறியை மேற்கொண்டிருந்து, பிறகு திருக் காலைய கெரியில் இருந்து வந்து சிவகணங்களுக்குத் தரிசுவரானார்.

அமர்ந்தி நாயனர்

சிவபெருமான் பிரமசாரியானது

சோழநாட்டில் சந்தனம், அகில், பாதிரி, மலிழம், கோங்கு, காதத்தை முதலிய தருக்க ளடர்ந்த சோழவழியுடைய திருப்பழையாறை என்னொரு நகரமிருந்தது. அந்தகரத்தில் அமர்ந்தி நாயனர் என்னும் பெயருடைய வைபவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பொன், முத்தி, கவரத்திலும், வஸ்திராபரணங்கள் முச்சியவற்றை விபாபாபஞ் செய்து, பொருள் செல்வமுடையவராயிருந்தார். அவர் சதாகாலமும் சிவபெருமானையே சித்திப்பவராயும், சிவனடியார்களைத் திருவழி செய்கித்து, அவரவர் குறிப்பறிந்து கந்தை, சின், கோவணம் என்பவைகளைக் கொடுப்பவராயிருந்தார்.

அவர், திருநல்லூர் என்னும் சிவ சேதத்திரத்தில் மிகுந்த சிறப்போடு நடக்கின்ற திருவிழாவை, விருப்பத்தோடு போய்த் தரிசனஞ் செய்யவரும் சிவனடியார்கள் திருவழுது செய்யும்பொருட்டு ஒரு திருமடம் கட்டுகித்தார். அவர், தம்முடைய சுற்றத்தார்களுடன் அவ்விடத்திற் போய்ச் சேர்ந்து, சிவபெருமான் உடைய மகோற்சவ தரிசனஞ் செய்து, சிவனடியார்கள் களைத் திருவழுது செய்கித்து வந்தார்.

இப்படியிருக்க, ஒரு நாள் திருநல்லூரில் வீற்றிருக்கும் காளகண்டராகிய சிவபெருமான், அமர்ந்தி நாயனருக்குத் திருவருள் புரியும்பொருட்டுப் பிராமண வருணத்துப் பிரமசாரி வடிவங் கொண்டார். அவருடைய திருமுடியின்மேல் குடுமியும், நெற்றியில்

38

நாயன்மார் சரித்திரம்

திரிபுண்டரமும், திருமேனியில் முப்புரிநாலும், திருக்
கரத்தின் கிரலில் பவித்திரமும் விளங்கின. இரண்டு
கௌபினங்களையும், கிழிதப்பைபையும் கட்டியிருத்
தன்ற ஒரு தண்டைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு,
அமர்நீதி நாயனாருடைய திருமடத்திற்கு எழுந்தருளி
வந்தார்.

அமர்நீதி நாயனார், பிரமசாரியின் திருவுருவத்
தைக் கண்டவுடனே முகமலர்ச்சி கொண்டு, அவருக்
கெதிரே வந்து தொழுது, “சுவாமி தங்கள் இங்கு
எழுந்தருள் ஆயினீர் பூர்வத்தில் செய்த தவம்
யாதோ? இன்றே நான் புனிதனுனேன்” என்றார்.
சிவபிரானுடைய பிரமசாரி அவரை கோக்கி, “அன்பு
நீர், அடியார்களுக்குத் திருவாழ்கைச் சிறப்பாக உண்டி
யித்து, அவர்களுக்குக் கந்தைகளும், சிவ, கௌபினங்
களும் கொடுப்பதைக் கேள்விப்பட்டது, உம்மைப் பார்க்க
விரும்பி வந்தோம்” என்றார்.

அமர்நீதி நாயனார் அங்ஙனம் கேட்டு, “இத்தத் திரு
மடத்திலே நான்கு வேதங்களைப் பூனார்த்த பிரமம்
மேனாத்தமர்களால் திருவருது பாகம் செய்யப்பட்டு
வருகிறது. அதனால், தேவர் இங்கே திருவாழ்கை
செய்தருளல் வேண்டும்” என்று சொர்த்தித்தார்.

“வணங்கு மன்பகர கோக்கியம் மயமுயவ நவசக்தி
அணங்கு நீர்ப்பொன்னி யாடி நான் வரமயமு வரினும்
உணங்கு கோவணம் மலத்துநீர் தாருமேன் குருவேண்
துவங்கொள் கோவணக் தண்டை வந்தித்தரு கொடுப்பார்”.

பிரமசாரி, அமர்நீதி நாயனாரின் வேண்டுகோளுக்கு
விடைசெய்து, “நாம் காவேரியாற்றில் ஸ்நானம் பண்ணிக்
கொண்டு வருவோம். வழியில் மயமு வரினும் தரித்

துக்கொள்ளும்பொருட்டு உலர்ந் திருக்கின்ற இந்தக்
கௌபினத்தை நீர் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்து
தாரும்” என்று சொல்லிப் பலாசத் தண்டில் கட்டி
யிருந்த இரண்டு கௌபினங்களில் ஒரு வேண்
டனிறத்தையுடைய கோவணத்தை அத்தண்டினின்றும்
அகிழ்த்து, “உயர்வாகிய இந்தக் கௌபினத்தின்
பெருமை இப்படிப்பட்ட தென்று நான் உமக்குச்
சொல்ல வேண்டியதில்லை” என்று சொல்லி, அவர்
கையிற் கொடுத்துவிட்டுக் காவேரிக்குச் சென்றார்.
அமர்நீதி நாயனார், அந்தக் கௌபினத்தை ஒரு தகுந்த
இடத்திலே சேமித்து வைத்தார்.

போன வேதியர் வைத்தகோ வணத்திணப் போக்கிப்
பான வந்தவறுப் பொன்னிநீர் படிந்துவந் தாரோ
தாரு மூச்சுடைக் கங்கைநீர் தோய்ந்துவந் தாரோ
வான நீர்மழை பொழுகுதி நவநந்துவந் தவணந்தார்.

நோடுதற்குச் சென்ற பிரமசாரி, அமர்நீதி நாய
னார் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த கோவணத்தினைத்
தமது மாயக்கயால் அய்விடத்தினின்றும் மறைந்து
போகும்படி செய்தார். பிறகு, அவர் ஸ்நானஞ்
செய்துகொண்டு, மலையினால் களைந்து திருமடத்தை
அடைந்தார். அமர்நீதி நாயனார், அவரை எதிர்
கொண்டழைத்து வந்து, “சுவாமி சமையலாயிற்று”
என்று வணங்கி நின்றார்.

அமர்நீதி நாயனாரின் அன்பின் சோதனை

சிவபெருமானுடைய அந்தப் பிரமசாரி, அமர்நீதி
நாயனாரை அன்பென்னும் நீரில் மூழ்கத் திருவுள்ளங்
கொண்டு, “அன்பு குளிர்ச்சியாகிய நீரில் மூழ்கி
யதனால் உண்டாகிய” சாத்தை நான் நீக்கிக்கொள்ள

வேண்டும். தண்டிலே கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கொளியேமோ சமமாயிருக்கின்றது. உம்மிடத்தில் கொடுத்தப்போன உலர்ந்த கொளினத்தைக் கொண்டு வாரும்" என்றார்.

சிவனோன் செய்தவஞ்சகத்தை யறிபாத அமர்ந்தி நாயனார், களங்கமற்ற மனத்துடன் உள்ளே சென்று பார்த்தார். அந்தக் கொளினம், வைத்த இடத்தில் காணப்படவில்லை. அவர் மனக் திகைத்துத் தேடத் தொடங்கினார். எங்கும் காணப்படாமையால் மிகுந்த துக்கத்தை அடைந்தார். இவ்வளவிலும் கேடிராத இவ்வித பொல்லாங்கு சம்பவித்ததே என்று மன வருத்தமுற்றார். அவர் வேறொரு கொளினத்தை எடுத்துக்கொண்டு பிரமசாரியின் முன் சென்று, "சுவாமி தேவரீர் தந்த கொளினத்தை வைத்த இடத்திலும் பிற விடங்களிலும் தேடிக் கண்டிலேன். அது போன விதம் இன்னதென்று அறியேன். அதனால், வேறொரு நல்ல கொளினம் கொண்டுவந்தேன். இது வேறேயர் வஸ்திரத்தினின்றும் கிழிக்கப்பட்ட தல்ல; நாதனமாய் செய்யப்பட்ட கோவளம். நனைந்த தமது கொளினத்தைக் கழித்து இந்தக் கொளினத்தைக் காத்தி, அடியேன் செய்த குற்றத்தைப் பொருத்தான வேண்டும்" என்றார்.

அதைக் கேட்ட பிரமசாரி மிகக் கோபித்து, "அன்பர் உம்முடைய தரும நிலைமை மிகவும் நன்று இருக்கின்றது! நான் கொளினத்தை உம்மிடம் கொடுத்து ஒரு நாளாவது கழியவில்லை. அவ்வளவு சிக்கிரத்தில் அதை நீர் அபகரித்துக்கொண்டு, அதற்குப் பதிலாக வேறொன்றைத் தருவது என்ன விந்தை!

இது வஞ்சக மன்றோ? இதற்கோ நீர் தருமம் செய்வதாகப் பறைசாற்றித் திரிவது? இவ்வாற்றகம் மிகவும் நன்று இருக்கின்றது. நீர், சிவனடியார்களுக்கு நல்ல கொளினம் கொடுப்பதாக ஊரிலே பரவச் செய்து, உன்னுடைய கொளினத்தைக் கவர்தல் தகுமோ?" என்றார்.

அமர்ந்தி நாயனார், பயத்து, முதும்வாடி, நடுநடுங்கி, "சுவாமி அடியேன் இக்குற்றத்தை அறிந்து செய்தவ னல்ல. அதனால், அடியேன் செய்த பெரும் பிழையைப் பொருத்தான வேண்டும். தேவரீருக்குச் செய்யவேண்டிய மற்றப் பணிவிடைகளை எல்லாம் குறைவின்றிச் செய்கின்றேன். இந்தக் கொளினத்தை உடன் லெகு பொங்குகிறாயும், பட்டாடைகளையும், இரத்தினங்களுக்கும் தருகிறேன். அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்" என்று அவர் திருவடிகளில் பல முறை விழுந்து வணங்கினார்.

பிறகு, பிரமசாரியார் கோபத் தணிந்தவர்போலத் தோன்றி, அமர்ந்தி நாயனாரைப் பார்த்து, "பொன்களும், பட்டாடைகளும், இரத்தினங்களும் எனக்கு என்? நான் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு வேண்டிய கொளினத்தைக்குச் சமமான நிறையுள்ள கொளின மொன்றைத் தந்தால் போதும்" என்றார். அது கேட்ட அமர்ந்தி நாயனார் மன மகிழ்ந்து, "எதனுடைய நிறைக்குச் சமமாகிய கொளினத்தைத் தரல் வேண்டும்?" என்று கேட்டனர். பிரமசாரியார், "நீர் இழந்த என்ன கொளினத்தின் நிறைக்குச் சமமான நிறையை யுடைய கொளினம் இதுவேயாகும்" என்று சொல்

ளித் தமது தண்டிலே கட்டப்பட்டிருந்த கௌரீ
னத்தை அவிழ்த்துத் தந்தார்.

பொன் பொருள்களைத் தராசி லிட்டது

"மனதிலுக்கண் மாசில் குத லணத்தற
குதல நீர பிற."

என்றபடி, மாசற்றி மனத்தை அடைய அமர்ந்தே நாய
னார் ஒரு தராசைக் கொண்டுவந்து நாட்டினார். பிரம
சாரியார் தண்டிலிருந்தும் அவிழ்த்த அந்தக் கௌரீ
னத்தை ஒரு தட்டிலே வைத்தார். அமர்ந்தே நாயனார்
தம்முடைய கைகளை விரித்த கெய்யப்பட்ட கௌரீனத்
தை மற்றத் தட்டிலே வைத்தார். அது சிவபெருமா
னுடைய கௌரீனத்திற்கு நிறையில் ஒத்து நில்லாமல்
மேலெழுந்தது. அதைக் கண்டு அமர்ந்தே நாயனார்,
அடியார்களுக்குக் கொடுக்க வைத்திருந்த கோவ
ணங்களைல்லாவற்றையும் கொண்டுவிட்டு ஒவ்வொரு
ருக இட, பின்னும் அங்குட்டு மேலுக்கு எழுந்தியது.

அமர்ந்தே நாயனார் அதைப் பார்த்து, "அஃ இஃது
என்ன ஆச்சரியம்! உலகத்தில் இறாவாறாயினும் உடத்
திராத ஒரு விக்கையா யிருக்கிறது. இந்த மகரன்
வைத்த ஒரு கௌரீனத்திற்கு, எண்ணிறந்த கௌரீ
னங்கள் நிறைக்கு ஒத்திருக்க வில்லையே" என்று வியப்
படைத்தார். பின்னும், அவர் பட்டாடைகளை எறி
யிடுதுவாறிய பல வஸ்திரங்களை யும் அத்தட்டில் ஒன்
றினமேல் ஒன்றாக இட்டார். இதற்கோறும் அத்தட்டி
உயர்ந்துகொண்டே வந்தது; கௌரீனத் தட்டி
க்கீழே தாழ்ந்தது.

அமர்ந்தே நாயனார் அதைக் கண்டு மிக அஞ்சி,
பிரமசாரியாரை வணங்கி, "சுவாமி! எண்ணிறந்த வஸ்து

திரப் பொதிகளையும், நூற் கட்டுக்களையும் குவித்தும்
தராசின் தட்டு உயர்கின்றது. ஆதலால், அடியே
னுடைய மற்றத் திரவியங்களையும் இத்தட்டிலே இடு
தற்கு அனுமதி தந்தருளவேண்டும்" என்றார். அதற்
குப் பிரமசாரியார், "இப்பொழுது உம்முடைய வார்த்
தைக்கு எதிராக நாம் வேறொன்றைச் சொல்லுவது
னால் பயன் என்ன? எவ்விதத்திலும் அந்தத் தட்டு
நிறை நிற்கும்படி உமது திரவியங்களையாவது இட்டு,
நிறை ஒத்திருக்கச் செய்யலாம். நம்முடைய கௌ
ரீனத்திற்கு ஒத்த நிறையில் உமது பொருள் நிற்க
வேண்டும்" என்றார்.

அமர்ந்தே நாயனார், நவரத்தினங்களையும் பொன்
வெள்ளி முதலிய உலோகங்களையும் சுமை சுமையாக
எடுத்துவந்து தராசில் இட்டார். அப்படி இட்டும்
தட்டு எழுந்தபடியே மேலே நின்றது. சர்வ வல்லமை
யுள்ள சிவபெருமானால் விரும்பப்பட்ட கௌரீனத்
திற்குச் சமமாக எதுதான் நிற்கும்? அமர்ந்தே நாயனா
ருடைய திரவியங்க ளெல்லா மல்லாமல், எல்லா வுலகங்
களையும் எடுத்து வைத்தாலும் அவைகள் நிறை ஒத்து
நிற்குமோ? நிற்கமாட்டா.

நாயனார் தாமே தராசி லேறியது

இவ்வாறு தமது பொருள்கள் அனைத்தும்
இட்டும், நிறை ஒவ்வாது நிற்கும் நிலைமையைப் பார்த்த
அமர்ந்தே நாயனார், பிரமசாரியரை வணங்கி, "எமது
தலைவி! என்னுடைய திரவியங்களில் ஒன்றும் விடா
மல் இந்தத் தட்டிலே இட்டேன். நானும், என் மனைவி
யும், புத்திரனும் மாத்திரம் நீதியாக நிற்கின்றோம்.

தேவர்களுக்குப் பிரதியாகில், இனி அடியேங்களும் இத் தட்டில் வறுதற்கு அனுமதி தந்தருள வேண்டும்" என்று வணங்கினார்.

உண்மையாகிய அடிமைத்திறஞ் செய்த அமர்நீதி நாயனரின் அன்பின் நிலையைக் கண்ட பிரமசாரியார், அடியாரின் வார்த்தைக்கு உடன்பட்டார். அமர்நீதி நாயனர் அகமகிழ்ந்து, பிரமசாரியாறை வணங்கி, நம் முடைய மனைவியாரோடும் புத்திரோடும் தராவா வலஞ்செய்து, உண்மையான அன்போடு சிவபெருமானது மெய்யடியார்களுக்கு இதுவரையிலுஞ் செய்த அடிமைத் திறத்தில் நாம் சிறிதும் தவறு திருந்தோமென்பது சத்தியமானால், இப்பெரிய துலையானது சமமாய் நிற்கக்கடவது" என்று சொல்லித் திருநல்லூரில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனை வணங்கி, மகிழ்ச்சியோடு தட்டிலே ஏறினர்.

பரமசிவனுடைய கௌரினமும், பத்தியிலே சிறிதும் குறைவில்லாத அமர்நீதி நாயனருடைய அடிமைத் திறமும் பெருமைநில் ஒத்திருந்தபடியால், துலங்கோரின் இரண்டு தட்டுக்களும் ஒத்து நின்றன.

அவ்வற்புத்ததைக் கண்டவர்க ளெல்லாம் அமர்நீதி நாயனரை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். தேவர்கள், ஆகாயத்தினின்றும் கற்பக அருகூழங்குகளின் புஷ்பங்களை மழைபோலப் பொழிந்தார்கள். சிவபெருமான், தாம் கொண்டுவந்த பிரமசாரி வடிவத்தை ஒழித்து, ஆகாய விதியில் பார்வதி தேவியாரோடும் இடபாருடமாய்த் தோன்றினார். அமர்நீதி நாயனர், தராகில் நின்றவண்ணமாக அவரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். பரமசிவன், தராகில் நின்று வணங்கும்

அம்முவர் மேலும் திருவருள் கோக்கஞ் செய்து, "கீங்கள் மூவரும் நம்முடைய அருளைப் பெற்று, நம்முடைய சந்திரதானத்திலே நம்மை வணங்கிக்கொண்டிருங்கள்" என்று அருளிச்செய்து, மறைந்தருளினார்.

அமர்நீதி நாயனரும், அவர் மனைவியாரும், புத்திரரும் கைலாசபதியின் திருவருளினால், அந்தத் தராக்தானே தேவ விமானமாகி மேலே செல்ல, அம்முதற் பெருங்கடவுளுடன் சிவலோகத்தை அடைந்தார்கள்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார்

மாற்றரசர்களை வென்றது

சோழாண்டலத்திலே, திருச்செங்காட்டங் குடி என்னும் பட்டின மொன்றிருந்தது. அதில், மாமாத்திரர் குலத்திலே அவதரித்த பரஞ்சோதியார் என்னும் பெயருடைய ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஆயுள் வேதங்களிலும், வடமொழித் கல்களிலும் சிறந்தவர். படைத் தொழில்களிலும், யாண யேற்றம், குதிரை யேற்றங்களிலும் அவர் மிகவும் தேர்ந்தவர். அவர், வேத முதலிய கல்களை மராய்ந்து, அவற்றி லுள்ள இரகசியங்களை சுன்றாய் உணர்ந்தவர். பரம சிவனே மெய்க்கடவுள் என்றும், அவருடைய திருவடிகளை யடைதலே முத்தி கொளி என்றும் அவர் தெரிந்து, அல்லும் பகலும் அப்பெருமானையே தியானித்து வந்தார். சிவனடியார்களுக்கு எக்காளமும் கொண்டு செய்து வருவதே அவருக்கு முக்கிய காரியமாக இருந்தது.

இப்படியிருக்க, அப்பட்டினத் தரசனுக்கு மாறு பட்ட பல அரசர்க ளிருந்தார்கள். பரஞ்சோதியார் அவ்வரசனுடைய ஏவலக்கொண்டு, பிணை மன்னர்களைப் போரில் வென்று, அவர்களுடைய தோங்குகளையும் கைப்பற்றினார். அவருடைய போரற்றலைக் கண்ட அரசன் மிகவும் மகிழ்ந்து, அவரை கங்கு மதித் திருந்தான்.

ஒருமுறை, பரஞ்சோதியார், வடநோக்கைத் தேர்ந்த வாதாவி என்னும் நகரத்தின்மேல் படை யெடுத்துச் சென்று, அத்தேசத்தைக் கைப்பற்றிப்

பலவகை இரத்தினங்களையும், நிதிக் குவயல்களையும், யானைக் கூட்டங்களையும், குதிரைக் கூட்டங்களையும் அரசன்முன் கொண்டுவந்தார். அது கண்ட அரசன் ஆனந்தமடைந்து, அவருடைய திறமையைப் புகழ்ந்து பேசினான்.

அப்போது, அங்கிருந்த மந்திரிகள் அரசனைப் பார்த்து, “ஏந்தலே! பரமசிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்வதில் இவ்வுலகத்திலே இவருக்கு நிகராவார் எவருமில்லை” என்றார்கள். அதைக் கேட்ட அரசன், நடுங்கித் திகைத்து, இரண்டு கண்களினின்றும் நீர் வடிய, “அந்தோ! நான் பிழை செய்தவனானேன். இவர் பரமசிவனுடைய திருத்தொண்டர் என்பதை உணராது, இவரைக் கொடிய போர் முனையில் விட்டிருந்தேன். அதனால் செயற்கரிய அரும்பாவத்தைச் செய்தேன்” என்று வருந்திப் பரஞ்சோதியாரைப் பார்த்து, “எம்பெருமானே! நான் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டும். தேவரீருடைய உண்மை நிலையை அறியாது, நகரத் தாரியங்களைச் செய்யத் துண்டினேன்” என்று சொல்லி, அவரைப் பணிந்து நின்றான்.

பரஞ்சோதியார், அரசன் தம்மைப் பணிவதற்கு முன், தாம் அவனைப் பணிந்து, “அரசரேறே! என் கடமையை நான் செலுத்திக்கொண்டு வந்தேன். இதில் விளங்காத குற்றம் யாது? எதற்காக நீர் வருந்துகின்றீர்?” என்று கேட்டனர். அடியவரிடத்தில் அன்பு பூண் டொழுகும் அம்மன்னன், பரஞ்சோதி யாருக்கு வேண்டிய நிதிக் குவையல்களைக் கொடுத்து, “அடியேன், தேவரீருடைய உண்மை நிலைமையை

அறியா திருந்தது என் மதியினமேயன்றி வேறில்லை. இனி என் கருத்துக் கிடைத்து, எனக்குப் பணி செய்கலை ஒழித்துச் சிவசேனாக்கும் அவரடியவர்களுக்கும் திருத்தொண்டி செய்யக்கடவீர்” என்று வேண்டிக் கொண்டு, அவருக்கு விடைகொடுத்ததுப்போலும்.

பரஞ்சோதியார், அரசனடைய அனுமதியின் படியே ஈடை பெற்றுக்கொண்டு, தம்புடைய திருப் பதிக்குச் சென்றார். அவர், கணபதிச்சரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் சிவசேனாநாத் தொழுவம், திருத் தொண்டுகளை வழுவாது செய்வாராயினார். அவர், திரு வேண்காட்டு நங்கையார் என்னும் கற்பகரியாரோடு இல்லறவழி நின்று, ஒவ்வொரு நாளும் சிவனடியார் களை முன்னே திருவமுது செய்கித்துப்பின் நாம் உண்பார். சிவனடியார்களை மிகுந்த அன்பினாலும் அவர் வழிபட்டு, அவர்களுக்கெதிரில் மிகச் சிறிய ராய்த் தம்மைக் காட்டி வந்தமைவால் அவருக்குச் சிறுத்தொண்டர் என்னும் பெயர் வழங்குவந்தது. அவர் வணங்குவரும் சிவபெருமானுடைய திருவருளி னாலே அவருடைய பத்தினியாகிய திருவேண்காட்டு நங்கையாருக்குச் சீரானான் என்னும் ஒரு வளர் தன் பிறந்தான். சிறுத்தொண்டர்; அப்பின்னைய காரணமாக மேனியும், பொறுத்தொரு வண்ணமாக அன்புடன் வளர்த்து, ஐந்து வயதிலேயே அச்சிறவ னைப் பள்ளியி லமர்த்தினார்.

வைவரின் வரவு

நாயனார், சிவனடியார்களுக்கு அழுதுட்டும் திருத்தொண்டக் குறையறபடத்திக்கொண்டு வரும் நாளில், அவருடைய மெய்யன்னை அறிதற்குச் சிவ

பெருமான் திருவுளங் கொண்டார். எல்லாம்வல்ல அப் பெருமான், வைவரத் திருவேடந் தாங்கி, வெள்ளிமால் வரையவிட்டுத் திருச்செங்காட்டங்குடியை அடைந் தார். அங்கே அவ்விறைவர், சிறுத்தொண்ட நாயனு ருடைய வீட்டு வாயிலிற் சென்று, “தொண்டர்களுக்கு அமுதாட்டும் சிறுத்தொண்டர் இவ்வீட்டில் இருக்கின் றாரோ?” என்று வினவினார்.

அவ்வில்லத்தி லிருந்த சந்தன நங்கை என்னும் நாதி அப்பெருமான் முன் வந்து, அவரை வணங்கி, “தேவாதிதி சிவனடியார்களைத் தேட அவர் புறத்தே சென்றனர். தேவரீர் வீட்டிற்குள் எழுந்தருளலாம்” என்றார். அதுகேட்ட வைவரர் அம்மாதைப் பார்த்து, “நாம் பெண்கள் இருக்கு மிடத்தில் தனியே புகோம்” என்றனர்.

அது கேட்ட திருவேண்காட்டு நங்கை, “இவ் வடியவர் போய்விடுவார் போலும்” என்று பயந்து, “கிரையில் வெளியே வந்து, “சுவாமி! அடியேனுடைய நாயகர் எப்போதும் சிவனடியார்களைத் திருவமுது செய்விப்பவர். இன்றைக்கு ஒருவரையும் காணு மையால் தேடிப் போயினார். தேவரீருடைய திரு வேடத்தை அவர் காணுவாராயின் மிகவும் மகிழ்வார். அவர் போய் நெடுநேர மானதால் இப்பொழுதே வந்துவிடுவார். தாங்கள் அதுவரையிலும் இவ்வீட்டில் எழுந்தருளி யிருக்கலாம்” என்று பிரார்த்தித்தாள்.

வைவரர் அம்மங்கையாரைப் பார்த்து, “நாம் இருப்பது உத்தராதேசம், சிறுத்தொண்டரைக் காண வேண்டு மென்ற கிருப்பத்தால் இங்கு வந்தோம். அவர் இங்கில்லாதபோது நாம் இவ்வீட்டில் இருக்க

மாட்டோம். நாம் கணபதிச்சரத்தில் உள்ள திருவாத்தி மரத்தின்மீது இருப்போம். உமது கணவர் வந்த வடனே அவருக்கு நாம் வந்து போனதைத் தெரிவியுங்கள்” என்று சொல்லி, அங்கிடத்தினின் மும் வெளிப்போந்து, கணபதிச்சரத்தை யடைந்து, திருவாத்தியின்மீது இருந்தருளினார்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார், சிவனடியார்களைத் தேடித்தேடி அலைந்தும் எங்குங் காணாது, விட்டுக்குத் திரும்பி வந்து, தமது மனைவியாவாப் பார்த்து, “இன்று சிவனடியார்களைக் காணப் பெற்றிலேன். இதற்கு என்ன செய்வது?” என்று சொல்லித் துக்கித் தார். அது கேட்ட அப்புனிதவதி, “உத்தராதேச வாசியாகிய ஒரு வரைவர், சற்று நேரத்திற்குமுன் உம்மைத் தேடி இங்கு வந்தார். காங்கள் அவரை இங்கு எழுந்தருளி யிருக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டும் அவர் கேளாமு, கணபதிச்சரத்திற்குப் போய் அங்குள்ள திருவாத்தியின்மீது இருப்பதாகச் சொல்லிப் போயினார்” என்றான்.

அது கேட்ட சிறுத்தொண்ட நாயனார் நிரூபித் திருப்பத்தினோடு னிரைந்து சென்று, அவ்வவாவாரைக் கண்டு வணங்கி நின்றார். அவர், சிறுத்தொண்ட நாயனாரை ஆசீர்வதித்து, “கீர்தானே சிறுத்தொண்டர்?” என்றார். நாயனார் அவரை மறுபடியும் வணங்கி, “மாதவரே! சிவனடியார்கள் நருண்டுவன் அடியே னுக்குச் சிறுத்தொண்டன் என்றும் பெயரிட்டது உண்மையே. நான் வழக்கம்போலத் திருவமுது செய்கிறபதற்குச் சிவனடியார்களை இன்று தேடிவர எங்கும் கண்டிலேன். அதனால் மிகவும் வருத்தத்துத்

குன்றானேன். அடியேன் செய்த புண்ணிய விசேஷத் தினும் இப்போது கேவலீனாக் காணப் பெற்றேன். ஆதலால், தேவரீர் அடியேனுடையுலிட்டிக்கு எழுந்தருளித் திருவமுது செய்யவேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

வைரவர் அது கேட்டு, “அன்பு நாம் இருப்பது உத்தராதேசம், உம்மைக் கண்டு போகலா இம்ன்று இங்கு வந்தோம். நம்மை உமது வீட்டில் அமுது செய்கிக் உம்மால் முடியாது”, என்றார்.

கீராளன் சிதைபுண்டது

சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுது செய்கிப் பதையே பெரு நெறியாகக் கொண்டொழுகும் சிறுத் தொண்ட நாயனார் அவ்வடியவரை வணங்கி, “மகாத் துமாரி கேவலீர் திருவமுது செய்தருளும் இயல்பு எத் தகைய தென்று அருளிச்செய்ய வேண்டுகின்றேன். தங்கள் விருப்பத்தின்படியே அதி சீக்கிரத்தில் பாகம் பண்ணுவிப்பீளா. சிவனடியார் விரும்பினவற்றைத் தேடுவதில் ஆரியனவரும் உள்ளவோ?” என்றார்.

அது கேட்ட வைரவர், “நாயனாரைப் பார்த்து, “நாம் ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை பகவைக் கொண்டு சமைத் துண்டி வழுக்கம் அதற்குரிய அந்தான் இந்நாளையாம். அவ்விதம் எகோக்கு உண் டித்தல் உம்மால் ஆகக்கூடிய தல்ல” என்றார். சிறுத் தொண்ட நாயனார் அது கேட்டவுடன் முகமலர்ந்து, “நாயர் அடியேன் அநேக பசுக்களை யுடையேன். வாகப்பறித்த நாங்கள் சந்தேகங் கொள்ளவேண்டிய தல்ல. தேவரிருக்குத் தேவையான பசு எதுவோ

அதைத் தெரிவிப்பீராகில், அடியேன் விரைந்து சென்று, அப்பசுவைப் பாகம் செய்கித்து, அதில்க்கி எத்தில் வருவேன்” என்றார்.

அதற்கு வைரவர், “நாம் உண்பதற்கு உபகாரி ஐந்து வயதின் யடையதாயும், அவயவப் பழுது இல் ளாததாயும், ஒரு குடிக்கு ஒன்றேயாயும் இருக்க வேண்டும். இவ்விவற்றின் யுடைய சிறுவனைச் சிறிதும் துயரின் றி மனமகிழ்ச்சியோடு தரப் பிடித்துக் கொள் ளத் தந்தை அரிதல்லேண்டும். இப்படிச் சமைக்கப் பட்ட கறியே நாம் உண்பதற்கு யோக்கியமாகும். அதைச் செய்ய உம்மால் முடியுமோ?” என்றார். சிறுத் தொண்ட நாயனார் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடும் விரை வரைப் பார்த்து, “அவ்வித சிறியவரைத் தாங்கள் திருவழுது செய்வீராகில், அடியேனுக்கு அப்படிச் செய்கி படைப்பது அரிதன்று” என்று சொல்லி, அவரை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு விட்டுக் குச்சென்றார்.

சிறுத்தொண்ட நாயனுடைய வாகை அதிச ஆவையுடன் எதிர் நோக்கி நின்ற திருவெண்காட்டு நங்கை, அம்முடைய மணந்த புதல்வனாகக் கண்டு, அவரை வணங்கி அம்முடைய விருத்தார்த்தத்தை வினவினாள். அவர், மனைவியான நோக்கி, “பாவாயி ஒரு குடிக்கு ஒரே பிள்ளையாயும், அப்பிள்ளை ஐந்து வயதுடையதாயும், அவயவப் பழுது இல்லாததாயும் இருக்க, அகத்த தாய் மனமகிழ்ச்சியோடு பிடித்துக் கொள்ளத் தந்தை அரிதல்லாமல்தான் உங்களுக்குத் திருவழுது செய்வதற்கு அவ்விடியார் உடனடிப் புருக்கிறார்” என்றார்.

அது கேட்ட அவர் மனைவியார், “அவ்விடியவரை அவர் விருப்பத்தின்படி, திருவழுது செய்கிப்ப தானால் ஒரு குடிக்கு ஒருவனாயும், மற்ற இலட்சணங் களும் அமைந்த சிறுவனைப் பெறுவது எங்ஙனம்?” என்று சொல்ல, நாயனார், “பூவையே இவ்வினக்கண மமைந்த சிறுவனை, வேண்டிய பொருளைத் தந்தால் கொடுப்பவர் உளராயினும், அச்சிறுவனை நேர்நின்று அரியத்துணியும் தாய் தந்தையரோ இவ்வுலகில் இருக்கமாட்டார்கள். ஆதலால், இனிக் காலம் தாழ்க் காது நாம் பெற்ற சிறுவனையே அவ்விடியார் உண் ணும் பொருட்டுச் சமைப்போம்” என்றார்.

திருவெண்காட்டு நங்கையார் அது கேட்டு மகிழ்ந்து, “அப்படியாயின் நம்மைக் காக்கும் பொருட்டுவந்த புதல்வனைப் பள்ளிக்கூடத்தினின்றும் அழைத்துக் கொண்டுவாரும்” என்று சொல்ல, நாய னார் அதிக சந்தோஷத்தை யடைந்தார். அவர் சிறி தும் காலத் தாழ்க்காது பள்ளிக்கூடத்துக்கு விரைந்து சென்று, நம்முடைய புதல்வனாகிய சீரானனை எடுத்துத் தோள்மேல் வைத்துக்கொண்டு, வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார்.

திருவெண்காட்டு நங்கையார் எதிரேவந்து, தமது புத்திரனை எடுத்து, வீட்டில் கொண்டிபோய், மஞ்சன மாட்டி, மயிரைக்கோதி அலங்கரித்துத் தமது நாயகர் கையில் கொடுத்தாள். அவர், அம்மைந்தனை எடுத்துக் கொண்டு மடைப்பள்ளிக்குச் செல்லாமல், ஒருவரும் அறியாவண்ணம் ஒரு மறை விடத்திற்குக் கொண்டு சென்றார். இதற்குள் அவர் மனைவி, பாத்திரங்களை நன் றாகச் செய்து செய்து அவரிருக்குமிடம் சென்றாள்.

54 நாயன்பார் சரித்திரம்

சிறுத்தொண்ட நாயனார், தம்முடைய புதல்வன் எடுத்து, அவன் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டார். அவர் மனைவியோ அப்புதல்வனுடைய இரண்டு கால் களையும் தம்முடைய மடியிலே இடுக்கி, அவனுடைய இரண்டு கைகளையும் தன் கைகளினாலே பிடித்துக் கொண்டாள். அப்புதல்வன் தன் தந்தையும் தாயும் தன்னைச் சிறப்பித்து மகிழ்கின்றன என்று கட்டுதலு மாய் நவகத்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது, நாயனார் மன மகிழ்ச்சியோடு அப்புதலினாலே அம்மைந்த னுடைய தலையைத் துணித்தனர். அதுதான் தலையின் இறைச்சி அடியாருடைய திருவழுதுக்கு ஆகாதென்று திருவெண்காட்டு நங்கை எண்ணி, அதனை மறைத்தி டீக்கும்பொருட்டிற் சந்தனநங்கை கைப்பிற் கொடுத்தாள். மைந்தனுடைய மறை புதுப்பிக்களின் இறைச்சி எல்லாவற்றையும் அதுத்துப் பாகஞ் செய்து, மேலு கறிகளும், அன்னமும் படைத்தானின் நாயனாருக்குத் தெரிவித்தாள்.

வைரவருடைய அறித்தல்

நாயனார், தமது மனைவியின் அருளு செயலுக்கு மிகவும் களிப்படைந்தாராக, விரைந்துசென்று, திரு வரத்தியின் பேழிருந்த வைரவரை வணங்கி, “வாரா! தேவரீர் எிரும்பியவண்ணம் பாகம் தயாராய்விட்டது; என் விட்டுக்கு வந்து, திருவழுது செய்து, என்னைப் புனிதனாக்க வேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அவர் எிரும்பத்தின்படியே அவ்வடியார் வந்தார். நாயனார் அவரை விட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்ட போய், ஆரணத்திள் இருத்தி, அவருடைய திருவழு

களை ஜலத்தினால் விளக்கி, அந்தத் தீர்த்தத்தைத் தாமும் தமது மனைவியும் சிசுசின்மேல் தெளித்துக் கொண்டனர். பிறகு, நாயனார், அவ்வடியாரைப் புஷ்பங்களினால் அருச்சித்துத் தூபதிபுங் காட்டி வணங்கினார். வணங்கியின், நாயனாரும், அவர் மனைவியும் வைரவரைப் பார்த்து, “மாதவரே! தேவரிருக்குத் திருவழுது படைக்கும் வகை எப்படி?” என்று கேட்டனர். அதற்கு வைரவர், “அன்னத்துடனாக் கறிக எல்லாம் ஒருங்கே படைக்கவேண்டும்” என்றார்.

திருவெண்காட்டு நங்கை உடனே பரிகலந்திருத்தி, அன்னமும், கரியமுதும் படைத்தாள். வைரவர் அதைக் கண்ணாற்று, “நாம் சொல்லிய முறையே கொன்ற பசுவினது உறுப்புக்க எல்லாவற்றையும் பாகஞ் செய்தீர்களோ?” என்று வினவினார். அதைக் கேட்ட திருவெண்காட்டு நங்கையார் அவரைத் தொழுது, “தலை இறைச்சி மாத்திரம் திருவழுதுக்கு ஆகாதென்று கழித்துவிட்டோம்” என்றாள். வைரவர், “அதை நீங்கள் கழித்திருக்க லாகாது; அதுவும் நாம் உண்ணத் தகுந்ததே” என்றார்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் அதுகேட்டுத் தம் மனைவியோடும்புதினாத்து, அந்தக் குறைக்கு என்ன செய்வ தென்றும் கேள்வியுறுகின்றனர். அப்போது, அவர் களின் நிலைமையைக் கண்ட சந்தனநங்கை, “நான் அந்தத் தலை இறைச்சியை, அடியவர திருவழுது செய் யும்போது தேவையா யிருக்குமென்று பாகஞ்செய்து வைத்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லி, அந்தக் கறியமு தையும் எடுத்துக் கொடுத்தாள். அதைக் கண்ட திரு வெண்காட்டு நங்கை முக மலர்ந்து, அக் கறியமுதை

வாங்கி வைரவருக்குப் படைத்தாள். பிறகு, வைரவர், சிறுத்தொண்ட நாயனரைப் பார்த்து, “நாம் எப்போதும் தனியே உண்பதில்லை, சிவனடியார்களுடன் நாம் சாப்பிடவேண்டும்” என்றார். சிறுத்தொண்ட நாயனர் அதனேட்டு ஏங்கி, “அந்தோ! அடியவர் திருவழுது செய்வதற்கு மற்றோர் இடையூறு நேரிட்டதே. இதற்கு என்ன செய்யவது?” என்று வருந்தி வீட்டுக்கு வெளியே போய், அடியார்களைத் தேடிப் பார்த்தார். ஒருவரும் காணப்படவில்லை. அவர் என்ன செய்வார்? அவர் துக்கத்துடன் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்து, வைரவரை வணங்கி, “சுவாமி! சிவனடியார்களை எங்குத் தேடியும் காணப் பெற்றேனேன். அடியேனும் திருநீர் இவாரைக் கண்டு அன்னம் கொடுப்பேன்” என்றார். வைரவர், சிறுத்தொண்ட நாயனரை நேரிக்கி, “ஆம், நீர் சொல்வது உண்மையே. உம்மைப்போலத் திருநீறிட்டார் உளரோ? ஆதலால் நீர் எம்மோடு அழுது செய்யும்” என்று சொல்லித் திருவெண்காட்டு நங்கையைப் பார்த்து, “அம்மையே! உமது நாயகருக்கு மற்றோர் பரிகலத் திருத்தி, அன்னமும், கறியும் நமக்குப் படைத்ததில் எடுத்துப் படைப்பும்” என்று கட்டளை யிட்டனர்.

அந்தக் கற்பரசியும் அவர் தெரிவித்தவண்ணம் மற்றோர் பரிகலத்தில் அன்னமும். இறைச்சியும் எடுத்துப் படைத்தாள். அப்போது, சிறுத்தொண்ட நாயனர் வைரவரை ஊட்டவேண்டித் தாம் உண்ணப்புகுந்தார். அதுகண்ட வைரவர், அவரை உண்ணுது தடுத்தது, “ஆறு மரதங்களுக்கு ஒருமுறை உண்ணுகின்ற நாம் உண்ணுமளவும் நீர் தாமதியாமல், எப்பொழுதும் உண்ணுகின்ற நீர் எமக்குமுன் உண்ணப் புகுந்தது”

என்னை? நம்முடன் உண்ணும்பொருட்டு உமக்குப் புத்திரன் உண்டானால் அவனை அழையும்” என்றார்.

சீராளன் உயிர்பெற்று வருதல்.

அடியார் சொன்னதைக் கேட்ட சிறுத் தொண்டநாயனார் திகைத்து, “என் மைந்தன் இப் போது உதவமாட்டான்” என்று சொல்ல, கைவர, “அவன் வந்தாலன்றி நாம் உண்ணோம். நீர் அவனைத் தேடி அழைத்திவர வேண்டும்” என்றார். உலகை வென்ற உத்தமராகிய நாயனார் உடனே எழுந்து, மனைவியோடு விரைந்து வீட்டுக்குப் புறத்திலே போய், “மைத்தா! சீராளா!” என்று கூப்பிட்டார். அவர் மனைவியும், நாயகரது பணியில் நிற்பாளாகி, “என் கண்மணி! சீராளா! சிவனடியார், நீ வந்தாலன்றி உணவை அருந்துவ தில்லை என்றும், உன்னை உடன் வைத்து உண்ணப் பண்டும் என்றும் உன்னை அழைத்து வரச் சொன்னார். ஆதலால் சீக்கிரம் வா” என்றழைத்தாள். அப்பொழுது சீராளன், பரமசிவனுடைய திரு வருளினாலே பள்ளிக்கூடத்தினின்றும் ஓடிவருவான் போல வந்தான். நாயார், அப்புத்திரனை உடனே வாரி எடுத்துத் தழுவி நாயகர் கையில் கொடுக்க, அவர் மிகவும் மகிழ்ந்து, “இனிச் சிவனடியார் திரு வழி செய்பும் பாக்கியத்தைப் பெற்றோம்” என்று தம்மையும் மறந்த ஆனந்தத்தில் மூழ்கி, அப்புதல்வனுடன் வீட்டிற்குள் பிரவேசித்தார். சிவனடியார் அங்குக் காணப்படவில்லை. அவர் அதற்கு முன்பே மறைந்தருளினார்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார், சிவனடியாரைக் காணு

சீராளன் உயிர்பெற்று வருதல்.

மையால் மனங்கலங்கித் திகைத்து விழுந்தார். “அந் தோ! மோசம் நேரிட்டதே” என்று பதைத்துத் துடித்தார். பரிகலத்தில் இட்டிருந்த இறைச்சிக் கறி யமுதைக் காணாமையால் அச்சமுற்றார். “வைரவர் திருவமுது செய்யாமல் என்கே ஒளிந்தனரோ?” என்று வீடு முழுதும் தேடி மயங்கினார். “என் பணிவிடையில் யாது பிழை நிகழ்ந்ததோ” என்று எண்ணி அப் புறஞ் செல்ல; சிவபெருமான் அவருடைய உள்ளன் பின் உறுதிக்கு வியந்தவராகி, உமாதேவியாரோடும் இடபா ரூடராய் ஆகாயத்தில் தோன்றி யருளினார். சிறுத்தொண்ட நாயனாரும், அவர் மனைவியும், புதல் வனும், தாதியும் ஆகிய நால்வரும் சிவபெருமானைத் தரிசித்து, ஆனந்த அருளி சொரிய நமஸ்கரித்து நின்றனர். சிவபெருமான் அவர்களுக்குப் பேரின்பத்தை யருளினார்.

நயிதந்தியடிக ண்யனார்

நீரைக்கொண்டு விளக்கேற்றியது

நீ துயேடு அரசாட்சி செய்கின்ற ஒப்பற்ற செங்கோலையுடைய சோழ மன்னர்களுடைய நாட்டிலே ஏமப்பேறுர் என்னும் திரு நகரமொன் றிருந்தது. அவ்வூரில் மாலைகளோடு சேர்ந்த, தோரணங்கள் அழகிய வீதிகளில் கட்டியிருக்கும்; சமுத்திரத்து நீரையுண்ணுகின்ற மேகங்கள் அப்பட்டினத்து மேல் வீடுகளில் சஞ்சரிக்கும். வண்டுகள் அழகிய கழுகமரங்களில் குழந்து நீங்காரம் செய்யும் ஒலியும், வேதியர்கள் சதா ஒதிக்கொண்டிருக்கும் வேத ஒலியும் அந்நகரமெங்கும் சப்திக்கும். குளிரந்த நிரையுடைய வயல்களில் செங்கழுநீர் மலர்கள் மலர்ந் திருக்கும்.

இவ்வித சிறப்புப் பொருந்திய அந்த ஏமப்பேறுரில் நயிந்தியடிகள் என்பவர், ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிராமண குலத்திலே அவதரித்தவர். இம்மையிலும் மறுமையிலும் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதிக்கப்பெற்ற அருமையாகிய தவத்தைச் செய்தவர். பரிசுத்தமாகிய திருவெண்ணீற்றைத் தரித்தலே உண்மைப் பொருளென் னுணரும் மனோ நிச்சய முடையவர்.

அவர், பலநாளும் திருவாரூருக்குப் போய், வன்மீக நாதரை வணங்கி வருவார். ஒரு நாள் அவர் வன்மீகநாதரை வணங்கிக்கொண்டு, திருமுன்றிலே அடைந்து பக்கத்திலிருக்கின்ற அரனெறி என்னும் ஆலயத்துட் புகுந்து, கடவுளை நமஸ்கரித்து அங்கே செய்ய வேண்டிய பல தொண்டுகளைச் செய்தார். அன்றிரவு

அங்கே பள்ளிப் பேழைத் துறந்தும் வழுந்தார். அப்போது மாலு சரித்திரத்தைக் கண்டு, அப்பாற் சென்றான் பொழுது போகும் என்று நினைத்து அங்கிருந்த ஒரு வீட்டில் நுழைந்து, “சுவாமித்தின் விளக்கேற்றத்துக்கு நெய் தாருங்கள்” என்று கேட்டார். அது, புறச்சமையினர் வீட்டாகலால், அதிலிருந்தோர், நமிநந்தியடிக்களைப் பார்த்து, “கையிலே சுவாமிக்கன்ற அக்கனியை யுடைய பரமசிவனுக்கு விளக்குமிக்கையன்றே? இங்கே நெய் இல்லை. விளக் கொரிப்பீராகில் நீரை முகக்கு வரி யும்” என்றார்கள்.

அது கேட்ட நமிநந்தியடிக ளையனார், அந்தச் சொல்லைப் பொருதுவதாக, மிகுந்த மனவருத்தத் தோறும் திரும்பிப் போய், சிவபிரானுடைய சர்க்கி தானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது, அகாயத்திலே, “நமிநந்தியே! நீ உன்னுடைய கவ லையை நீக்கு. இதற்குச் சரிபத்தி இருக்கின்ற முனத் தில் நீரை முகக்குகொண்டு வந்து விளக்கேற்று” என்று ஒரு அசுரி லாக்ருக் தோன்றியது.

நமிநந்தியடிக ளையனார் அதுகேட்டு அகயசித்தது, திருவருளை வியந்து கொண்டு வழுந்து போய், குளத் தில் இறங்கிச் சிவராமத்தை உச்சரித்து, நீரை முகத்து கொண்டார். நிறகு, அவர் திருக்கோயிலிலே வந்து, அகலிலே முறுக்கிய நியஸ்தமேலே அக்ரீஸாவார்த்து, விளக்கேற்றினார். அது சட்டர்விட்ட டெழுந்தது. அது கண்டு அவ்வாலயம் முழுதிலும் நீரினாலே திருவிளக் கொரித்தார். திருவிளக்கு விடியுமளவும் நின்று விட்டபடி, குறைகின்ற தாழ்களாக் கொல்லாம் நீர் வார்த்து, இரவிலேதானே தம்முடைய ஊரைச் சேர்ந்து, சிவரக்

வினை புரிந்து திருவழுது செய்து, நித்திரை கொள் ளார். உதய காலத்தில் பூசையை முடித்துக்கொண்டு, திருவாருறை யடைந்து, அரனேறி என்னும் ஆலையத் திற் சென்று சுவாமியை வணங்கி வருவார். இரவிலே எங்கும் விளக் கேற்றுவார்.

சிவகணங்களைத் தரிசித்தது

இப்பாடி மிகுக்கையில், புறச் சமயினர்களின் கலகம் ஒழிந்து, திருவாருர் பெருமை யடைந்து விளங்கியது.

“நாச மஹதேர் நமிநந்தி யடிக ளார்நற் றோண்டாகப் பூதி நாதர் புற்றிடங்கொள் புனிதர்க் கழுது படிமுதலா நீதிவளவன் குண்டேலென நெருங்கும் பலவு மரியளையின் மேது திகழ விருந்தமைத்தான் வேதா சமூகில் விதிவிளங்க”

அக்காலத் திருந்த நீதியையுடைய சோழமன்னன், சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து, நமிநந்தியடிக ளையனாரை அத்தியசுந்தராக, வன்மிக் நாதருக்கு அமுதுபடி முத லாக வேண்டிய நிபந்தங்கள் பலவற்றையும் ஏற்படுத்தி னார். நமிநந்தியடிக ள் வீதிவிடங்கப் பெருமானுக்குப் பங்குனி மாதத்திலே மகோற்சவம் நடத்துவித்தார். அப்பொழுது, சுவாமி ஒரு நாள் திருமணஸிக்கு எழுந் தருள, சகல சாதியார்களும் ஒருங்கே சேவித்துப் போனார்கள். நமிநந்தியடிக ளையனாரும் சேவித்துப் போய், அங்கே அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவோ லக்கத்தைத் தரிசித்து மனமகிழ்ச்சியை அடைந்தார்.

நிறகு, அவர் நெடுநோர் வரையிலும் உற்சவ தரி சனஞ் செய்து, சுவாமி திரும்பித் திருக்கோயிலிலே யுடிக, நமிநந்தியடிக ளுடைய முடைய ஊரையடைந்து வீட்

டினுள்ளே புகாமல் புறக்கடையிலே படுத்தனர். அவர் மனைவியார் வந்து அவரை வணங்கி, “உள்ளே எழுந்தருளிச் சிவார்ச்சனையும் அக்கினிதாரியத் தையும் முடித்துக்கொண்டு பள்ளி கொள்ளும்” என்று வேண்டினள். அதற்கவர் “இன்றைக்குச் சுவாமி திருமணஸிக்கு எழுந்தருளியபோது நானும் சேவித்துப் போனேன். சகல சாதியாரும் கலந்து வந்தபடியால் தீட்டுண்டாயிற்று. அதனால், நான் ஸ்ரீ னஞ் செய்து பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொண்டே உள்ளே புகுத்து சிவார்ச்சனையைத் தொடங்கல் வேண்டும். அதற்கு வேண்டி தல முதலியவற்றைக் கொண்டு வா” என்றார்.

அது கேட்ட அவர் மனைவியாரும் தல முதலியவற்றைக் கொண்டுவரச் சென்றாள். அப்பொழுது, நமிநந்தியடிக ணையனார் சற்று நித்திரை செய்கார். அவருடைய சொப்பனத்தில் விதிவிடங்கப் பெருமான் தோன்றி, “திருவாரூரிலே பிறந்தவர்க ளெல்லாம் நம் முடைய கணங்கள். அதை நீ கண்டு தெளிவாய்” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

நமிநந்தியடிக ணையனார் விழித்தெழுந்து, தாம் நினைந்து குற்ற மென்று கருதி, உட்கேள் எழுந்து சிவார்ச்சனையை முடித்தார். மனைவியாருக்கும் அவர் நிகழ்த்ததைச் சொல்லி, விடிந்தபின் திருவாரூருக்குச் சென்றார். அங்கே அவர் ஆர்ச்சியப்படும்படி அந்தத் திருப்பதியில் பிறந்தவர்க ளெல்லாரும் சிவ சாரூபிய முள்ளவர்களாய்ப் பிரகாசித்தார்கள். அது கண்ட அவர், ஸ்ரீமயிலே விழுந்து, அவர்களை நமஸ்கரித்தார். பிறகு, அவர்கள் அங்ஙனவம் வீடு முன்போ லாயின

மையைக் கண்டு, “அடிபேன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளும்” என்று பகவானைப் பிரார்த்தித்தார்.

பிறகு, நாயனார் திருவாரூரிலே தானே குடிபுகுந்து, தம்முடைய திருத் தொண்டுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். திருவெண்ணீறு தரித்த அடியார் களுக்கு அவர் நெடுங்காலம் வரையிலும் நியதியாக, வேண்டுவன எல்லாவற்றையும் செய்துகொண்டிருந்தமையால், தொண்டர்களுக்கு ஆணிப்பொன் என்று திருநாவுக்கரசு நாயனாராலே, தேவாரப் பதிகத்திலே சுறப்பித்துப் பாடப் பெற்றார்.

இவ்வித பெருமை வாய்ந்த நமிநந்தியடிக ணையனார், சமஸ்த லோகங்களும் தொழும்படி திருப்பணிகளைச் செய்துகொண்டிருந்து, சிவபதத்தை அடைந்தார்.

காரைக்கா லம்மையார்

மார்பழங் கிடைத்த அதிசயம்

கோழமண்டலத்தில், கம்பல்கள் டிவறந்த.

கடற் கரையை புடைசூ காலைக்கா லென் னும் நகரமென்றுண்டது. அதில், வைசியருலத் தலைவ ளாகிய தனத்தன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் செய்த பூர்வ புண்ணிய வசத்தினால் அவனுக்குப் புனிதவதியார் என்கிற ஒரு புத்திரி பிறந்தாள். அப் புத்திரி, தள்ளாடப் பருவங் கடந்து, மழலை லீர்த் தைகளாடி நாகுக்குறாள் அதிக குதாபுடன வளர்ந்தி வந்தாள். அவன், இளம் பருவத்திலேயே சிவபெருமா னிடம் பத்திவயச் செலுத்தி வந்தான். சிவன்டியார் களைக் கண்டால் எதிர்கொண்டு வணங்குவான்.

தனத்தன், அப்புத்திரியின் போழதைப், மங் கைப் பருவத்திலாய் கண்டு, அவன் நாகப்பட்டினத் தில் இருக்கிற நிதிபதி என்பவனுடைய பத்திரனாகிய பரிமத்தனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்தான். அவ ளுக்கு வேறு பிள்ளை யின்மையால் புனிதவதியை வாகப்பட்டினத்திற்குப் போகவிடாமல், தன்னுடைய வீட்டுக்குகிலே ஒரு வீடு கட்டுவித்து, அழகிறந்த திரவியங்களையும் கொடுத்து, சுவையினும் அதிர்நுத் தினான்.

புனிதவதி அன்று முதல் இவ்வாழ்க்கைக்குச் செய்யவேண்டிய செயல்கள் குறிதாம் தவறாமல் நடத் திக்கொண்டு வந்தாள். சிவன்டியார்கள், வந்தால், அவர்களுக்கு நல்ல திருவமுது படைத்துச் சிவந்த பொன்னும், நவரத்தினங்களும், நல்ல வஸ்திரங்களும்

அவர்களுக்குக் கொடுத்து வருவாள்.

இப்படி, நிகழங்காலத்தில், ஒரு நாள், பரிமத்த னிடம் காரியமுலமாக வந்தவர்கள் சிலர், அவனுக்கு இரண்டு மாம்பழங்கள் கொடுத்தனர். அவன் அவை களைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் கருத்தை முடித்து, அப்பழங்களைத் தன் மனைவியிடத்திற் கனுப்பிவிட் டான். புனிதவதி அப்பழங்களை வாங்கிவைத்தாள். அப்போது, சிவன்டியார் ஒருவர் பசியினால் வருந்தி அவ்விட்டிற்கு வந்தான்.

புனிதவதி அவ்வாடியவருடைய நிலையைக் கண்டு, கலத்தை வைத்துச் சோறு படைத்தாள். ஆனால், அந் நேரத்திலே கறியமுது பாகம் பண்ணப்படாமையால் “சிவன்டியவரே பெறுதற்கு அறிய விருந்தினாக இங்கு எழுந்தருளினார். இதைப் பார்க்கிலும் பெற வேண்டிய பேறு நமக்கு வேறு என்ன இருக்கிறது” என்று எண்ணித் தம்முடைய கணவன் அனுப் பிய மாம்பழங்கள் இரண்டினுள் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டுவிந்து படைத்தி, அவ்வடியவரைத் திரு வமுது செய்கித்தான். அடியவர், சோற்றை மாங் கனியோடு உண்டு, புனிதவதியின் செய்கையை உவந்து போயினார்.

அந்த அடியார் போயினபின், பரிமத்தன் நடுப் பகலிலே விட்டுக்கு வந்து, நீரில் ஸ்நானஞ் செய்து, போதன அறையிற் சென்றவுடன், கற்பினைபுடைய புனிதவதியும் உபசாரத்தோடு அன்னம் படைத்து, எஞ்சி யிருந்த மாங்கனியைக் கொண்டுவிந்து கலத் திலே வைத்தாள். பரிமத்தன், மிக இனிய அந்தக் கனியை உண்டு, அதன் இனிய சுவையினாலே திருப்தி.

யடையாமல் தன் மனையியைப் பார்த்து, "மற்றொரு கனியையுக் கொண்டு வந்து வை" என்றான்.

புனிதவதி அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, மெய்யன்பர்களுக்கு உற்றவிடத்து உதவும் பரமசிவனுடைய திருவடிகளைத் தியானித்தாள். மீட்டனே, அப்பரம சிவனுடைய திருவருளினால், தாழ்ந்த கூர் தலையுடைய புனிதவதியின் திருக்கரத்தில், அதிக மகிழ்வு மாகிய ஒரு மாம்பழம் வந்திருந்தது. சிவபெருமான் கிருபையினால் கிடைக்கப்பெற்ற மாங்கனியை அவ்வுத்தரி கொண்டு வந்து, சந்தேகமுதலான தன் கணவனுடைய கலத்திலே படைத்தான். அவன் அதனை உண்டு, அதன் சுவை தேவமீர்த்ததைப் பார்த்திலும் சிறந்தமையால் அதிக ஆச்சரியமடைந்து, "இது முன்னான் தந்த மாங்கனியன்று; இது மூலகங்கனியன்று பெறுதற்கு அரியது. இதனை நீ எவ்விதே பெற்றாய்?" என்று புனிதவதியைக் கேட்டான்.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே புனிதவதி திடுக்கிட்டு, என்னவிடை தருவதென்றும் மயங்கினாள். தனக்குத் திருவருள் உதவிய திறத்தை வெளிப்படுத்துவது தகுதியல்லவென்று எண்ணினாள். தன் கணவனுக்கு உண்மையை மறைத்துக் கூறுதலும் குற்றமென்று நினைத்தாள். கற்பவழியில் நிற்பவர்கள் புறமுடன் கொல்லிக் காவா திருத்தல், கற்புடைமை உண்டென்று நினைந்தமையால், நிகழ்த்தபடி கொல்வதே தகுதி என்று துணிந்தாள். ஆதலால், அந்தப் புனிதவதி தன் கணவனிடம் வந்து, "நீர் தந்த கனிகளில் ஒன்றை நீர் அடியாருக்குக் கொடுத்து விட்டேன். நீர் அக்கனியைக் கேட்டதால் அதற்கு நான் பாதுகெய்

வேன் என்று பயந்து, பரமசிவனைத் தியானித்துக் கொண்டு நின்றேன். அவருடைய திருவருளினால் இந்தக் கனி என்மையில் வந்திருந்தது" என்றாள்.

சிவபெருமானுடைய திருவருளால் கிடைத்த தென்று சொல்லக் கேட்ட பமதத்தன், அவ்வார்த்தையின் உண்மையைச் சற்றும் அறியவில்லை. ஆதலால், அவன் புனிதவதியைப் பார்த்து, "நீ இப்போது கொடுத்த மாம்பழம் சிவபெருமானது அருக்கிரகத் தால் கிடைத்ததாயின் இன்னமும் ஒரு பழத்தை அக்கடவுளின் கிருபையால் அழைத்துக் கொடு" என்றான்.

"இல்லாதே னில்லவண் மாண்பானு லுள்ளதே
நில்லவண் மாணுதக் கூட"

என்ற தமிழ் மறையின் வாக்கைப் பரமதத்தன் அறியான். கற்புடைய மங்கைக்கு எதுதான் கைகூடாது? அதிலும் பரமசிவன் அருளுக்குப் பாத்திரமான பேரன்புடையார்க்கு எது சித்திக்காது? புனிதவதியாள் உடனே அவ்விடத்தை விட்டுப்போய் பரமசிவனைத் துதித்து, "பெருமானே! இன்னும் ஒரு மாங்கனி தந்தருளும்படி பிரார்த்திக்கிறேன். அப்படிக்கில்லையாயின் அடியேனுடைய வசனம் பொய்யாய்விடும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

அப்பொழுது, ஆண்டவருடைய திருவருளினால் ஒரு மாங்கனி புனிதவதியின் கையில் வந்திருந்தது. அவள் அதைக் கொண்டு வந்து கணவன் கையிற் கொடுக்க, அவன் ஆச்சரியப்பட்டுக் கையில் வாங்கினான். வாங்கிய பழத்தைப் பின் காணாதவனாகி மிகுந்த பயங்கொண்டு, மனம் தடுமாறி, அப்புனிதவதியைத்

தெய்வமென நினைத்து, “அவனைப் பிரிந்து வாழவேண்
டும்” என்று துணிந்தான். ஆரியனும், தன் கருத்தைப்
பிறருக்கு வெளிப்படுத்தாமல் அப்புனிதவதியோடு
தொடர்நின்றி ஒழுகிவந்தான்.

புனர் லிவாகம்

இப்படி யிருக்கும் காலிலே, பாமதத்தன் ஒரு
மரக்கலஞ் செய்கித்து, அவன் செல்ல விருமிய
தேசத்திலே விரும்பப்படுகின்ற அரும் பண்டங்களை
அதனிடத்து நிறைய ஏற்றினான். பிறகு, ஒரு கபதினத்
திலே சுழுத்திர சாஜனாகிய வருணனைத் தொழுவது
கொண்டு, மாறுபி முதலியோரோடும் அக்கப்பலி
லேலிக் குளிர்த்த அலைகளையுடைய கடலின்மேற்
போயினான். அக்கப்பல், அவன் போகவேண்டி
மென்று எண்ணிய தேசத்திற்கு முறைமைபாக்கிப்
போய்ச் சேர்ந்தது. அவ்விடத்தில் அவன் கொண்டு
போன சரக்குகளை சிற்றம், அளவில்லாத பல வள
முள்ள பண்டங்களை அவன் பெற்று, மறுபடியும்
அந்த மரக்கலத்தில் ஏறி, பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஒரு
நகரத்தை அடைந்தான்.

பிறகு, பாமதத்தன் மறு தேசத்தி னிருந்து
கொண்டுவந்த அளவில்லாத பல பொருள்களையும்
செல்ல லாபத்திடன் விற்புயந்தான். அதனால் அவன்
சம்பாதித்த மிகுந்த திரவியங்களை யெல்லாம் பின்னும்
பெருகும்படி செய்து, அவ்வுரினுள்ளி ஒரு கையிய
னுடைய குமாரத்தியை விவாகஞ் செய்துகொண்டு,
பெருஞ் செல்வத்தோடும் வாழ்த்திருந்தான். அவ
னுக்கு அம்மனைவி வயிற்றிலே பேரொளியை விச

கின்ற விளக்குபோல ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது.
அவன், தான் கூடி வாழ்வதற்கு அஞ்சி நீக்கிய புனித
வதியென்னும் மனைவியைத் தான் வணங்கும் தெய்வ
மாகக் கொண்டு, அவள் பெயரையே அப் பெண்
னிற்ரு இட்டான்.

பாமதத்தன் இப்படியே பாண்டி நாட்டிலுள்ள
ஒரு பட்டினத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான்.
புனிதவதியோ வெனில், அழிவில்லாத பெரிய மதில்கள்
சூழ்ந்த மாளிகைகளையுடைய காரைக்காலில் கம்பி
னோடு இல்லறத்தை வழுவாது நடத்திக்கொண்டு
வந்தான்.

வாணிகத்தின் பொருட்டுச் சென்ற பாமதத்தன்,
பாண்டி நாட்டிலே ஒரு நகரத்தில் செல்வத்தை
விருத்தி செய்துகொண்டு வாசஞ் செய்கின்றான் என்று
புனிதவதியின் சுற்றத்தார் கேள்வியுற்றனர். அவர்
கள் அவளிடத்திற் சிலரை அனுப்பி, அவனுடைய
நிலையை உணர்ந்து, தவிலையடைந்து, புனிதவதியைத்
தாமே அவளிடத்திற்குக் கொண்டுபோய் விடவேண்
டும் என்று தீர்மானித்தார்கள். பிறகு, அவர்கள்
புனிதவதியைச் சினிகையில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்று,
பாமதத்தன் இருக்கின்ற நகரத்திற்குச் சமீபித்து,
தாம் புனிதவதியை அழைத்துவந் திருக்கும் செய்
தியை அவனுக்கு அளி அனுப்பித் தெரிவித்தார்கள்.
பாமதத்தன் இதை அறிந்து அச்சங்கொண்டு, தன்
னுடைய இரண்டாம் மனைவியோடும், தளர்ந்த
நடையை யுடைய பெண்குழந்தையோடும் புனித
வதியினிடத்திற்கு வந்து, “அடியேன் உம்முடைய
கருணையினாலே சிறந்த வாழ்கின்றேன். இந்த இளங்

குழந்தைக்கு முறைமைப்படி உம்முடைய திரு நாமத் தையே இட்டேன்” என்று சொல்லி, அம்மாதின் பாதங்களிலே விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தான்.

உடனே புனிதவதி, தன் சுற்றத்தார்க ளிடத் திலே அச்சத்தோடும் ஒதுங்கி நின்றாள். அவர்கள் வெள்கி, பரமதத்தனை நோக்கி, “ஃ உன்னுடைய மரின விபை வணங்குவ தென்னை?” என்றுர்கள். அதற்குப் பரமதத்தன், “நான் இவ்வுத்தமியி னிடத்தில் ஒரு பெரிய அற்புதத்தைக் கண்டபடியால், இம்மாத தெய்வப் பெண்ணே யன்றி மாஸிடப் பெண்ணல்ல என்று துணிந்து, இக்கற்புத் கரசியைப் பிரித்தேன். இச்சீமாட்டியை நான் கொழும் தெய்வம் என்று கொண்டமையால், நான் பெற்ற இக்குழந்தைக்குப் புனிதவதி என்னும் இம்மங்கையர்க் கரசியின் பெயரைத் தரித்தேன். அதுபற்றியே, இம்மாதின் திருவடி யையும் வணங்கினேன். நீங்களும் அவ்வாறே வணங் குங்கள்” என்றான். உறவினர்களும் அது கேட்டு, “இஃது என்ன ஆச்சரியம்” என்று திகைத்து நின்றார்கள்.

பேய்வடிவம் பெற்றது

சங்கிவன் துறித்த கொள்கை யிதலினி யிலனுக் காகத் தாங்கிய வணப்பு நின்ற தைப்போதி கழித்திங் குன்பக் கூங்குரின் ருர்கள் போற்றும் தேய்வடி வடியே னுக்குப் பாங்குற வேண்டு மென்று பாமர்தான் பரவி நின்றார்.

வாசனே விசுகின்ற அழகிய கூந்தலையுடைய புனித வதியும், பரமதத்தன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்

டுப் பரமசிவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி “எம்பெருமானே! இப்பரமதத்தன் எண்ணம் இவ்வா றிருக்கின்றது. அதனால், இனிமேல் இவன்பொருட்டுச் சுமர் திருத்த அழகு தங்கிய மாமிசப் பொதியை இங்கு ஒழித்து, பரிகைலாகிரியில் தேவரிடத்தில் குழந்து நிற்கின்ற சிவகணங்கள் போற்றுதற்குரிய பேய் வடிவை அடியேனுக்குத் தந்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

உடனே அக்கடவுளுடைய திருவருளினாலே மாமிசம் முழுதையும் உதறி, எலும்புடம்பாத மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் வணங்கும் பேய் வடிவத்தினை யடைந்தான். அப்பொழுது, எவ்விடத்திலும் கற்பக மலர் மாரி பொழிந்தது. தேவ துந்தியிகள் ஒலித்தன. தேவர்களும் முனிவர்களும் கொண்டாடினார்கள். புக கணங்களெல்லாம் வீரவேசத்தால் கொக்கரித்தன. புனிதவதியைச் சூழ்ந்திருந்த பல உறவினர்களும் அஞ்சி, அவ்வம்மையை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

திருக்கைலாய மடைந்தது

பிறகு, புனிதவதி தனக்குச் சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே கிடைத்த ஞானத்தைக் கொண்டு அற்புதத் திருவந்தாதியும், திருவிருட்டை மணிமாலை யும் பாடி, திருக்கைலாச கிரிக்குப்போக விரும்பினாள். வடதிகையிலுள்ள சன்னட முதலிய எல்லாத் தேசங் களையும் மன வேகத்திலும் அதிக வேகமாக நடந்து சென்றாள். சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும் பரிகை லாச கிரியின் பக்கத்தை யடைந்தவுடன், அங்கே

காலினால் நடத்தல் தகுதியின்றென்று எண்ணினான். ஆதலால், புனிதவதி தலையினாலே நடக்கலானான். அப்படி ஏறும்போது, சிவபெருமானுடைய வரம்பாதத்தில் வீற்றிருக்கும் உமாதேவியார் அங்கண்டு, அதிசய மடைந்து, சிவபிரானே கோக்கி, “எமது பெருமானே! தலையினால் நடந்து இக்கைலாசகிரியில் ஏறிவருகின்ற ஓர் எலும்பையுடைய பைசாசத்தின் அன்பின் பெருமை என்னே! இதன் விவரத்தை எனக்கு நான் செய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தனான்.

பரமசிவன் அது கேட்டு “உமையவளே! இங்குத் தலையால் நடந்து வருகின்ற இவன், நம்மை விடும்பிறகுத் துதிக்கும் புனிதவதி என்னும் உத்தர. இங்கப் பெருமைபொருத்திய பேய் வடிவத்தையும் தானே விரும்பிப் பெற்றுக்கொண்டான்” என்றருளிச் செய்தார்.

பிறகு, புனிதவதி பரமசிவனுடைய சமீபத்திற்கு வர, அவர் அம்மங்கையைப் பார்த்து “அம்மையே” என்று, உலக மெல்லாம் உய்யும்பொருட்டு அழைத்தார். அது கேட்ட புனிதவதி, “அப்பா” என்று சொல்லிக்கொண்டு, அவருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்தாள்.

பகவான் அய்வம்மையைப் பார்த்து, “உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது?” என்று வினவினார். புனிதவதி மறுபடியும் அவரைப் பணிந்து நின்ற, “எம் பெருமானே! அடியேனுக்கு இறவாத பேரின்ப மயமாகிய அன்பு வேண்டும். இனிப் பிறவாமை வேண்டும். நிறக்கிலும் தேவரீரை ஒரு காலமும் மறவாமை வேண்டும். இதுவுமன்றி, தேவரீர் ஆனந்தக் தாண்டவம் செய்யும் பொழுது, அடியேன் மனமகிழ்ந்து பாடிக்கொண்டு,

உமது திருவடியின் கீழிருக்கவேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனள்.

அடியார்களுக்குத் துணையா யிருந்து அருள்புரியும் சிவபெருமான், அய்வம்மையின் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து, “நீ தென்றிசையிலுள்ள ஆலங்காட்டிலே நம்முடைய நடனத்தைத் தரிசித்துப் பேரானந்தத் தோடு நம்மைப் பாடிக்கொண்டிரு” என்றார்.

அது கேட்ட காரைக்கா லம்மையார் பெருமானை நமஸ்கரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, திருவாலங்காட்டுக்குத் தலையினால் நடந்து சென்று, சுவாமியுடைய திருநடனத்தைத் தரிசித்து, மூத்த திருப்பதிகத்தைப் பாடி, சுவாமியின் தூக்கிப் திருவடியின் கீழே சிவானந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு, எக்காலமும் இருக்கின்றாள்.

சீரும் சிறப்பும் பொருந்திய பாண்டிய நாடுகள்

பது பழமையான புகழைப் பெற்ற ஐன மிகுந்த நாடு. அது, சிறந்தோங்கிய மேகங்கள் தங்கிய சிகரங்களையும், மாணிக்கங்க ளினைந்த மாணிக்கங்களையும் உடையதா யிருந்தது. அன்பு பொருந்திய உன்னத்தினையுடைய பல நன்னெறிகளில் ஒழுங்குபெற்ற மனிதர்கள், அதில் வசித்து வந்தார்கள். அந்த நாட்டிற்கு மதுராபுரி என்பது தலைநகரம். தாமரை மலரில் வாசஞ் செய்கின்ற இலக்குரியானவன், அந்நகரில் எப்போதும் குடிசென் டிருப்பான். பெருமை பொருந்திய இயல் இசை நாடகம் என்னும் மூன்று திரிபும் தங்கிய அப்படியானத்தில், உண்மைப் பொருளையுடைய தமிழ் நூல்களில் விளங்குகின்ற சிறந்த பொருளைச் சிவரோனே தெரிவித்தருளி யிருக்க, அந்த மதுரைமா நகரத்தை எதற்கு ஒப்பிட்டுக் கூற முடியும். அது சுவர்க்க, மத்திய, பாதல மென்னும் மூன்று உலகங்களிலும் சிறந்திருந்தது.

அந்த அழகு பொருந்திய மதுரைமா நகரத்தில், வைசியர் குலத்தில், மூர்த்தி நாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் எல்லா ஆணைகளையும் ஒழித்து, நிஷபத்தை வாசனமாகச் செலுத்துகின்ற சிவபெருமானுடைய திருவடிகளையே உண்மை ஆதாரமாகப் பெற்று, அதனு லடைந்த அன்பினாலும் நீங்காத அந்நகரத்தில் சிறந்தவர். அவர், சிவரோனது திருவடித்தாமரையே பல்லாமல் வேரென்றையும் கொள்ளாதவர்.

அவர் அந்த ஸ்தலத்திலே வீற்றிருக்கின்ற சோமசுந்தரக் கடவுளுக்குத் தரிக்கும்பொருட்டு ஒவ்வொருநாளும் சந்தனக்காப்புக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்.

அக்காலத்தில் கருணாதேசத் தரசன், சதுரங்க சேனைகளோடும் அம்மதுரைமா நகரத்திற்கு வந்து, பாண்டியனோடு யுத்தஞ்செய்து, அவனைத் தோற்கடித்துத் தானே அந்நகரத்திற்கு அரசனானான். அவன் புறச் சமயிகளுடைய போதனை சக்தியினால் சிவனடியார் களைக் காணில் அவர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்துவந்தான். அப்படி யிருந்தும் மூர்த்திநாயனார், தாம் செய்யப் புகுப்பணியைத் தவறாது செய்துவந்தார். அதைக் கண்ட அரசன் அவரை வெறுத்து, அவருக்குப் பல இடைபூறுகளைச் செய்தான். அப்படிச் செய்தும், அவர் தமது திருப்பணியினின்றும் சிறிதும் வருவாதிருந்த ன்று அதுபற்றி அவ்வரசன் அவருக்குச் சந்தனக் கட்டைக் கிடைக்காமலிருக்கும் பொருட்டு வேண்டிய நிபந்தனைகளை ஏற்படுத்தினான். சந்தனக்கட்டை எங்குங் கிடைக்காமையால் மூர்த்திநாயனார் மனநொந்து “இப்பாண்டி நாடு, அர்ச்சமயத்தில் பிரவேசித்துச் சிவ புண்ணியத்தாக்கு இடையூறு செய்கின்ற அதிபனாகிய இவ்வரசன் இறக்க, அர்ச்சமயமாகிய சைவ சமயத்தை யாளர்க்கின்ற அரசரைச் சாருங்காலம் எக்காலம்” என்று முக்கித்தார்.

அவர், பகற்கால முழுதும் சந்தனக் கட்டைக் காசுத் தேடித் திரிந்து, எங்கும் கிடைக்காமையால், ஆசையதற்கு வந்து, என்ன செய்வதென்று சற்று யோசித்தார். “சுவாமிக்குத் தரிப்பதற்கு இன்றைக்குச் சந்தனக்கட்டைக் கிடைக்காவிட்டாலும், அக்கட்

டையைப்போலத் தேய்க்கத்தக்க கையொன்றிருக்க, நாம் ஏன் விசனப்படவேண்டும்” என்று ஒரு சந்தனக் கல்லிலே தும்முடைய முழங்கையை வைத்துத் தோலும் நரம்பும் எலும்பும் தேய்ந்து குறையும்படி தேய்த்தார்.

இப்படித் தேய்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவர் முழங்கையினின்றும் உதிரும் ஒழுங்கு காற்புறத்திலும் பெருக வாரம்பித்தது; எலும்புள்ளன இரக்கும் துவாரத் திறந்து முளை வெளியிலே வந்தன.

அப்பொழுது, “அன்பேன! நீ பத்தியினது உறுதிப்பாட்டினால் இப்படிப்பட்ட செய்கையைச் செய்யலாமா? உனக்கு மிகுந்த தன்பத்தைச் செய்து அக்கொடுங்கோ லரசன் பெற்றிருக்கின்ற இரட்சிய முழுமையும் நீயே கைக்கொண்டு, முன்பு அவனால் ஏற்பட்ட கொடுமைக ளனைத்தையும் ஒழித்துச் செங்கோல் செலுத்தி, நீ செய்துவரும் சந்தனக்காப்புத் திருப்பணியைச் செய்து, நேரு நமது சிவலோகத்தை அடைதி” என்று ஒரு அசுரரிவாக்கு உண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டு மூர்த்திராயனார் அங்குத் தன் கையைத் தேய்த்தலை ஒழித்து வருத்தார். உடனே அவருடைய கை எப்போதும்போல உறு நிக்க உருவெய்தயது.

நாயனார் அரசரானது

இந்தச் சம்பவம் நடந்த அல்லாளிலே அந்தக் கருணடராஜன் இறந்துபோனான். அவன் சிவனுடையார்களுக்கு வருத்தத்தை புண்டாக்கிய அநி பரதந்தினுலே கொடுமையாகிய ராகத்தை யடைந்தான். அப்பொழுது, அந்தப் பட்டினத்திலுள்ள மந்திரிகள் ஒன்

ருகக்கூடித் தங்களரசரத்தின்படி தகன முதலாகிய கடன்களைச் செய்து முடித்தனர். நேரு அவர்கள் தங்கர் அரசனுக்குப் புத்திரர் இல்லாமையால்,

“பன்முறை யுயிர்க ளெல்லாம் பாலித்து ஞாலங் காப்பான் றன்னேடுங் குடைக்கீழ்த் தத்த நெறிகளிற் சரித்து வாழ மன்னரை யின்றி வைகு மண்ணுல கேண்ணுங் கால யின்னுயி ரின்றி வாழும் யாக்கையை யொக்கு மென்பார்”

என்றபடி, வேறொருவரை அரசராக நியமிக்க யோசித்தார்கள்.

“யானையைக் கண்கட்டி விடுவோம். அந்த யானை எவரை எடுத்துக்கொண்டு வருமோ அவரே இந்நாட்டுக்கு அரசராவார்” என்று அம்மந்திரிகள் நிச்சயித்துக் கொண்டார்கள். ஆனதால், அவர்கள் யானையை விதிப்படி அருச்சுனை முதலியவைகளால் தொழுது “நீ இந்த நாட்டை ஆளுதற்கு வல்லமையுடைய ஒருவரை எடுத்துக்கொண்டுவா” என்று சொல்லி, வஸ்திரத்தினால் அதன் கண்களைக்கட்டி விட்டுவிட்டார்கள்.

அந்த யானை, மதுரைமாநகரத்தின் வீதிகளை யெல்லாம் கடந்து, சொக்கநாத சுவாமியுடைய ஆலயத்தின் கோபுரத்துக்கு முன்னே போயிற்று. மூர்த்திராயனார், இராளிலே தமக்குச் செலிப்புலப்பட்ட அசுரரி வாக்கினால் மனத்துயரம் நீங்கி, “நமது கடவுளாகிய பரமசிவனுக்குத் திருவுளமாகில் நாம் இந்த நாட்டை ஆளுதற்கு உடன்படுவோம்” என்று எண்ணிக்கொண்டு திருக்கோயிலின் புறத்தில் நின்றார். அங்கிருந்த பட்டத்து யானையானது மூர்த்திராயனுக்கு முன்னே சென்று, தாழ்ந்து அவரை எயித்தி, முதுகின்மேல் வைத்துக்கொண்டது.

பட்டத்து யானை தன் முதுகின்மேல் ஏறித்து வைக்கப் பெற்றவராகிய மூர்த்திகாயனரை மந்திரிகள் கூண்டு, அவரை நமஸ்கரித்து, ஆனந்தமடைந்தனர். அப்பொழுது, டோவாவித்தெழுவுன்ற சமுத்திரத்தைப் போல், சந்தோஷத்தினு லுண்டாகிய ஆரவாரமானது அவ்வுரில் மிகுதியாக உண்டாயிற்று. மூர்த்திகாயனரைச் சுற்றிலும் தாரைகள் பேரிடைக்கோடு சங்கவாத் தியங்களும் ஒலித்தன.

பிறகு, மந்திரிமார்கள் யானையினது முதுகின் மீதும் மூர்த்திகாயனரை இறக்கிக் தேன்பொருத்திய மலர் மாலைகளும், டோகாசம் பொருத்திய இரத்தின மாலைகளும் சூழ்ந்திருக்கும் முடிநுட்ப மண்டபத்திற்குக் கொண்டிபோனார்கள். அங்கே அவர்கள் மூர்த்திகாயனரைச் சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து, ஒப்பற்ற சந்திரவட்டக் குடைக்கீழ் பட்டாபிஷேகத் துக்குரிய மங்கலகிருத்தியங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

சாஸ்திர பரிசயமுள்ள பெரியோர்கள், மூர்த்திகாயனருக்குக் கெதிரில் மங்களகரமான யாகாசனவியை வளர்த்தினார்கள்; முப்பரிநூலை நெருங்கச் சுற்றிய பொற்கலசங்களிலும், குடங்களிலும் நிறைக்கப்பட்ட கங்கை முகைய நீர்த்தங்களை மந்திரிதிப்படி நிறுத்தினார்கள்; பிறகு, அவருக்குச் செய்யவேண்டிய மங்கலகிருத்தியங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

அப்பொழுது, மூர்த்திகாயனர் மந்திரி முதலானவர்களைப் பார்த்து, “வைவசயம்விருத்தியாவதாயின் நான் இங்காட்டை ஆளுதற்கு உடன்படுவேன்” என்றார். அதைக் கேட்ட மந்திரிமார்களும், பிறரும்

அவரை வணங்கி நின்று, “சுவாமி! தேவரீர் எவ்விதம் கட்டளை யிடுகின்றீரோ அவ்விதம் செய்வதே யல்லாமல் வேறொன்றும் செய்யத் துணியோம்” என்று சொன்னார்கள். அதற்கு மூர்த்திகாயனர், “அங்ஙனமாயின், யான் இவ்வுலகத்தை அரசாட்சி செய்வதற்கு உரியவனானால், எனக்கு விழுதியே அபிஷேகத்திரவியமாகவும், சிவபெருமானது அடியவனென்று தெரிந்து கொள்வதற்குக் குறியாகவுள்ள ருத்திராக்ஷமாலையே திருவாபரணங்களாகவும், சடைமுடியே என் தலையில் சூடும் கிரீடமாகவும் இருக்கக்கூக” என்றார்.

இவர் ரொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே கல்லியிற் சிறந்த பெரியோர்களும், நீதிநூலை யறிந்த மந்திரிமார்களும்,

“அறனறிக் தான்றமைந்த சோல்லா நெஞ்ஞான்றுக் கிறனறிக்தான் நேர்ச்சித் துணை”.

என்றுத் தாழ்ந்த மனறையை யோர்ந்து “தேவரீர் அருளிச் செய்தபடியே ஆகு” என்று சொல்லி, மகுடாபிஷேகத்துக்கு வேண்டிய செய்கைகளைச் செய்தார்கள்.

பிறகு, மூர்த்திகாயனர் சடைமுடி தரித்து, மங்கல வாத்தியங்களின் ஒசை, பக்கங்கமி லெல்லாம் முழங்கி வர, ஆலயத்திற்கென்று சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கிக்கொண்டு, யானையின்மேலேறி, நீண்ட விதியின்வழி யாகப் பலனி வந்தார். அவர், இராஜ மாணிகையைச் சேர்ந்தவுடன் யானையினின்றும் கீழே இறங்கி, அரசாட்சி மண்டபத்தில் இரத்தின சிங்காசனத்தில், இரு பக்கமும் சாமரம் வீச, அழகிய தவளச் சத்திர நிழலிலே வீற்றிருந்து அரசியற்றலானார்.

அப்போது, தரும நெறியில் ஒழுங்குகின்ற மந்திரி

மார்கள், மூர்த்தி நாயனாரின் குறிப்பின் வழியே நடந்து வந்தனர். கலகஞ் செய்துகொண்டிருந்த புறச்சமயிகளின் கட்டுப்பாடுகள் ஒழிந்து விளங்கின. திரு வெண்ணீற்றைத் தரிக்கும் நல்லொழுக்கம் நீடிப்பதாயிற்று. வைதிக மார்க்கமானது எவ்விடத்திலும் பரவா நின்றது.

மூர்த்தி நாயனார், சைவ சமயமே எங்கும் விளங்கவும், துறவறம் பூண்டு, ஐம்புலன்களைச் செயித்து, நெடுங்காலம் வித்தி, உருத்திராக்ஷம், சடைமுடி என்னின்ற மூன்றினாலும் அரசாணி, பின் எம்பெருமானுடைய வீரக் கழலை யணிந்த சிவந்த திருவடியை யடைந்தார்.

மெய்ப்பொரு ணாயனார்

வஞ்சகம்

சேதி நாட்டிலே, மிகச் சிறப்புற் றோங்கிய திருக்கோவலுரிலே, மலையமா நாட்டாருக்கு அரசரொருவர் இருந்தார். அவர், வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட நன்மார்க்கத்தின் உண்மையை நன்றாய் யறிந்தவர். சிவபெருமானது அடியார்க ளிடத்தில் அவர் மிகுந்த அன்புகூர்ந்து, அவர்களுடைய திருவுள்ளக் குறிப்பை யறிந்து அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்கின்றவர். அரசாட்சிக் குரிய வழியினின்றும் அவர் என்றும் பிசகாதவர். தரும் வழியைத் தவறாமல் பாதுகாத்தவரில் இவர் சிறேஷ்டர். தமது மலையை யொத்த பெரிய புதுபலத்தின் மிகுதியால் பகைவர்களை வென்று கீர்த்தியை ஒங்கச் செய்தவர். அவர் சொன்ன சொல்தவறாமல் நடக்கின்ற நீதிமிகுந்த நற்குணத்தில் சிறந்தவர். அவர், சிவபெருமானது அடியார்களின் திருவேடத்தையே மெய்ப் பொருளென்று சிந்திக்குங் காரணத்தினால் அவருக்கு மெய்ப்பொரு ணாயனார் என்ற பெயர் விளங்கி வந்தது.

அவர், சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற திருக்கோயில்களி லெல்லாம் பூசைகளைக் குறைவில்லாமல் நடத்திவந்தார். அக்கோயில்களின் திருவிழாச் சிறப்பு, என்றும் ஒங்கும் பொருட்டு அவர் பாதுகாத்துவந்தார். சிவபெருமானது அடியார்களின் திருவடிகளை யல்லாமல், அவர் வேறு துணையைக் கண்ணிலும் எண்ணார். தாம் தேடிய பொன்னும் பொருளும் சிவனடியார்களுக்கே உரியனவென்று அவர் மதித்து

வந்தார். அவ்வுடியார்களுக்கு வேண்டிய பொருள் களை அவர் கொடுத்தலையே பெரு தெரியாகக் கொண் டிருந்தார்.

இவ்விதமாக மெய்ப்பொரு ணையனர் சிவனடியார் களுக்கு வழிபாடு செய்து, நீதியோடு அரசாட்சி செய்துவருங் காலத்தில், முத்தநாதன் என்னென்ற ஓரா சன் அவரை வெல்ல விரும்பினான். ஆனால், அவன் யுத்தசன்னத்தனாக, அவரோடு போர் செய்து, யானை, குதிரை, தேர், காலாள் என்னுந் தேசிகளைப் பல முறை வெத்து, தேசம், அவமானப்பட்டுப் போனான்.

பிறகு, முத்தநாதன், அவரை யுத்தத்திலே ஜயிக்க மாட்டாதவனாக, “நாம் விழுதிட்டுத்திரைக்குத் தரித்துச் சிவனடியார் வேடங்கொண்டு அவ்வரசனிடமுள்ளான் றால், நம்மைக் காவலாள ரொருவரும் தீங்கு செய்யா மல் தடைவீன்றி உள்ளே விடுவார்கள். அப்பொழுது, நாம் வஞ்சகமாக மறைத்து ஒரு வைத்திருக்கும் உடை வாளினால் அவரைக் குத்திக் கொலை செய்துகொடலாம். பிறகு, நமது வேடத்தைக் கண்டு யாவரும் அங்கு இரு தீங்கும் செய்யாமல் நம்மை அனுப்பிவிடுவா ர்கள்” என்று யோசித்தான்.

நாயனாரைக் குத்திக் கொன்றது

“மெய்யென நிறுத்த வேண்டிய முடிந்த கட்டி வகலின்றிப் படைபுரந்த புத்தகக் கவனி யோத்தி மெய்யோதி யினக்கே வேண்டி மனத்தினுட் கற்பு வகைப் பட்டெய்தல வேடங்கொண்டே புத்தகனை முத்த நாதன்.”

முத்தநாதன் சரிசு முழுதியும் விழுதி தரித்திசு சடைகளைச் சேர்த்துக் கட்டி, புத்தகக் கவனிப்போலத்

தோன்றுகின்ற ஆபுகத்தை மறைத்து வைத்திருக் கின்ற ஒரு கவனியை எடுத்துக்கொண்டு பிரயாணப் பட்டான்.

பிரகாசம் பொருந்திய வெள்ளைக் கொடிகள் ஆடுகின்ற பெரிய வீதிகளையுடைய திருக்கோவலூரில் அவன் பிரவேசித்து, மெய்ப்பொரு ணையனாது அரசன் மனையின் வாயிலை யடைந்தான். அப்பொழுது, வாயிற் காவலர்கள் அவனைக் கண்டு, தங்கள் கைகளைக் குவித்து வணங்கி நின்று, “சுவாமிகளே! உள்ளே எழுந்தருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். “முத்தநாதன், இனித் தன்காரியம் முடியு சென்னும் மகிழ்ச்சியினால் அவ்வாயிலைக் கடந்தான். அப்படியே மற்ற வாயில் களையுங் கடந்து சென்று, இறுதி வாயிலை அடைந்தான்.

அப்பொழுது, மெய்ப்பொரு ணையனருக்கு ஒப் பற்ற உயிர்க் காவலாய்த் தனியே நின்ற தத்தன் என் பவன் அவனைப் பார்த்து, “இப்பொழுது எமது அரசர் பெருமான் நித்திரை செய்கின்றார். நீர் சமய மறிந்து போகவேண்டும். இப்போது போகலாகாது” என்றான்.

அதைக் கேட்ட முத்தநாதன், “நான் அவருக் குச் சாஸ்திரோபதேசஞ் செய்யப் போகின்றபடியால், நீ என்னைத் தடுக்கலாகாது” என்று சொல்லி, உள்ளே புகுந்தான். அங்கே மெய்ப்பொரு ணையனர் கட்டி னிலை நித்திரை செய்ய, அவர் மனைவியார் பக்கத்தி லிருக்க அவன் கண்டும், சமீபத்திலே சென்றான்.

அப்பொழுது, மனைவியார் சீக்கிரம் எழுந்து, மெய்ப்பொரு ணையனரை எழுப்ப, அவர் விழித் தெழுந்து, “சுவாமி! தேவரீர் இங்கே எழுந்தருள

தற்குக் காரணம் யாது?" என்று வினாவினர். அதற்கு முத்தநாதன், "உங்கள் கடவுளாகிய பரமசிவன் ஆகி காலத்திலே அருளிச்செய்த சைவாகமங்களுள், எவ் விடத்துங் காணப்படாத ஓர் ஆகமத்தை உமக்குப் போதிக்கும்படி கொண்டுவந்தேன்" என்றான்.

மெய்ப்பொரு ணையனர் அவைக்கேட்டு, இதைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்த பேறு அடியேனுக்கு உண்டோ? சிவபெருமானுள் அருளிச் செய்யப்பட்ட குற்றமற்ற இந்தச் சிவாகம சாஸ்திரத்தை வாசித்து, அதன் பொருளை அடியேனுக்கு விளக்கும்படி அருளிச் செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு முத்தநாதன், அப்படியானால் பட்டத்தாகி இல்லாமல் நீரும் காணும் வேறிடத்துத் தனித்திருக்க வேண்டும்" என்றான்.

உடனே மெய்ப்பொரு ணையனர், தம்முடைய மனைவியரை அந்தப் புரத்துக்குப் போம்படி செய்து, பொய் வேடங்கொண்ட முத்தநாதனை ஆசனத்தின் மேல் இருத்தித் தாம் கீழே இருந்துகொண்டு, "இனி அருளிச்செய்யும்" என்றார்.

இதைக் கேட்ட முத்தநாதன், தன் கையில் இருந்த வஞ்சகக் கவளிகையை மடியின் மேலேவைத்து, புத்தகம் அவிழ்ப்பவன் போல அவிழ்த்து, மெய்ப்பொரு ணையனர் வணங்கும்பொழுது, அக்கவளிகையில் மறைத்து வைத்திருந்த உடைவாளி எடுத்து அவரைக் குத்தினான். அந்தோ! சிவவேடமே மெய்ப்பொரு ணென்று கருதிருந்த நாயனர் அவளை வணங்கினார்.

முத்தநாதன், அரசனிருக்கும் அழைப்பிற் புருந்த பொழுது, அவருக்கு என்ன அபாயம் சம்பவிக்குமோ

என்று கலவரப்பட்டுக்கொண்டிருந்த தத்தன் நொடியளவிலே உள்ளே புருந்து, தன் கையி லிருந்த வாளா யுத்தத்தினால் அப்பகைவனை வெட்டப் போனான். அதற்குமுன் முத்தநாதனால் குத்தப்பட்டு, இரத்தஞ் சொரிய விழப்போகின்ற மெய்ப்பொரு ணையனர், பூமியில் விழும்பொழுது தமது நீளமாகிய கையை நீட்டி, "தத்தனே! இவர் சிவனடியார்; நமது பெரியோர். ஆதலால், இவருக்கு ஒரு திங்குஞ் செய்யாதே" என்று தடுத்து விழுந்தார்.

"ஐயத்தார்க் கோருநனை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப் போன்றந் துணையும் யுகழ்."

என்றபடி, இவருடைய காருண்ய மொழியைக் கேட்ட தத்தன் அவரைத் தலையினால் வணங்கி, அவர் சிரத்தைக் கையினால் தாங்கிக்கொண்டு, "அடியேன் செய்ய வேண்டிய குற்றேவல் யாது?" என்று கேட்க, மெய்ப்பொரு ணையனர் தத்தனைப் பார்த்து, "எமது சிவபெருமானுடைய அடியவராகிய இவர் போகும்பொழுது, இடைவழியில் காவலாளர் ஒருவரும் இடைபூறு செய்யாம லிருக்கும்படி நீ இவருக்குத் துணையாக இருந்து அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டுவா" என்று சொன்னார்.

தத்தன், அரசன் கட்டளையைச் சிரமேற் றுங்கி முத்தநாதனை வெளியில் அழைத்துக்கொண்டு போகையில், அப்பாதகன் அரண்மனையில் செய்த கொடுஞ் செய்கையை அறிந்தவர்க ளெல்லாரும், "நமது அரசனுக்கு உயிர்ச்சேதமாகிய தீமையைச் செய்த பொய்யாகிய தவ வேடத்தைபுடைய இவனைக் கொல்லாது

88

நாயன்மார் சரித்திரம்

கிடுவ தில்லை" என்று சொல்லி, அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

அப்பொழுது, தத்தன் அவர்க ளெல்லாரையும் அருகில் வரவொட்டாமல் தடுத்து, "இத்தச் சிவபத் தருக்கு ஒருவரும் இடைபூறு செய்பாதபடி இவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் விடும் பொருட்டு நமது அரசனே எனக்குத் கட்டளையிட் டிருக்கின்றார்" என்றான். அவர்க ளெல்லாரும் அதைக் கேட்டவுடனே பயங்கு, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கிவிட்டார்கள்.

உபகாரம் வீண்போகாது

முத்தநாதனைக் கொல்லவந்தவர்க ளெல்லாரும் அகன்றதன் பின், தத்தன், கூரிய வாளாடிக் கைத் தன் னையில் ஏந்தியவண்ணம் முத்தநாதனை அழைத்துக்கொண்டு போய் மனிதர் சஞ்சரிக்காத காட்டை யடைந்தான். அவ்விடத்தினின்றும் முத்த நாதனை அனுப்பிவிட்டுத் தக்கன் தன்னுடைய பட்ட ணத்திற்குத் திருங்கு வந்தான்.

சிவவேடங்கொண்ட முத்தநாதனை யாதொரு இடைபூறு வராமல் அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்ட சமாதாரத்தைக் கேட்பதற்கு விருப்பம் இல்லாமையே நீங்கிவிடக் கூடிய உயிரைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் மெய்ப்பொரு ணயனுக்கு முன்னொன்று, வகாங்கி நின்ற, "யமது இறையனே! விரைநயசகிய தவ வேடத்தைத் தாங்கி, இய்யித கொடுக்கரியம் செய்த வனுக்கு யாதொரு இடைபூறு மில்லாமல் அடியேன் அழைத்துக்கொண்டுபோய் விட்டு வந்தேன்" என்றான்.

மெய்ப்பொரு ணயனார் அதைக் கேட்டு, "ஐயனே! இன்றைக்கு நீ செய்த உபகாரத்தைப் போல வேறார் செய்ய வல்லவர்" என்று மகிழ்ந்தார். பிறகு, அரசாட்சி செய்வதற்குரிய புத்திரர், சகோதரர்களையும், தமக்கு நேரிட்ட ஆபத்தைக்குறித்து மனம் வருந்து கின்ற மந்திரி முதலானவர்களையும் அருகி லழைத்து, "நீங்கள் சைவாகம விதிப்படி விபூதிமேல் வைத்த அன்பைப் பாதுகாக்கக் கடவீர்" என்று போதித்து, கனகசபையில் ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்தருளு கின்ற சபாநாதரைத் தியானம் பண்ணினார்.

அப்பொழுது சபாநாதர் அவருக்கு முன்னே தோன்றி, அவரைச் சிறந்த சுவர்க்கலோகத்தில் வாழ் கின்ற தேவர்களுக்கும் எட்டாத திருவருள் உருவ மாகிய திருவடி நிழலை யடையும்படி ஆட்கொண்டு, தம்மை இடைவிடாமல் தொழுதுகொண்டிருக்கின்ற சிறந்த பேற்றைக் கொடுத்தருளினார்.

சேரமான் பெருமானுயனார்

அரசகோலங் கொண்டது

புமகள் பொருத்தி வீற்றிருந்தென்ற மகி
நாட்டிலே, கொடுங்கோனார் என்னும் அரச
மான் திருத்தது. அதில், பல புனைபுடைய பெரி
யோர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். திருவஞ்சைக்கள மென்
னும் ஒரு சிவாலயமும் அதில் உண்டு. அங்ககரை
சேரர்குல அரசர்கள் கொங்கேல்முறை வாய்வாமல்
அரசாண்டு வந்தனர்.

வேதியர்கள் ஒதுகின்ற பல சாஸ்திரங்கள் எனையி
யும், யானைக் கன்றுகளைப் பழக்கி வரமடக்குதலா
லுண்டாகும் ஒலியும், சேரலைகளின்னும் எழுதின்ற
மெல்லிய வண்டுகளின் ஒலியும், குதிரைகளின் காலடி
சத்தத்தால் உண்டாகும் ஒலியும், பாடல் ஆடல் செய்யு
மிடங்களில் உண்டாகும் சங்கீத ஒலியும் எழுத்திரத்
தின் பேரொளியை யடக்கும் விவரமுடையது
அந்தநகரம்.

வேதமார்க்கத்தின் பிரமாணம் நிறிதும் தவறுத
லில்லாத ஒழுக்கத்தின் புடைய பிரம், சுபத்திரிய,
வைசிய, குத்திர ரென்னும் நால்வகை நாதியாரும்
அப்பதியில் வாழ்ந்து வந்தனர். அங்கு யிருந்தோரும்
செல்வங்கள் நிறைந்திருந்தன; சேரலைகள்தோறும் தர்
மங்கள் விருத்தியடைந்து வந்தன. திருமடங்கள்
தோறும் சைவசமய மேன்மைகள் சொல்லப்பட்டு
வந்தன.

இவ்வித சிறப்பு வாய்ந்த அப்பட்டினத்தில், பெரு
மாக்கோதையார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இவர்,

யானைப் படையை புடைய சேரர் குலத்தினரும், உல
கத்தாரும் செய்த பெருந் தவத்தினால் அவதரித்தவர்.

இவர், சிவபெருமானுடைய திருவடியை அடை
தல் வேண்டுமெனக் கருதி, இராஜ புத்திரருக்குரிய
தொழில்களை அறவே விடுத்தனர். திருவஞ்சைக்கள
மென்னும் சிவஸ்தலத்தை அவர் அடைந்து, ஈசன்
பணியிடையில் ஈடுபட்டிருந்தார். அவர் தினந்தோ
றும் பிரம்ம முகூர்த்தத்தில் எழுந்து, ஸ்நானம் பண்ணி,
அதுட்டானஞ் செய்துகொண்டு வந்தார். திருநந்தன
வனம் வைத்தல், பூக்கள் பறித்தல், திருமாலையன் கட்
டல், திருவலகிடல், திருமொழிகிடல், திருப்பாட்டுப்
பாடல் முதலிய திருத்தொண்டுகளை அவர் செய்வா
ராயினார்.

இப்படி யிருக்கையில், அப்போது அரசாண்டு
வந்த சேங்கோற்பொறையன் என்னும் சேரமகாராஜ
னுக்கு, இது நித்தியம், இஃது அநித்தியம் என்னும்
பகுத்தறிவு உண்டாயிற்று. அதனால் அவ்வரசனுக்கு,
இம்மை மறுமை இன்பங்களில் வெறுப்பும், பிறவித்
துன்பங்களும், அவன் பூர்வம் செய்த புண்ணிய விசே
ஷத்தால் தோன்றின. அவை தோன்றவே, அவனுக்கு
நித்தியமாகிய மோகூத்திலே ஆசை உண்டாயிற்று.
அதனால் அவன், பிறவிக்குக் காரணமாகிய வீண் முயற்சி
களை விட்டு, மோகூத்திற்குக் காரணமாகிய யோக
முயற்சியைத் தேட முயன்றான். சில நாளில் அவன்
அரசியற்றுதலி னின்றும் நீங்கித் தவஞ் செய்யும்
பொருட்டுத் தப்போவனத்தை அடைந்தான்.

அவ்வரச சமஸ்தானத்தின் மந்திரிப் பிரதானி
கள், அரசன் இல்லாமையைப்பற்றிச் சிலநாள் ஆலோ

சித்துத் தெளிந்து, திருவஞ்சைக்களத்திலே திருத் தொண்டு செய்துகொண்டிருக்கின்ற சேரர் மாபிறகு முதல்வராகிய பெருமாக்கோதையாரை நாடிச் சென்றனர். பிறகு, அவ்விடத்தில் அவரை அவர்கள் கண்டவுடன் வணங்கி நின்று, "இம்மலை நாட்டை நீரே முடிசூடி அரசியற்றல் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனர்.

பெருமாக்கோதையார் அது கேட்டு, "இவர்கள் கொல்லும் வார்த்தை இன்ப மயமாகிய திருத்தொண்டிக்கு இடையூறு யிருக்கின்றது. சிவபத்தியிலே சிறிதும் வழுவது அரசியற்றாது திருவருள் உளதாயின், இச்செய்தியை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து அறிவேன்" என்று, ஆலயத்தினுள்ளே பிரேமேசுத்துச் சிவபெருமானை வணங்கி விண்ணப்பஞ் செய்து நின்றார். அச்சிவபெருமானைய திருவருளினாலே அவ்விடத்தே எவந்த பத்தி வழுவது அரசியற்றாது சத்தியையும், யாரும் யாவும் சமத்தினவையுள்ளன்களையும் அறிவும் அறிவையும், நாசநிலாத மகா பராக்கிரமத்தையும், பெருங் கொடையையும், அரசருக்கு உரிய படை வாகன முதலிய எல்லாவற்றையும் அவர் கைவரப் பெற்றனர். பிறகு, அவர் சிவபிரானை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு வெளியே வக்க, மத்திரிமார்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டார். மத்திரிமார்கள் பெருங்களிப்புடையவர்களாய் அவரை நமஸ்கரித்தார்கள்.

பத்தியின் சிறப்பு

பிறகு பெருமாக்கோதையார், ஒரு நாட்களின் திலே சுபமுகூர்த்தத்திலே முடிசூடி, சிவாலயத்தை

வலஞ் செய்து, சிவபிரானைத் தொழுதார். தன்னாலும், தன் பரிசனத்தாலும், பகைவர்களாலும், கள்வராலும், பிற உயிர்களாலும் பயமுண்டாகாமல் அறிந்து காத்தல் என்னும் ஐவகை அரசு நிலையை * அவர் உணர்ந்து, யானைமேற் கொண்டு, கொற்றக்குடையும், வெண்காமாமுடும் உரியவர்கள் தாங்க, மகா அலங்காரத் தோடு கசரிவலஞ் செய்தார்.

அப்போது, ஒரு வண்ணன் தன் தோளிலே உவர்ப்பொதி சுமந்துகொண்டு அரசனுக் கெதிரே வந்துகொண்டிருந்தான். அவனுடைய சரீரம் மழையினாலே கரைந்த உவர் ஊறப்பெற்று, வெளுத்திருந்த லால், விழுதியை உத்துள்ளஞ் செய்த சிவனையாராது திருமேடம்போலப் பெருமாக்கோதையாருக்குக் காணப்பட்டதால், அவர் உடனே யானையினின்றும் இறங்கி, விரைந்து சென்று அவனை வணங்கினார்.

* (1) அரசன்; தன் குடிகளிடத்துக் குடி விறையை மிகுதியாக வருத்திக் கொள்ளாமல், கொள்ளுமாறு கொண்டு செல்கோல் செலுத்திப் பாதுகாத்தல் (2) அமைச்சர் முதலாயினோர், அரசன் உத்தரையைப் பெற்று அதிகாரஞ் செலுத்துகின்றோ மென்றும் செருக்கால் குடிகளுக்கு ஒரு தீய்க்கும் வருவிக்காமல், தன் பரிசனத்தாரும் தன்போலவே தீய்க்கும் வருவிக்காமல், தன் பரிசனத்தாரும் தன்போலவே தீய்க்கும்படி செய்து காத்தல் (3) பகையரசர்கள் தன் தேசத் தீய்க்கும்படி செய்து காத்தல் (4) கள்வர்களால் தக்க அணுகுலைமையுடைய பாதுகாத்தல் (5) கள்வர்கள், கண்ணிமேல் வழிபறித்தல் முதலிய கொடுஞ் செய்கைகளால் குடிகளுக்குத் தீங்குண்டாகாமல் தக்க வற்பாதுகளைச் செய்து, தண்ட முதலியவற்றால் தடுத்துப் பாதுகாத்தல் (6) புலி, காடி முதலிய விலங்கினங்கள் நாட்டிற் காத்தல் (7) புலி, காடி முதலிய விலங்கினங்கள் நாட்டிற் சென்று குடிகளை வருத்திச் செல்வாமல் அவற்றை வேட்டை யாடி யழித்துப் பாதுகாத்தல்.

94

நாயன்மார் சரித்திரம்

அது கண்டவுடனே, அவ்வண்ணுன் மனங்கலங்கி, அவருக்கு முன்வந்து விழுந்து நமஸ்கரித்து, “பிரபு! அடியேனை யார் என்று கொண்டீர்? அடியேன் அடிவண்ணுன்” என்றான். சேரமான் பெருமானாயனார் அவனைப் பார்த்து, “அடியேன் அடிர்ோரன். தேவரீர் திருநீற்று வேடத்தை நினைப்பித்தீர். மீனம் வருந்தாமற் செல்லும்” என்று சொல்லியருளினர். அவரைச் சூழ்ந்திருந்த மந்திரிமார்கள் முதலாயினோர் சொல்லாரும் சேரமான் பெருமானாயனாருடைய சங்கமபத்தி மிகுதியைக் கண்டு, ஆச்சரியமடைந்து, சிரசின்மேல் அஞ்சலிசெய்து தோத்திரம் பண்ணினார்கள்.

சேரமான் பெருமானாயனார் மறுபடியும் யானையின்மேலேறி, நகரியை வலங்கொண்டு மாலிகைவாயிலை யடைந்தார். பிறகு, யானையினின்றும் இறங்கி, மண்டபத்தை யடைந்து, இரத்தின சிங்கராசனத்திலமர்ந்து, வெண்கொற்றக் குடை சிதற்ற, வெண்காமரம் விச, அரசர்கள் மலர் தூவி வணங்கித் திதக்க அரசைக் கைக்கொண்டார்.

இங்ஙனமிருந்து, மனுரீத செறியை நடத்தி, காணிறிற்றந்த அரசர்கள் திறை கொணர், அந்நயம் புறத்தும் பகையைப் பற்றறுத்துச் சைவசமயம் அழிவிருத்தியாகும்படி அரசுயற்றி வந்தார்.

அவர், சிற்றம்பலத்தில் ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்தருளும் சபாநாயகருடைய திருவடித் தாமரைகளைத் தாம் தேகம் பொருளுள்ளும், தமக் குரிய பெருந்துணையு மென்றும் தெளிந்த மெய்யறிவைக் கொண்டனர். அதனால் அவர், அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை மிகுந்த அன்பினோடு சைவாகம விதிப்படி எந்த

ளும் பூசித்து வந்தார். அவருடைய பூசையை ஏற்றுக் கொண்ட சபாநாயகர் அவரைத் தமது திருச்சிலம் பொலியைக் கேட்பிக்கச் செய்தனர். சேரமான் பெருமானாயனார், சிவனடியார்களுக்கும் தரித்திரர்களுக்கும் கனகமாரி பொழிந்து, பாமசிவனுக்கு உரிய பல யாகங்களைச் செய்து வந்தார்.

பாணபத்திரர் செல்வம்பெற்றது

இப்படி யிருக்கையில், பாணபத்திரர் என்னும் ஒருவர் பாண்டிநாட்டிலே மதுரையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் சோமசுந்தரர்க்கடவுளைத் தமது அன்பினோடு இசைப்பாட்டினாலே துதித்து வந்தார். அவருக்கு அப்பெருமான் பெருஞ் செல்வத்தைக் கொடுத்தருளுதற்குத் திருவுளங்கொண்டு, இரவில் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “உனக்குப் பொன் இரத்தினம் பட்டாடை முதலியவைகளை நீ வேண்டியபடி குறைவின்றித் தரும்பொருட்டு, நம்மேல் எப்பொழுதும் அன்புடையனாகிய சேரனுக்கு ஒலையருவோம். நீ விரைவில் அவனிடம் செல்” என்று அருளிச்செய்து.

“மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற்
பதிமிகை நிலவு பாணிற வரிச்சிற
கண்ணம் பயில்பொழி லால வாயின்
மன்னிய சிவன்யான் மொழிதரு மாற்றம்
பருவக் கொண்மூப் படியெனப் பாவலர்க்
குரிமையி னுரிமையி னுதலி யோளிதிகழ்
குருமா மதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச்
சேருமா வுகைக்கத் து சேரலன் காண்க
பண்பா லியாழ்பயில் பாண பத்திரன்
றன்போ லென்பா லன்பன் றன்பாற்
காண்பது கருதிப் போந்தனன்
மாண்பொருள் கொடுத்த வரலிபே பதுவே”

என்னுர் திருப்பாசுரத்தை வரைந்த திருமுகத்தைக் கொடுத்தருளினார்.

பாணபத்திரர் அத்திருமுகத்தைத் தமது சிரமேற்கொண்டு, அப்பொழுதே புறப்பட்டு, மலை நாட்டை வந்தடைந்து, உயர்ந்த மதிலையுடைய கொடுங் கோளூரில் சென்று, சேரமான் பெருமானையனுக்கு அறிவித்தார். உடனே சேரமான் பெருமானையனுர் தம் சிரசின்மேல் கைகுவித்து, அன்பினோடு கண்களில் சொரிய மாளிகைக்குப் புறத்தில் வந்து, பாணபத்திரரை வணங்கி, “சுவாமி! தேவரீர் அடியேனை ஒரு பொருளென மதித்துத் திருமுகங் கொண்டுவந்தீரே. இது நான் பூர்வம் செய்த தவப் பயனேபோதும்” என்றார்.

அப்பொழுது பாணபத்திரர், சிவனோன் கொடுத்தருளிய திருமுகத்தைச் சேரமான் பெருமானையனுர் கையிலே கொடுத்து வணங்கினார். அவர் அதனைப் பெற்று, முடிமேற்கொண்டு கூத்தாடினார். அவர் வரவின்றி மொழிகுறற, ஆனந்த பாவசாரியப் பூமியின்மேல் பலமுறை விழுந்தார். அத்திருமுகத்தைப் பலதரம் தொழுது, அதனை வரசித்த. எம்பெருமானுடைய திருவருளைத் துதித்தனர். பிறகு மாளிகையினுள்ளே புகுந்து மந்திரிமார்களைப் பார்த்து, “எம் முடைய மாளிகையி லிருக்கின்ற பண்டார முழுதையும் பொதி செய்து கொண்டுவருங்கள்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். அவர்கள் அப்படியே கொண்டு வந்து அரசன்முன் வைத்து வணங்கினார்கள்.

சேரமான் பெருமானையனுர் அளவற்ற அத்திரவியங்களை வரிசையாக வைத்துப் பாணபத்திரருக்கு

காட்டி “சுவாமி! இப்பொருள்களையும், யானை, குதிரை, தேர், காலாள் முதலியவற்றையும், அடியேன் பாசுரகாத்துவந்த அரசாட்சியையும் தேவரீர் கைக்கொண்டருளவேண்டும்” என்றார்.

பாணபத்திரர், தமக்குச் சேரமான் பெருமானையனுர் காட்டிய தனங்க ளெல்லாவற்றையும் கண்டு மகிழ்ந்து, அவருடைய அன்புக்கு அதிசயித்து, அவரை நோக்கி; “அடியேன் இச்செல்வங்க ளெல்லாவற்றையும் கைக்கொள்ள முடியாது. எனக்கு வேண்டுமளவுமாதிரம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே சிவாஞ்ஞை. அரசையும், அதற்கு உரியனவற்றையும் தேவரீரே கைக்கொண்டருளும்” என்று சொல்லி வணங்கினார்.

சேரமான் பெருமானையனுர் அதுகேட்டுச் சிவாஞ்ஞையை மறுத்தற்கு அஞ்சி, அப்பாணபத்திரருடைய வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டார். பிறகு, பாணபத்திரர், தனங்களைத் தையும் பூமி நெளியும்படித் தம்முடனெடுத்துக்கொண்டு, யானை குதிரை முதலியவற்றுள் தமக்கு வேண்டிவனவற்றையும் கைக்கொண்டு, ஒரு யானைமேல் ஏறிக்கொண்டு போனார். சேரமான் பெருமானையனுர், பாணபத்திரருக்குப்பின் கண்களில் நீர் சொரிய கைகளால் தொழுதவண்ணம் சென்றார். பாணபத்திரர் நகர்ப்புறம் சென்றவுடனே, அவரிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு போய் மதுரையை அடைந்தார்.

மார்பிலே உடைவானை நாட்டியது

ஒருநாள் சேரமான் பெருமானையனுர், பூதூர்த்தத்திலே வழக்கப்படி சபாநாயகருடைய திருச்சிலம்

பொலி, தமக்குக் கௌரவோதொழிந்ததால் மிகவும் மனம் வாடி வருந்தினார். “அடியேன் யாது பிழை செய்தேனோ?” என்று சற்றேராம் யோசித்து, “இனி இந்தத் தேகத்தினால் அடையும் வேறு இன்பம் யாது?” என்று தமது உடைவாகி உருவித் தமது மார்பிலே நாட்டினார். அப்போது, எம்பெருமான் அதிவிவரத்தில் தமது திருச்சிலம்பொலியைக் கேட்பித்தார். உடனே நாயனார் மார்பில் நாட்டிய உடைவாகி அதற்கு, “எம்பெருமானே! இத்திருவருளை முன் செய்யா தொழிந்தது என்னை?” என்றார்.

அப்பொழுது சபாநாயகர், “வன்றொண்டனாகிய சுந்தரன், கனக சபையின்கண்ணே நமது ஆனந்தத் தாண்டவத்தை வந்து வணங்கிப் பதிகம் பாடுதலால் நான் நின்று அதனைக் கேட்டுவீரத் தாமதமாயிற்று” என்றுத் திருவரக்கை அருளிச் செய்தார். சேரமான் பெருமா னாயனார் இது கேட்டுப் பகவானுடைய கருணை இருந்தவாறு என்னே என்று விபந்தார். பின், கனக சபையை வணங்கி, வன்றொண்டராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையும் தரிசித்தல் வேண்டும் என்னும் ஆசை அவருக்கு உதித்தது. ஆதலால், அவர் திருவஞ்சைக்களத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானை வணங்கிக்கொண்டு, சேனைகளோடு புறப் பட்டுப் பேராய்ச் சிதம்பரத்தை யடைந்தார். அந் கனகசபையிலே ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியும் சிவபிரானை வணங்கி, சிவானந்தத்தி லாழிந்து,

“டொன்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ணம் மென்

பொலித்திலங்கு

மின்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ணம் வீழ்சடை

வெள்ளிக்குன்றந்

தன்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ண மால்விடை

தன்வணக்கண்ட

வென்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ண மாகிய

விசனுகே.

என்ற பொவ்வண்ணத் தந்தாதி பாடியருளினார். சபாநாயகர் அப்பாடலால் மகிழ்ந்து, அதற்குப் பரிசி லாகத் தமது குஞ்சித பாதத்தினது சிலம்பின் ஓசையை எதிரே கேட்பித்தார். சேரமான் பெருமா னாயனார், காலந்தோறும் சபாநாயகரைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அத்திருப்பதியில் இருந்தார்.

திருநீலகண்ட நாயனார்

ஆணையின் உறுதி

தில்லைத்தல மென்னும் சிதம்பரத்திலே, குய
வர் குலத்தில் அவதரித்த அடியவர் ஒருவர்
இருந்தார். அவர், பொய் சொல்லல் ஈறிது மின்றித்
தரும நெறியிலே வாழ்ந்து வந்தவர். அவர் இல்லற
வழியிலே நின்று சிவபத்தியில் ஈறந்தவராய் இருந்து,
தம் குல மாரிற்கு ஏற்ப, மட்கலங்களை வணங்கி வந்
துச் சிவனஞ் செய்து, சிவனடியார்களுக்குத் திரு
வோடுகளைக் கொடுத்தும் வந்தார்.

அவ்வன்பர் "ஆதிகாலத்திலே எல்லா உலகங்
களும் உய்யும் பொருட்டுப் பரங்கடநிற்குன்றிய
ஆலகால விஷத்தைச் சிவபெருமான் உண்டபொழுது,
அவர் கண்டமானது, அவரைச் சாணமடைந்தோர்
சகல துன்பங்களினின்றும் நீங்கப் பெறுவர் என்றும்
உண்மையை நாமெல்லாரும் அறிந்துய்ப ஓரறி குறி
யாய் விளங்கும் பொருட்டு அவ்விஷத்தினை உள்ளே
போகவொட்டாமல் தானே தரித்துக் கொண்டது"
என்று கருதி, அப்பெருமானுடைய கண்டத்தைத்
"திருநீலகண்டம்" என்று சிறப்பித்துச் சொல்லு
வார். அதனால் அத்தொண்டருக்குத் திருநீலகண்ட
நாயனார் என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று.

அவர், ஒரு நாள், அவ்வுரிதுள்ள ஒரு பரத்தையி
னிடஞ் சென்றிருந்து விட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார்.
அதை யறிந்து அவர் மனைவி அதிக கோபங்கொண்
டாளாயினும் அக்கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு,
இவ்வாழ்க்கைத் குரிய மற்றப் பணிக் கெல்லாஞ்
செய்து அவரை மாத்திரம் நிண்டாதிருந்தாள். நாய

னார், தம்முடைய மனைவியார் கொண்ட கொள்கையை
நீக்கும்பொருட்டு அக்கற்புடையாளின் சமீபத்
திலேபோய், இனிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அவ்
வம்மையைத் தீண்டப் போயினர். அப்பொழுது
அவர் மனைவியார், அவரைப் பார்த்து, "நீர் எம்மைத்
தீண்டிவீராகில் திருநீல கண்டம்" என்று ஆணை
யிட்டார்.

மனைவி சொன்னதைக் கேட்ட திருநீலகண்ட
நாயனார், சிவபிரானுடைய திருநீலகண்டத்திலே தாம்
வைத்த பேரன்புக்கு ஒரு சிறிதும் குறை நேரிடா வண்
ணம் தம்முடைய மனைவியைத் தொடாமல் நீங்கினார்.
அவ்வம்மையார் "எம்மை" என்று பண்மையாகச்
சொன்னதால் அம்மனைவியாரை மாத்திரமன்றி மற்ற
மாதர்களையும் அவர் மனத்தினாலும் நினைக்கத்
தகாதென உறுதி செய்துகொண்டனர். பிறகு
அவர்க ளிருவரும் இல்லறத்திற் குரிய பிற செய்கை
களையெல்லாம் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

இப்படியே பல வருஷங்கள் செல்ல நாயனாரும்,
அவர் மனைவியும் யொளவனத்தைக் கடந்து, வயோதி
கள்களாகி, வருத்தமுற்றார்கள். ஆனால், சிவபத்தியில்
மாத்திரம் அவர்கள் சிறிதும் குறையாதவர்களாகி
இருந்தார்கள்.

திருவோடு காணுதொழிந்தது

இப்படி வருத்தங்களில், திருநீலகண்ட நாயனா
ருடைய திருத்தொண்டின் மகிமையை உலகத்தி
லுள்ள யாவரும் நன்கு அறிந்து, அவருடைய
புறையை மேற்கொண்டு உய்யும் பொருட்டுப் பரம
சிவனார் ஒரு சிவயோக வடிவந்தாங்கி, அவ்வடியார்

மனைக்குச் சென்றார். நாயனர் அவரைக் கண்டு முத மலர்ச்சியோடு அவரை எதிர்கொண்டு விட்டியுள்ளே அழைத்துக்கொண்டு போய், ஒரு அரிய ஆசனத்தில் இருக்கச் செய்து, அன்பினோடு ஆதமவிதிப்படி பூசனை செய்து நமஸ்கரித்தார். பிறகு, அவர் எழுந்து நின்று அஞ்சலி செய்து, “எம்போனே! அடிமை யாகிய நான், தேவரீருக்குச் செய்யவேண்டிய குற்றேவல் யாது?” என்று பணிவுடன் வினவினார். அதற்குத்தர் சிவயோகியார், “அன்பனே! இந்திருவோட்டை நீ வைத்திருந்து நாம் கேட்கும் பேரது தாலேவண்டும். இந்த ஓடு தனக்குத்தானே ஒப்பானது; தன்னிடத்தில் சேர்த்த பொருள்களெல்லாவற்றையும் பரிகுத்தப்படுத்துவது; பொன், இரத்தினம் முதலிய மணிகளினும் அதிக சிறந்ததாக வைத்துப் பாதுகாக்கத் தக்கது. இவ்வித மேன்மைபொருத்திய இந்த ஓட்டை நீ வளங்கி வைத்திரு” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அதைக் கேட்ட அடியவர் அகமகிழ்ந்து சிவயோகியாரை வணங்கி, அத்திருவோட்டினைப் பெற்றுக் கொண்டு தம் இல்லத்தின் ஒரிடத்தில் அதைச் சேமித்து வைத்தார். பிறகு, சிவயோகியார் அவ்விடத்தினின்றும் செல்ல எழுந்தார். நாயனர் அவருடன் சிறிது தூரஞ் சென்று, அவரைப் பணிந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு, தம் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தனர்.

பல நாள்கள் கழிந்த பின்னர், ஒரு நாள் பரம சிவன், முன்னர் தாம் நாயனரிடம் சேமித்து வைக்கக் கொடுத்திருந்த திருவோட்டினை, அவர் வைத்திருந்த

இடத்தில் இல்லா தொழியும்படி செய்தனர். பிறகு, பரமன் அவ்வடியாருடைய உண்மை நிலையைப் பிறர்க்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு, முன்போலச் சிவயோகி வடிவங்கொண்டு, அவருடைய இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார். நாயனர், சிவயோகியாரைக் கண்டவுடன் முன்போல வழிபட்டு, “எம்பெருமானே! தேவரீர் இந்த இல்லத்திற்கு எழுந்தருளியது அடியேன் பூர்வ ஜன்மத்திற் செய்த தவப்பயனே போலும்” என்று விண்ணப்பித்து நின்றார். சிவயோகியார், நாயனரைப் பார்த்து “நாம் முன்னொருநாள், உன்னிடம் கொடுத்திருந்த திருவோட்டை இப்போது எம்மிடம் கொடு” என்றார். உடனே நாயனர், அந்தத் திருவோட்டைக் கொண்டுவந்து அவரிடம். கொடுக்கும் பொருட்டு, உள்ளே போய்ப் பார்த்து, அங்கே காணப்படாமை யால் திகைத்தார். பிறகு, தம்முடைய மனைவியாரைக் கேட்டும், பிறவிடங்களில் தேடியும் அதைக் காணாத வராய், சிவயோகியாருக்கு உத்தரம் சொல்வதற்கு ஒன்றும் தோன்றாமல் மௌனமாய் நின்றார். சிவயோகியார், உள்ளே நின்ற நாயனர் கேட்கும்படி, “திருவோட்டைக் கொண்டுவர இவ்வளவு தாமத மேன்? நீ காலத்தாழ்த்து நிற்கும் காரண மென்ன?” என்றார்.

அது கேட்ட திருநீலகண்ட நாயனர் வெளியே வந்து, சிவயோகியாரை வணங்கி, “தேவரீர் கொடுத்த திருவோட்டை வைத்த இடத்திலும் பிறவிடங்களிலும் தேடியும் காணப் பெற்றிலேன், மிகவும் பழையதாகிய அந்தத் திருவோட்டினும் சிறந்ததாகப் புதிய தொரு திருவோட்டைத் தருவேன். ஆதலால், அடி”

யேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்" என்று சொல்லி வணங்கி நின்றார்.

சிவயோகியார் அது கேட்டு, அசைக்கோப மடைந்து, நாயனரைப் பார்த்து, "நீ இப்படியும் தெரிவிக்க லாகுமோ? நான் உன்னிடம் கொடுத்த மண்ணோட்டையன்றிப் பொண்ணோட்டை நீ தருவதா யிருந்தாலும் நான் வேண்டேன். நான் முன்னே உன்னிடத்தில் கொடுத்த ஒட்டையே கொண்டுவர்" என்றார். அடியவர் அவரைப் பணிந்து, "ஐயோ! நான் என்ன செய்வது? தேவரீர் தந்த திருவோட்டை எங்குத் தேடியும் காணப்படவில்லையே. அதற்குப் பதிலாக வேறொரு கல்ல ஓடு தருகிறேன் என்றாலும் அதற் குடன்படாமல், 'நான்' தந்த ஒட்டையே கொண்டுவர்" என்று சொல்லுவீவீர். அவ்வார்த்தை என் உணர்வைப் போக்கிவிட்டது" என்று சொன்னார்.

நாயனார் பிரமாணத்திற் குடன்படல்

நாயனார் சொன்னதைக்கேட்ட சிவயோகியார், மிகுந்த கோபத்துடன் நாயனரைப் பார்த்து, "நான் உன்னிடத்தில் வைத்த அடைக்கலைப் பொருநீ நீ கவர்த்துகொண்டு, பழிக்குச் செறிதும் அஞ்சாமல், 'காணப்படவில்லை' என்று தெரிவிக்கின்றாய். யாவ ரும் அறியும்வண்ணம் உன்னை இவ்விடத்தினின்றும் தப்பிப் போகவொட்டாமல் தடுத்து, என் ஒட்டை உன்னிடம் பெறாமல் நான் போக மாட்டேன்" என்றார். நாயனார் அவரை வணங்கி, "தேவரீர் உன்னிடம் தந்த திருவோட்டை நான் கவர்த்தவ னல்லன். நான் அதை அபகரிக்கவில்லை பென்று எவ்விதம் கிளக்கு

வே? அதைத் தேவரீரே அறிவித்தல் வேண்டும்" என்று சொன்னார்.

சிவயோகியார் அது கேட்டு, "நீ உன் புத்திரனைக் கைப்பிலே பிடித்துக்கொண்டு, குளத்திலே முழுகி, நீ அந்தத் திருவோட்டைக் கவரவில்லை என்று சத்தியம் செய்" என்று சொல்ல, நாயனார் அவரைப் பார்த்து, "அடியேன் அப்படிச் செய்வதற்கு எனக்குப் புத்திரன் இல்லையே! இதற்கு யாது செய்வேன்?" என்றார். சிவயோகியார் உனக்குக் குமாரன் இல்லையானால் உன் மனைவியைக் கைப்பிடித்து முழுகிப் பிரமாணிக்கம் செய்து கொடு" என்று சொன்னார்.

அது கேட்ட நாயனார் திகைத்து, "பெருமானே! நானும் என் மனைவியும் எங்கனிடத் துண்டாயிருக்கும் ஒரு சபதத்தினால், தங்கள் தெரிவித்தபடி என் இல் லானாடன் ஒருங்கு முழுகுகல் கூடாது. நான் மாத் திரம் குளத்திலே முழுகிச் சத்தியம் செய்து தரு கிறேன்" என்றார். அதற்குச் சிவயோகியார் அதிக கோபத்துடன், நான் முன்னே உன்னிடம் தந்த ஒட் டைக் கொடுக்காமலும், அதைக் கவர்த்துகொள்ள வில்லை யெனின் உன் மனைவியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு குளத்தில் முழுகிப் பிரமாணிக்கஞ் செய்து கொடுக்காமலும் இருக்கின்றாய். ஆகையால், தில்லை வாழ்ந்தணர்கள் குழம்பிருக்கும் பெரிய சபையிலே இவ்விஷயத்தைப் பற்றித் தெரிவிப்பேன். அவர்களே இதைத் தீர்மானஞ் செய்யட்டும்" என்று சொல்லி அந்தச் சபைக்குச் சென்றார். திருநீலகண்ட நாயனாரும் அந்தச் சிவயோகியாருக்குப் பின்னே போனார்.

சிவயோகியார், தில்லை வாழ்ந்தணர்களைப் பார்த்து.

“இந்தக் குலாலன், தன்னிடத்திலே நான் வைத்திருக்கும்படி கொடுத்த ஒட்டைத் தருகின்றானில்லை; அதனை வைத்தவிடத்திலே காணப்படவில்லை என்று தெரிவிக்கின்றான். அதனை உண்மையில் இழந்தானாயின், நான் விரும்பியபடி, தன் மனைவியைக்கைப்பிடித்துக் குளத்திலே முழுவிப் பிரமாணிக்கம் செய்கு தருகின்றானில்லை. ஆதலால், இதைத் தக்களுடைய தீர்மானத்திற்குக் கொண்டுவந்தேன்” என்றார்.

அதைக் கேட்ட அந்தணர்கள், அடியவரைப் பார்த்து, “திருநீலகண்டரோ! உண்மையில் நடந்த விருத்தார்த்த மென்ன?” என்று கேட்க, அவர், “சுவாமிகாள்! இவர் என்னிடம் திருவேயாடி தந்தது உண்மையே. அது நான் வைத்த இடத்தினின்றும் காணப் பெற்றிலேன். நான் அதைப் பல விடங்களிலும் தேடிப் பார்த்தேன்; எங்கும் காணப்படவில்லை. இதிலே நடந்த விஷயம்” என்றார். பிராமணர்கள் அது கேட்டு, இவர் தந்த ஒட்டை உண்மையில் நீர் இழந்தீராவில், இவர் விரும்பியபடி நீர் உம்முடைய மனைவியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு குளத்திலே முழுவிப் பிரமாணிக்கம் செய்கு கொடுப்பதே நீத்யாக்யம்” என்றார்கள்.

அது கேட்டு அடியவர், தம் மனைவியாரைத் தீண்டாதிருக்கும் காரணத்தைப் பற்றிப் பேசமாட்டாதவராய், அந்தப் பிராமணர்களைப் பார்த்து, “அப்படியே குளத்தில் முழுவிச் சத்தியம் செய்து தருகிறேன்” என்று விண்ணப்பித்து, மனைக்குச் சென்று, மனைவியாரை அழைத்துக்கொண்டு, திருப்புகீச்சரத்திற்கு முன்னிருக்கின்ற திருக்குளத்திலே போய்,

திருநீலகண்ட நாயனார் நாயகியாரும் முதுமை நீங்கப் பெற்றது

ஒரு மூங்கிற் றண்டை ஒரு புறத்திலே மணியார் பிடிக்க, மற்றப் புறத்திலே தாம்பிடித்துக் கொண்டு இறங்கினார்.

நாயனாரும் நாயகியாரும் முதுமை நீங்கப் பெற்றது

திருநீல கண்ட நாயனார் தம் மணியுடன் திருக் குளத்தி லிறங்குவதைக் கண்ட சிவயோகியார் நாயனா ளைப் பார்த்து, “இப்படியும் செய்தல் சரியோ! உன் மணியைக் கைப் பிடித்துக்கொண்டு மூழ்க வேண் டும்” என்றார்.

அன்பிற் சிறந்த அவ்வடியார், சிவயோகியார் தெரிவித்தவண்ணம் செய்யக் கூடாமையைப் பற்றி உலகத்தார் அறியும்படி, முன்னுளிலே தாம் செய்த குற்றமும், அதனா லுண்டாகிய சபதமும், அதில் தவறுது தாம் கடந்து வருதலும் சொல்லி அக்குளத் திலே முழுகினார். அப்படி முழுகிக் கரையேறிய நாயனாரும் நாயகியாரும் மூப்புப் பருவம் நீங்கி, இளமைப் பருவத்தை யடைந்தார்கள். அப்போது, தேவர்கள் ஆகாயத்தினின்றும் பூமாரி பொழிந்தர் கள். நாயனாரின் பெருமை அங்கிருந்தோரால் புகழ்ந்து பேசப்பட்டது. சிவயோகியார் அவ்விடத் தில் காணப்படாமையால் எல்லாரும் மயங்கி கின்றார் கள். சிவபெருமான் பார்வதி தேவியாரோடும் இட பாருடராய் ஆகாயத்திலே தோன்றினார்.

அவ்வாறு தேர்ன்றிய பரமனைக்கண்ட திருநீல கண்ட நாயனாரும், அவர் மணியாரும் பூமியிலே விழுந்து பெருமானை நமஸ்கரித்து, எழுந்து நின்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். சிவபிரான் அவர்களைக்

கருணையுடன் கேட்கி, “ஐம்புலன்களை வென்றதனால் சிறப்படைந்த அன்பர்களே! எக்காலத்தும் இவ்விளமையே உங்கமல் நம்மிடத்தில் இருங்கள்” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். பக்தியிற் சிறந்த திருவேண்ட நாயனாரும் அவர் மனையாரும், பரவாலும் செய்தற் கரிய பெருஞ் செய்கையைச் செய்து, சிவலோகத்தைப் படைந்து, பேரின்பத்தை அனுபவித்து வாழ்ந் திருந்தார்கள்.

திருநாளைப்போவார் நாயனார்

நந்திதேவரை விலகச்செய்தது

நீர்வளப்பம் பொருந்திய சோழமண்டலத்திலே, நிலவள மிகுந்த மேற்காநா டென்னும் பதியொன்றுண்டு. கொள்ளிட நதியானது பொண்ணையும், செழுமையாகிய மணிகளையும் அலைகளாகிய கைகளினால் வாரிக்கொடுக்க, அதன் இரண்டு பக்கங்களிலுமுள்ள தாமரைகள் தமது மலராகிய கைகளினால் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்ற விசாலமான வயல்களையுடையது அந்த நாடு. அந்த நாட்டைச் சார்ந்தது ஆதலூர் என்னும் சிறந்த ஊர். அவ்வூரில் சூரியமண்டலத்தைத் தடவுகின்ற விருகூங்க ளடர்ந்த சோலைகள் நிறைந்து, டிமகக்கூட்டங்கள் சதா அச்சோலைகளில் சேர்ந்து சஞ்சரிக்கும்.

இவ்வித வளங்களுையுடைய அந்த ஆதலூரின் மருத நிலத்தைச் சார்ந்த வயலின் புறத்திலுள்ள பெரிய கரையில், ஒரு புலச்சேரி இருந்தது. அதில், தமக்கு உரித்தாகிய, உழுது நாற்று நடுதல் முதலிய தொழில்களையுடைய பள்ளர்களது கூட்டம் நெருங்கி, விழலினால் மேலப்பட்ட பழங் கூரையை யுடைய பல சிறு குடிசைகள் நிறைந்திருந்தன.

அச்சேரியில் புலையர் குலத்திலே நந்தனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவபெருமானுடைய திருவடிதருக்கே உண்மையாகிய அன்பைச் செலுத்துகின்ற மெய்யறிவை யுடையவர்; அவ்வூரில், ஊர் வெட்டியானென்னும் நிறைந்த காணியாட்சியை யுடையவர். அவர் எப்போதும் நன் மார்க்கத்தில் செல்லு.

112

நாயன்மார் சரித்திரம்

கின்ற மன முடையவர்; மறந்தும் பிறதெய்வக்களே நினையாமல் சிவபிரானுடைய திருவடிகளையே தியானிப்பவர். தமக்கு மானியமாக விடப்பட்ட நிலத்தின் விளைவினாலே அவர் சீவனஞ் செய்துகொண்டு, தாம் செய்யவேண்டிய தொழிலை நடத்துகின்றவர்.

அவர் சிவாலயங்கள்தோறும் பேரிசை முதலாகிய ஒருமுகக் கருவிகளுக்கும், மத்தள முதலாகிய இருமுகக்கருவிகளுக்கும் தோறும் வாழும், வீணைக்கும் பாழுக்கும் நரம்பும், அருச்சுனருக்கு கோரோசனையும் கொடுக்கின்றவர். இப்பணிகளை அவர், தாம் போகின்ற எல்லா ஆலயங்களுக்கும் செய்து, அவ் வாலயங்களின் திருவாரலின் புறத்தில் நின்று, போன பின் மிகுதியால் ஆனந்தக் கூத்தாடுவார்; தம்மை மறந்து பாடுவார்.

அவர் ஒருநாள் திருப்புகூர் என்னும் ஊர்த் திரத்திற்குப்போய், அங்கேயுத்தருளி யிருக்கும் சிவ பிரானே நேரே தரிசிக்க விரும்பி, ஆலயத்தின் திருவாரலில் நின்றார். சிவபிரான் அவருடைய திருப்பத்தின் படியே தமக்கு முன்னிருக்கின்ற இடபதேவரை எல்லும்படி செய்து, அவருக்குக் காட்டு கொடுத்தருளினார். நந்தனார் அந்த ஸ்தலத்திலே ஒரு பள்ளமிருப்பதைக்கண்டு அதை ஒரு குளமாக வெட்டித் தம் முடைய ஊருக்குத் திரும்பினார்.

இப்படியே அவர், சிவபெருமான் எழுத்தருளியிருக்கின்ற பல ஸ்தலங்களுக்கும் போய் வளங்கித் திருப்பணி செய்து வந்தார். ஒருநாள் அவர், தமம் பரத்திறுள்ள கணகசபைக்கும் போய், நடராசப் பெருமானை வணங்க வேண்டும் என்று ஆசைகொண்டு, அவ்

வாசையின் மிகுதியினால் அன்றிரவு முழுதும் நித்திரை செய்யாமல் விருந்தார். பிறகு பொழுது விடிந்தவுடன், “நான் தீதம்பரத்துக்குப் போகவேன்றால், அவ்வூரி னுள்ளே யிருந்து, திருக்கோயி லினுள்ளே பிரவேசிக்கும் யோக்கியதை என் குலத்துக்கு இல்லையே” என்று நினைத்து, இதுவும் சிவபிரானுடைய திருவருளே” என்று சொல்லிப் போகா தொழிந்தார். பின்னும் அதிகரித்த ஆசையானது அவரை மேலுமேலும் தூண்ட, “நாளைக்குப் போவேன்” என்றார். இப்படியே, “நாளைக்குப் போவேன், நாளைக்குப் போவேன்” என்று அநேக நாட்கள் கழித்தார். அதனால், அவருக்குத் திருநாளைப் போவார் என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று.

அக்கினியில் மூழ்கி எழுந்தது

ஒருநாள், நந்தனார் தீதம்பர தரிசனம் பண்ண வேண்டும் என்னும் ஆசையை அடக்கக்கூடாமல், கமுக மாங்கள் குழந்த தம்முடைய பழமையாகிய ஆத னாரினின்றும் புறப்பட்டு, வயல்கள் குழந்த தில்லைப் பதியின் எல்லையை வந்தடைந்தார். அவர், அந்தச் தீதம்பரத்தின் திருவெல்லையைக் கண்டு நமஸ்கரித்து எழுந்தார். அத்திருப்பதியின் திருமதில் வாயிலிலே யிருந்து, அங்குள்ள பிராமணர்களுடைய வீடுகளிலே ஓடிச் செல்லப்படுதலைக் கண்டு, அவர் உள்ளே போவ தற்கு அஞ்சி, அங்கே நமஸ்கரித்து, அத்திருவெல் லையை வலஞ்செய்துகொண்டு போவார்.

இப்படியே அவர் இராப்பகல் வலஞ்செய்து, உள்ளே போகக் கூடாமையை நினைந்து நினைந்து வருந்தி, “இனி என்ன செய்வது? சபாநாயகரைத் தரிசிக்

கும் உபாயம் யாது? இந்த இழிவாகிய நீசப் பிறப்பு இதற்குத் தடை செய்கின்றதே" என்று நினைத்தவன் னம் துக்கத்தோடு நித்திரை செய்தார். சபாநாதர் அவருடைய துன்பத்தை நீக்கி, அவருக்கு அருள்செய்யத் திருவுளங்கொண்டு, அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "அன்பேன! இந்த இழிபிறப்பானது ஒழியும்படி நீ அக்கினியில் மூழ்கி எழுந்து, மூன்று புரியாகிய பூஜனைத் தரித்த மார்பினையுடைய தில்லைவாழந்த ணர்களுடைய நம்முடைய சக்திதானத்துக்கு வந்து, நம்மைத் தரிசிக்கக்கடவாய்" என்று அருளிச் செய்தார். அப்படியே சிவபெருமான் தில்லையில் வாழ்த்துருளும் மூவாயிரம் பிரமணர்களுக்கும் சொப்பனத்தில்தோன்றி, அந்தத் திருநாளைப் போவார் பொருட்டு அக்கினியை வளர்க்கும்படி ஆக்ஞாபித்து, மறைத்தருளினார்.

தில்லைவாழந்தணர்கள் அந்தச் சொப்பனத்தினால் திடுக்கிட் டெழுந்தா, திருக்கோயில் வாயிலிலே வந்து கூடி, "எமது ஆண்டவராகிய சிவபெருமான் கட்டளை யிட்டருளிய பணிகிடையை யாம் செய்வோம்" என்று கொண்டாடித் துதித்தா, அந்தத் திருநாளைப்போவாரிடத்திலே சென்று, "ஐயோ! ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமானுடைய கட்டளையினால் இப்பொழுது வெவ்வேய அக்கினியை மூட்டி, நீர் அதில் மூழ்கும்படி உமக்குத் தெரிவிக்க வந்தோம்" என்றுர்கள்.

அதைக்கேட்ட திருநாளைப்போவார் "அடியேன் உய்ந்தேன்" என்று சொல்லி அவர்களை வணங்கினார். தில்லைவாழந்தணர்கள் மூவாயிரவர்களும் தென்மதிற் றத்திலே, கோபுர வாயிலுக்கு முன்னே, ஒரு குழியிலே நெருப்பு வளர்த்து, அதைத் திருநாளைப் போவாருக்குப் போய்த் தெரிவித்தார்கள்.

திருநாளைப் போவார், மிதமிஞ்சிய சந்தோஷத் துடன் அந் நெருப்புக்குழியை யடைந்து, சபாநாயகருடைய திருவடிகளை மனத்தினால் தியானம்பண்ணி, அக்கினியை வலஞ்செய்து தொழுதவண்ணம், அதனுள்ளே புருந்தார். அப்படிப் புருந்த நாயனார், அந்தத்தேகத்தை ஒழித்துப் புண்ணியத்தையுடைய பெருமைபொருந்திய பிரமண முனிவடிவத் தாங்கி உபவித்ததோடும், சடை முடியோடும் எழுந்தார்.

"செந்தீமே லெழும்பொழுது செம்மலர்மேல் வந்தெழுந்த அந்தணன்போற் றேன்றினு ரக்தரதுக் துபிநாதம் வந்தெழுந்த திருவிசும்பில் வானவர்கண் மகிழ்தார்த்துப் பைந்துணர்மக் தாரத்தின் பனிமலர்மா நிகன்பொழிந்தார்"

அவர் அப்படி எழுந்தபொழுது, தேவர்கள் ஆரவாரித்துப் பசிய துவிர்களை யுடைய கற்பகவிருகத்தின் மலர்களைத் தூவினர். திருவருட் செல்வத்தை யுடைய தில்லைவாழந்தணர்கள் மூவாயிரவரும், நாயனரைக் கைகூப்பித் தொழுதார்கள்; மற்றைச் சிவனடியார்களும் வணங்கி மனத்தில் களிப்படைந்தார்கள். திருநாளைப்போவார், அவர்கள் உடன் செல்லச் சென்று, கோபுரத்தை அணுகி, அதனை நமஸ்கரித்து எழுந்து, உள்ளேபோய்க் கனகசபையை அடைந்தார். பிறகு, அவரை அங்கு நின்ற பிரமணர் முதனியோர் யாவரும் காணாமையால் ஆச்சரியங்கொண்டு ஸ்தோத் திரஞ் செய்தார்கள். முடிவில்லாத ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்தருளுகின்ற ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமான், முனிவர் வடிவாகத் தம்மை வந்தடைந்த அத் திருநாளைப் போவார் நாயனருடைய தீவினையாகிய களங்கத்தை யொழித்து, அழகிய தமது பாதமலர்களை வணங்கியிருக்கும்படி கிருபை செய்தருளினார்.

அப்பூதியடி கணையனார்

திருநாவுக்கரசு நாயனரைச் சந்தித்தல்

சோழமண்டலத்திலே, பவனித நஞக்க

ளும் தடாகங்களும் குந்தி, நகல வளப்பத்தினையும் பெற்ற திங்கையிலே அப்பூதியடிக ணையனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இவர் பிராமண குலத்தி லவதரித்தவர். பாவங்கள் என்று சொல்லப் பட்டவைகள் எல்லாவற்றையும் நீங்கினவர். புண்ணி யங்கள் என்று சொல்லப்பட்டவைகள் எல்லாவற்றை யும் தாங்கினவர். இருந்தாச்சிறமத்தை புண்டயவர். சிவ பத்தி, அடியார் பத்திகளிற் சிறந்தவர். அவர், சிவானுபூதிமாதானிய திருநாவுக்கரசு நாயனருடைய மகிமைகளைக் கேள்விபுற்று, அவரிடத்தில் மிகவும் அன்பு பூண்டு ஓடிய வந்தார். தம்முடைய வீட்டி லுள்ள அளவிகள், தரகைகள் முதலிய வஸ்துக்களுக் கும், பிள்ளைகள், பாக்கள், வருமானகள் முதலியவற் றிற்கும் திருநாவுக்கரசு நாயனருடைய பெயரையே சொல்லி வருவார். இவையுமன்றி, அவர் திருநாவுக் கரசு நாயனார் மேலுள்ள அன்பின் பெருக்கால், திரு மடங்கள், தண்ணீர்ப் பந்தங்கள் குளங்கள், திருந்த வணங்கள் முதலியவற்றையும் அந் நாயனார் பெயரி னால் அமைத்து வந்தார்.

இப்படி இருந்தவரில், ஒருநாள் திருநாவுக்கரசு நாய னார், திருப்பழன மென்றும் திவ்விய கோத்திரத்தைத் தரிசித்துக்கொண்டு, பிற தலங்களுக்கும் தரிசிக்கும் பொருட்டு அந்தத் திங்கையருக்குச் சமீபமாக வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் அவ்விடங்குச் சமீபமாகிய

வழியே செல்லும்பொழுது, ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தரைக் கண்டார். அதில், திருநாவுக்கரசு நாயனார் என்னும் தம்முடைய பெயர் வங்கும் எழுதப்பட்டிருந்தலைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார். பின்பு, அவர் அங்குநின்ற வர்கள் சிலரை நோக்கி, “இந்தத் தண்ணீர்ப்பந்தரை இப்பேரிட்டு அமைத்தவர் யார்?” என்று வினவினார்.

அவர்கள் திருநாவுக்கரசு நாயனரைப் பார்த்து, “இவ்வூரில் அப்பூதியடிகணையனார் என்பவ ரொருவர் இருக்கின்றார். அவர் இந்தத் தண்ணீர்ப் பந்தரை மாத் திரமன்று, இவ்விடத்தில் எங்கும் உள்ள அறச்சாலை கள், குளங்கள், திருந்தன வனங்கள் எல்லாவற்றை யும் இத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் என்னும் பெயராலேயே அமைத்தனர்” என்றார்கள்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் அதைக்கேட்டு, “இப்படி அவர் செய்ததற்குக் காரணம் யாதா யிருக்கலாம்?” என்று யோசித்து, அவர்களைப் பார்த்து, “அவர் எவ் விடத்தில் இருக்கின்றவர்?” என்று கேட்டனர். அதற் கவர்கள், “அவர் இந்தப் பழமையாகிய ஊரிலுள்ள வரே. இப்பொழுதுதான் அவர், தம் வீட்டிற்குச் சென்றார். அவ்விடம் தூரமன்று. சமீபத்திலேயே உள்ளது” என்று தெரிவித்தார்கள்.

உடனே திருநாவுக்கரசு நாயனார், அவ்விடத்தி னின்றும் நீங்கிச் சென்று, அப்பூதியடிகணையனருடைய வீட்டுக் தலைக்கடை வாயிலிற் சேர்ந்தார். அவ்விட்டி லுள்ளே யிருந்த அப்பூதி நாயனார், சிவனடியார் ஒரு வர் தலைவாயிலில் வந்திருக்கின்றார் என்று கேள்வி புற்று, அவ்விடத்திற்கு விரைந்து சென்று, திருநாவுக் கரசு நாயனருடைய திருவடிகளிலே மலஸ்கரித்தார்.

அவரும் அப்பூதியடிக னாயனரை வணங்கினார்.

அப்பூதிநாயனர், திருநாவுக்கரசு நாயனரை, கோங்கி, "அடியேன் பூர்வத்தில் அளவற்ற பெருங் தவத்தைச் செய்திருக்கவேண்டும். அதனாலேயே தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளிய பாக்வயத்தைப் பெற்றேன். எருளை பொழியும் திருவுருவத்தை புடையவரே! தாங்கள் அடியேனுடைய சிறு குழையில் எழுந்தருளியவா யாது காரணம்?" என்று வினவினார்.

திருநாவுக்கரசு நாயனர் அவரைப் பார்த்து "காரம் திருப்பழனத்தைச் சேவித்துக்கொண்டு வரும்பொழுது, வழியோரத்தில் நீர் வைத்திருக்கின்ற சிறுத்த வணம்பொருத்திய கிழங்குத்தருவின்ற தண்ணீர்ப் பந்தைக் கண்டேன். அப்படியே நீர் செய்தவருக்கின்ற மந்தைத் தருமங்கொயும் தேன்கிழந்து உம்மைக் காண்கிறோம் இங்கே வந்தேன். தவிர, சிவனடியார்கள் இளைப்பாறும்பொருட்டு நீர் வைத்திருக்கின்ற பெருமை பொருத்திய தண்ணீர்ப் பந்தலில் உம் முடைய பெயரை எழுதாமல் வேறொரு பெயரை எழுதியதற்குக் காரணம் யாதோ?" என்றார்.

அங்கேட்டு, அப்பூதிநாயனர் மணங்கலங்கி, "நீர் கல்ல வார்த்தை அருளிச் செய்தீர். உம்மைக்கோரிச் சேர்த்திருந்த பல்லவராதன் செய்த விக்வினங்களைச் சிவபத்தி வல்லமையினாலே தயித்த பெருங் தொண்டா யது திருப்பெயரோ வேறொரு பெயர்" என்று கோரித் தார். பின்னும் அவரைப் பார்த்து, "பாசியனைக்குத் தொண்டு செய்தலே இம்மையில் பிழைக்கும் வழி என்பதை என்போன்ற அறிவிலிக்கும் தெரியும்பொருட்டு அருள்புரிந்த திருநாவுக்கரசு நாயனருடைய

திருப்பெயரை நான் எழுதியிருக்க, அதை நீர் சிறிதும் கவனியாமல் இந்தக் கடுஞ்சொல்லை நான் கேட்கும்படியுரைத்தீர். கற்றேனினியைக் கொண்டு கடலைக் கடந்து கரையேறிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளது மகிமை உலகத்தில் யார் அறியமாட்டார்கள். நீர் சிவவேடத்தோடு என்முன்னே நின்று, இத்தகைய தகாத வார்த்தையைச் சொன்னீர். நீர் எங்கே இருக்கின்றவர்? உம் முடைய பெயர் என்ன?" என்றார்.

பாம்பு கடித்திறந்த குழந்தை

திருநாவுக்கரசு நாயனர், அப்பூதி யடிக ளுடைய அன்பை யறிந்து, "ஆருகதசமயப் படுகுழியினின்றும் ஏறும்பொருட்டுப் பாமசிவன் குலை யோபைய வருவித்தா ஆட்கொள்ளப்பெற்ற, உணர்வில் லாத சிறுமையேன் யான்" என்றார். அது கேட்டவுடனே அப்பூதிநாயனர், தமது இரண்டு கைகளும் கிரசின்மேல் குவித்து, கண்களினின்றும் அருவிபோல ஆனந்தபாஷ்பம் சொரிய, உரை தடுமாறித் தேக முழுதும் உரோமம் சிலிர்த்தப் பூவியில் விழுந்து, திருநாவுக்கரசு நாயனுடைய ஸ்ரீ பாதா விர்தங்களைச் சிரசில் குடிக்கொண்டார்.

திருநாவுக்கரசு நாயனர் அப்பூதியடிகளை எதிர் வணங்கி எடுத்தருவினார். அப்பூதியடிகள் மிகக் களிப்படைந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார்; பல தேரத்திரங்களைப் பாடினார். அவர் தம்முடைய சந்தோஷ மேலீட்டினால் செய்வது இன்னது என்று அறியாமல், வீட்டினுள்ளே சென்று மனைவியாருக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் எழுந்தருளியிருந்த சந்தோஷ

சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார்; தம்மைச் சேர்ந்த பெரிய சுற்றத்தார்களை யெல்லாம் அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்; அவர்க ளனைவரையும் நாயனரை வணங்கும்படி செய்தார். பிறகு யாவரும் திருநாவுக்கரசு நாயனரை விட்டின் உள்ளே எழுந்தருளச் செய்து, அவர் திருவடிகளை விளக்கி, அந்த நீரைத் தங்கள்மேல் தெளித்துக்கொண்டார்கள்.

அப்புகிரையனர் திருநாவுக்கரசு நாயனரை ஆசனத்திலிருத்தி, விதிப்படி செய்யவேண்டிய அருச்சினைகளைச் செய்து, “சுவாமி! தேவரீர் இங்கே திருவமுது செய்தருளல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அவரும் அதற்கு உடன்பட்டருளினார்.

அப்புகிரையனர் திருவமுது சமைப்பித்து, தம் முடைய புத்திரரையெழுந்த திருநாவுக்கரசை வரவைத் குருத்து அரித்துக்கொண்டு வரும்பொருட்டும் அனுப்பினார். அச்சமுவன், “சற்குணமுடைய தாய் தந்தைகள் அனுப்ப, நான் இப்பயி செய்துப்பெற்றேன்” என்று, அசுமலிழந்து, வினாந்து தேரட்டத்திற்குச் சென்று, வாயைக் குருத்தொன்றை அரித்தார். அப்பொழுது ஒரு பாம்பு சிறி, அப்புதல்வன் தயவுசெய்து மயங்கி விழும்படி அவனுடைய அழகிய கைகளைக் கடித்தது.

“வகயின்ற வொருந் தற்க்கு உலகமெய் னாகிது சிறு வையரா வசந் விடுத்தப் புகழ்ப்புடைய பாக்கள் பற்றும் லெய்யவே நத்தால் விடா முன்னமே கத்தா லெயிதி. [அ]” கோய்தலிக்கு உருவகச் செய்து கொடுக்கவேண்டுக ளாகா

அச்சமுவன், பாம்பைப் பற்றிக் கீழே தள்ளி, பதை பதைப்புடனே அப்பாம்பு கடித்த வேகத்தினாலே

நிலத்தில் விழுமுன்னே, கொய்த குருத்தை வேகத் தோடு கொண்டோடிவந்து, விஷம் முறையே ஏறித் தலைகொள்ள, பல்லுங் கண்ணும், சரீரமும் கருகித் தியந்து, உரை குழறி மயங்கி, குருத்தைத் தாயார் கையில் நீட்டி, கீழே விழுந்து இறந்தான்.

சிறுவன் உயிர்பெற்றது

சிறுவன் இறந்ததைக் கண்ட அப்புகிரையனரும், அவர் மனைவியாரும் மனம் பதைத்து, அவனை நன்றாகப் பார்த்தார்கள். உதிரம் சிந்துகின்ற உடம்பையும்தான், அவ்வுடம்பில் விளங்கித் தோன்றுகின்ற குறியையும்கண்டு, இவன் பாம்பின் விஷவேகத்தால் இறந்தா னென்று தெரிந்துகொண்டார்கள். அவர்கள் அதனால் மனம் வருந்தாமல், “ஐயோ! இது தெரிந்தால் இனி நாயனர் திருவமுது செய்யமாட்டாரே” என்று அக்கித்து, மாணமடைந்த மூத்த திருநாவுக்கரசு என்னும் புதல்வனைப் பாயில் வைத்து மூடி, விட்டின் புறத்திலுள்ள முற்றத்தின் ஒரு பக்கத்திலே ஒருவரு மறியாமல் மறைத்து வைத்தார்கள். இச்செயல் முழுவதும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அறியாதபடி அவருக்குத் திருவமுது செய்கிறபோ மென்று அவ்விருவரும், நாயனரைச் சமீபித்து வணங்கி, “சுவாமி! எழுந்துவந்து திருவமுது செய்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

அரிய தவத்தினையுடைய திருநாவுக்கரசு நாயனர் எழுந்து, தமது திருவடிகளைச் சுத்தி செய்துகொண்டு, திருத்தமாகிய வேறொரு ஆசனத்தில் எழுந்தருளினார், பிறகு அவர், அப்புகிரையனரையும் அவர் மனைவியாரும் விழதியைக் கொடுத்து, அவர்களுடைய

புதல்வர்களுக்கும் கொடுக்கவேண்டி அப்பூதிநாயனரைப் பார்த்து, “நாம் விபூதி சாத்துதற்கு உம்முடைய மூத்த புதல்வனைக் காட்டும்” என்றார். இது கேட்டு அப்பூதியடிகள் திடுக்கிட்டு, “இப்போது அப்புதல்வன் இங்கே உகவான்” என்றார்.

“அப்புதல்வன் உகவான்” என்று அப்பூதியடிகள் கூறிய வார்த்தையைத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் கேட்டவுடனே, சிவாராவணுடைய திருவருளிணுவேதம் முடைய திருவுள்ளத்திலே ஒரு தடுமாற்றத்தையடைந்தார். அதனால், அவர் அப்பூதி நாயரைப் பார்த்து “நீர் சொல்லுகின்ற இந்த வார்த்தை என் உள்ளத்தில் அமைய வில்லை. அப்புதல்வன் என்ன செய்தான்? நீர் உண்மையை விரித்துச் சொல்லும்” என்று கேட்டனர்.

அப்பூதிநாயனார் இது கேட்டு அஞ்சி, தேகம்நடுக்குற்று, திருநாவுக்கரசு நாயனரை வணங்கி நின்ற, கிழந்த சமாசாரத்தை விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

அப்புதல்வன், விஷத் திண்டு இறந்தா னென்று அப்பூதியடிகள் கூறிய செய்தியைத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் கேட்டு, “நீர் சொல்லிய வார்த்தை நன்றியிருக்கின்றது. இத்தன்மையான செய்கையை வேறெவரும் செய்திலர்” என்று சொல்லிக்கொண்டு விரைவாக எழுந்து, உயிர் நீங்கிக் கிடக்கின்ற அந்தச் சுவத்தைப் பார்த்தார். உடனே அவர் சிவாலயத்திற்கு முன் சென்று, சுவத்தை அங்கே கொணர்வித்து, விஷத்தை நீக்க உயிர் கொடுத்தருளும் வண்ணம் சிவபிரானை வேண்டி, இவசயினை யுடைய திருப்பதிகம் பாடியருளினார்.

உடனே அப்பூதி நாயனருடைய மூத்த குமாரன் கொடிய பாம்பினது விஷத்தினின்றும் நீங்கி, மித்திரை கிட்டெழுந்தவனைப்போல் எழுந்து திருநாவுக்கரசு நாயனருடைய திருவடிகளை நமஸ்கரித்தான். அவர், அவனைக் கண்டு மகிழ்ந்து, பரிசுத்தம் பொருந்திய விபூதியைக் கொடுத்தார். பாம்பினால் உடலைவிட்டு நீங்கிய உயிரைப் பின்வரப்பெற்ற அப்புதல்வனைப் பார்த்த அவ்வூரி லுள்ளவர்கள், அப்பூதியடிக னாயனருடைய திருத்தொண்டின் முறைமையைத் துதித்து வாழ்த்தினார்கள்.

அப்பூதி நாயனரும், அவர் மனைவியாரும் தங்கள் புத்திரன் பிழைத்தமையைக் கண்டும் அதைக் குறித்துச் சந்தோஷப்படவில்லை.

“செல்லிதக் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பா
கூல்லிதக்கு வானத் தவர்க்து”

என்னும் அருள்மொழியின்படி அவர்கள் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருவமுது செய்யாதிருந்தமையைக் குறித்துச் சிந்தை கொந்தார்கள். திருநாவுக்கரசு நாயனார் அதனை அறிந்தி, அவர்களோடும் விட்டிற்குச் சென்று, அப்பூதிநாயனரோடும், அவர் புத்திரர்களோடும் ஒருங்கிருந்து திருவமுது செய்தருளினார். பிறகு, அவர் சிலநாள் அங்கிருந்து, பின்னர் திருப்பமுனத்திற்குச் சென்றார்.

அப்பூதியடிகள், சைவ சமயாசாரியராகிய திருநாவுக்கரசு நாயனருடைய திருவடிகளைத் துதித்தலே தமக்குப், பெருஞ் செல்வமெனக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்து, சிலகாலஞ் சென்றபின் பரம்சிவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தார்.

இளையான்குடி மாற நாயனார்

வறுமையின் கோளேமை

இளையான்குடி என்னும் ஊரிலே, வேளாளர் குலத்தி லவதரித்த மாறனார் என்பவர் ஒருவ ரிருந்தார். அவர், எத்தொழிலினும் சிறந்த வேளாண் மையால் வரும் குற்றமற்ற அளவிறந்த செல்வத்தை உடையவர். சிவபிரானுடைய திருவடிகளைச் சதாகால மும் தமது உள்ளத்திலே தியானம் செய்பவர். அவர், தம்முடைய கிருகத்துக்கு வரும் சிவபக்தர்கள் எந்த வருணத்தாராயினும் அவர்களை எதிர்கொண்டு அஞ் சலி செய்வார். அவர்களை அவர், இன் சொற்களால் உபசரித்து, வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுவந்து, கரகரீர்கொண்டு அவர்கள் திருவடிகளை விளக்குவார். அவ்வாறு விளக்கிய அத்தீர்த்தத்தை அவர் சிரமேற் றெளித்துக்கொண்டு என்னும் பருகி, அத்திருவடிகளை மெல்லிய வஸ்திரத்தினால் துடைப்பார். பிறகு, அவர் அச்சிவனடியார்களை ஆசனத்தி லிருத்தி, சைவாகார விதிப்படி அருச்சித்து நமஸ்கரிப்பார். இவை யாவும் முடிந்தபின்பு கைப்பு, புளிப்பு, தித்திப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு, உவர்ப்பு என்னும் அறுவகைச் சுவையை புடையனவாய், உண்ணப்படுவது, தின்னப்படுவது, நக்கப்படுவது, பருகப்படுவது என நால்வகைப்படும் உணவுகளை அவர் அவ்வடியார்களின் பிரிதிக் கிசைய திருவமுது செய்கிறார்.

இப்படி இவர் தினந்தோறும் அடியார்களுக்குத் திருவது செய்கிக்கும் புண்ணியத்தினாலே, செல்வம் நான்குநூள் அடிகிருத்தி யடைந்து வந்தது. அவர்,

சிவபெருமானின் தோழனான குபேரனைப்போல வாழ்ந்து வந்தார்.

அப்படி யிருக்குங் காலத்தில், சிவபெருமான், அவ்விளையான்குடி மாற நாயனார் இந்தச் செய்கையைச் செல்வம் வந்த காலத்திலன்றி, வறுமைவந்த காலத்தி லும் தளராது செய்யக்கூடியவர் என்பதையும், தாம் நலிலார்களுக்கு வறுமையைக் கொடுத்தல் அவர் களின் நன்மையின் பொருட்டே என்பதையும், அந்த நன்மை, இறுதியிலேயே பளிக்கும் என்பதையும், அக் கருத் தறியாது அதற்குள்ளே புண்ணியஞ் செய்த நமக்குக் கடவுள் இடர் செய்தாரே என்று தன்மை நோதல் பழுதாம் என்பதையும் பிறர்க்குத் தெரிவித்து உய்விக்கும் பொருட்டுத் திருவுளங்கொண்டார். அத னால் அவர், அந்த நாயனாரிடத்தில் உள்ள செல்வ மெல்லாம் நான்குநூள் சுருங்கி வறுமை யெய்தும் படி அருள் செய்தார். அப்படிச் செல்வம் சுருங்கி யும், அடியார்களுக்குத் திருவமுது செய்கித்தலில் பதிந்த அவருடைய மனம் சிறிதும் சுருங்கவில்லை. அவர், தம்மிடத்துள்ள நிலங்கள் முதலியவற்றை விற் றும், தம்மைக் கூட கிறிது இறுக்கத்தக்க அவ்வளவு கடன்களை வாங்கியும், முன்போலவே தாம் செய்யும் திருப்பணியை விடாது செய்து வந்தார்.

பரமசிவன் சைவ வேடங் கொண்டது

இளையான்குடி மாற நாயனார் மறைக் காலத் திலே மறை பெய்யும் ஒருநாள், இரவில் நெடுநேரம் எதிர் பார்த்திருந்தும், ஒருவருடைய உதவியும் கிட் டாமையால், பகல் முழுதும் போசனமின்றிப் பசி அதிகப்பட்டு வீட்டுக் கதவைப் பூட்டி விட்டனர். அப்

போது, சிவபெருமான் ரிஷப வாகனத்தில் எழுந்தருளாகிலும், தமது இடமாகத்தில் வீற்றிருக்கின்ற உமா தேவியா ரில்லாமலும் தாமே சிவனடியார் வேடம் கொண்டு, உலகத்தார் பிழைக்கும் பொருட்டு, அவ்விளையான்குடி மாற நாயனருடைய வீட்டிற்கு எழுந்தருளினார். கதவு தட்டப்படும் ஒசையைக் கேட்டு நாயனர் கதவைத் திறந்து, சிவனடியாரைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அவரை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு போனார். மழையினால் நனைந்த அவ்வடியாரின் திருமேனியை அவர் வஸ்திரத்தினால் துடைத்து, நாம் போக்கி, இருத்தற்கு இடம் கொடுத்தார்.

பிறகு, அவருக்கு அமுதாட்டல் வேண்டும் எனும் ஆசை மிகுதியால் அவர், தம்முடைய மனைவியாரை நோக்கி, “இந்தச் சிவனடியார் மிகப் பசி கொண்டு வந்தவராகக் காணப்படுகிறார். நமக்கோ போரணத்துக்கான வஸ்துக்கள், ஒன்று மில்லை. ஆயினும், இவருக்கு எவ்விதத்திலாவதும் அன்னமிட வேண்டும். இதற்கு யாது செய்வேம்?” என்றார்.

அதைக் கேட்ட அவர் மனைவி, “ஐயோ! அச் சிவனடியார்க்குத் திருவமுது சமைப்பதற்கு ஒரு பதார்த்தமு மில்லை; இனிமேல் கடன் கொடுப்பதற்கு அயலாரும் உதவி செய்பார்கள்; கடன் வாங்குகென்றாலும் நெடுநேர மாயிற்று; அரிசிக் கடன் கேட்கப் போவதற்கு வேறிடமும் இல்லை. பாகியாகிய நான் இதற்கு யாது செய்வேன்? ஆனால், இன்று பகற்காலத்திலே வயலில் விதைக்கப்பட்டும், கரத்தால் முன்னமே முளை கொண்டிருக்கின்ற செல்லை வாரிக்கொண்டு வந்தால், இயன்றபடி அன்னஞ் சமைக்கலாம். இது செய்

யத்தக்கதே யன்றி வேறொரு உபாயத்தையும் அறியேன்” என்று சொல்லித் துக்கித்தான்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட இளையான்குடி மாற நாயனர் மிசவும் மகிழ்ந்து, தம் மனைவியார் சொன்னபடி செய்து, உடன்பட்டார். மழையோ மிகுதியாகப் பெய்துகொண்டிருந்தது. மகா அந்தகரமாகிய அந்த இரவில், அவர் ஒரு பெரிய இறை கூடையைத் தலையில் கவிழ்த்துக்கொண்டு, காலினாலே தடவிக்குறி வழியே தம்முடைய வயலுக்குச் சென்றார். செந்நெல்லினது வெண்மையாகிய முளைகள் நீரினமேல் மிதந்துகொண்டிருந்தமையால் அவைகளைத் தம்முடைய கைகளினால் அவர் வாரினார். அப்படி வாரிய முளைகளை அவர் கூடை நிறையப் போட்டுத் தலைமேல் எடுத்துவைத்துச் சுமந்துகொண்டு, விரைவாகத் தமது வீட்டுக்குத் திரும்பினார்.

சோதி வடிவின் காட்சி

“வந்தபின் மணலி யாரும் வாய்தலி னின்ற வாக் கிச் சிங்தையில் விரும்பி நீரிற் சேற்றிண யலம்பி யூற்றி வெந்தழ லபேப்பின் மாட்டி விற்கில்ல யென்ன மேலோர் அந்தயின் மணலி னீமேலக்கிண யறுத்து வீழ்த்தார்”

இளையான்குடி மாற நாயனர் வயலிற் சென்று கூடையில் சம்பாவின முளைகளை வாரிக்கொண்டு தமது இல்லம் வந்தபின்பு, அவரை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு வாயிலிலே நின்ற அவர் மனைவி மனமகிழ்ச்சியோடு அந்த நெல் முளைகளை வாங்கிக்கொண்டாள். பிறகு, அவ்வுத்தமி அவற்றைச் சேது போம்படி நீரினாலே கழுவி யானபின் தன்னுடைய நாயகரைப்பார்த்து, “அடுப்பிலே நெருப்பு எழுட்டுதற்கு விறகு இல்லையே”

என்றான். அதைக் கேட்டவுடன் அவர், கிலமாயிருக்கின்ற தமது வீட்டின் மேற் கூரையிலுள்ள வரிச்சக்களை அறுத்து விழுத்தினார்.

அவர் மனைவி, அவ் வரிச்சக்களை முறித்து அடுப்பில் வைத்து, முகைத்த கெல் விரைந்து, கரம் போய்ப் பதமாகும்படி வறுத்தனள். அதன் பின்பு அவ்வம்மை, அவற்றை அரிசியாகக் குத்தியெடுத்து நீர்வார்த்துக் காய்த்திருக்கின்ற உலையில் அவ்வரிசியைப் போட்டு, இனிய கோராகச் சமைத்தனள். ஆனால், பதார்த்தத்திற்கு என்ன செய்வதென்றும்கவலையால் அக் கற்புக்கரசி, தன் நாயகரை கோக்கி, “இனிக் கீறிக்குவாது செய்வோம்?” என்றாள்.

உடனே நாயனார் புறக்கடையிலுள்ள தோட்டத்திற்குச் சென்று, குழையினின்றும் மேற்படாத கிறுபயிர்களைக் கையினாலே தடவிப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து, சுழி சமைக்கும்படி நம்முடைய மனைவியிடம் கொடுத்தனர்.

அவர் மனைவியும், தன் கணவனார் கெடுத்த பயிர்க் கற்களை ஆய்ந்து, நீரினாலே சுழி, தன் னுடைய சாமர்த்தியத்தினால் வெவ்வேறு சுழியுறுகள் செய்து முடிக்கனள். பிறகு, அமுதும் சுழியும் பாகம் பண்ணப்பட்டதை அவ்வுத்தரி அறிவிற் குற்றத்தன் கணவரிடம் சொல்லி, “அடியாரை அமுது செய்விப்போம்” என்றாள்.

அப்பொழுது, இளையான்குடி மாற நாயனார் விரைந்து சென்று, கித்திரை செய்பவரைப்போலக் காட்டிய சிவனடியாரின் சமீபத்திற் சென்று, “கலாமி! அமுது செய்யு எழுந்தருளும்” என்று சொல்லி அதைத்

தார். அந்தச் சிவனடியார் உடனே ஒரு கோதிவடிவ மாய் எழுந்து தோன்றினார்.

அது கண்ட இளையான்குடி மாற நாயனாரும், அவர் மனைவியாரும் திகைத்து நின்றார்கள். அப்போது, பரமசிவன் உமா தேவியாரோடும் இடபாசுடரோடும் அவர்கள் முன் தோன்றினார். இளையான் குடி மாற நாயனார் அக்காட்சியைக் கண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினார். பரமசிவன் நாயனரை நோக்கி, “அன்பனே! நம்முடைய அடியார்களை அமுது செய்வித்த நீ, உன் மனைவியோடும் நம்முடைய பதத்தை யடைந்து பேரின்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிரு” என்று திருவாய் மலர்த்தருளி, அந்தர்த்தான மாயினார்.

நீர்வளம் பொருந்திய சோழமண்டலத்திலே, திருவாரூரின் கண், தண்டியபுகணயனார் என்னும் ஒரு சிவபத்தரிருந்தார். அவர் பிறவிக்குருடாயிருந்தும் தம் அகச்சுண்ணினிலே சிவரோஷத் தரிசித்திவந்தார். அவர் பரமசிவனிடத்தில், போன் புடையவர், எப்பொழுதும் பஞ்சாபத்திலேயே அவர் பரமபவன் செய்கின்றவர். திருவாரூரிலுள்ள ஸ்ரீ. கமலாலயத்தைக் காலத் தவறாது வலந்துவந்து வணங்கி வருவார்.

அவர் காலத்தில், தியாகேசப்பெருமானுடைய ஆலயத்துக்கு மேற்றிறையிலிருக்கும் திருக்குளத்தின் பக்கமெங்கும் சமணர்களுடைய பாழிதளரடி இடத்தாற் குறைவடைந் திருந்தது. தண்டியபுகணயனார் அதனை அறிந்து, அத்திருக்குளத்தைத் தாம் பெருக்கல் லல் வேண்டும் என்று திடங்கொண்டார். பிறவிக்குருடாயிருக்கும் இவருக்கு இக்காரியம் எவ்வாறு முடிவுபெறும்? அவர் திருக்குளத்திற்குச் சென்று, அங்கே தோண்டவேண்டிய இடத்திலிருந்து தாடி, மற்றோர் தறியைக் கரையில் காட்டி, இவ்விரண்டு தறிகளினிடையில் ஒரு கயிற்றைக் கட்டினார். பிறகு அவர் மண்வெட்டியையும் கூடையையும் எடுத்து, தாம் கட்டியிருக்கும் கயிற்றைத் தடவிக்கொண்டுபோய், மண்ணைத் தோண்டிக் கூடையில் எடுத்துக்கொண்டு மீண்டும் அக்கயிற்றினுடையால் கரைசேர்ந்து, அம்மண்ணை அங்கே போடுவார்.

இப்படியே ஒவ்வொருநாளும் அவர் மிகுந்த ஊக்கத்துடன் திருக்குளம் தோண்டுகையில், அங்குள்ள சமணர்கள் பொறுமைகொண்டு, அவரிடஞ்சென்று, “நீர் மண்ணைக்கல்லிற் பிரானிகள் இறந்துபோய்; ஆதலால் பிரானிகளை வருத்தவேண்டாம்” என்றனர். தண்டியபுகள் அது கேட்டு, “அறிவிலாதவர்களே! என்ன தெரிவித்தீர்கள்? மெய்த்தேவனாகிய பரமசிவனுக்குச் செய்யும் குற்றமற்ற அறத்தொண்டுக்கும் குறை கூறுதல் தகுதியோ? இதனருமை பெருமையை நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள்” என்றார்.

அது கேட்ட சமணர்கள், “நாங்கள் தெரிவித்த தரும முறையை நீ கேட்டாயில்லை. உனக்குக் கண்ணில்லாமற் போனதுடன் காதும் இல்லைபோல் தோன்றுவது” என, தண்டியபுகணயனார் அவர்களைப் பார்த்து, “அகிலேகமும் காணக் கண்ணுயும், கேளாத் செவியும் உங்களுக்கு உள்ளன” என்று சொல்லி, “திரிபுரத்தை எரித்த காள்திருவடிகளையே யன்றி வேறொன்றையும் நான் காணேன். அதனை யறிதற்கு நீங்கள் யாவர்? அந்தச் சிவபிரானுடைய திருவருளால் உலகமெல்லாம் அறியும்படி என் கண் காணவும், உங்கள் கண் கெட்டுக் குருடாகவும் பெற்றுல், நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்” என்றார்.

சமணர்கள் அதுகேட்டு, “நீ உன் கடவுளுடைய திருவருளினால் கண் பெற்றாயானால், நாங்கள் இவ்வுரை விட்டு நீங்குவோம்” என்று சொல்லி, தண்டியபுகணயனாருடைய மண்வெட்டியையும், கூடையையும் பறித்துக்கொண்டு, குறித்தறிகளையும் பிடுங்கி எறிந்தார்கள். சிவபத்திரிற் சிறந்த கையனார் மிகக் கோபங்

கொண்டு, திருக்கோயிலை யடைந்து, திருவாயிலின் முன் சென்று இறைஞ்சி “எம்பெருமானே! தேவரீரை நிந்திக்கும் அதிபாதகர்களாகிய சமணர்கள் எனக்கு இடைபூறு செய்தனர். திருக்குளங் கல்லுதலாகிய சிவபுண்ணியத்தையும், அதனைச் செய்தவரும் அடியேனையும் இன்று அவர்கள் பழித்தார்கள். அது பொறுது அடியேன் நிகவும் வருந்துகின்றேன். சகல வஸ்யமைகளுமுடைய தேவரீரே என்னுடைய வருத்தத்தை நீக்கியருளல்வேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, வணங்கி, தம்முடைய திருமடத்திற்குச் சென்று, துக்கசாகரத்தில் மூழ்கியிருந்தார்.

நாயனார் கண் காணப்பெற்றது

அப்பொழுது நாயனார் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில், தருணரீதியாகிய பரமசிவன், அவருடைய சொப்பனத்தில் தோன்றி,

“நெஞ்சின் மருவுங் கவலையின யோழி

நீங்கல் விழித்தநீ

வஞ்ச மனரை தங்கல் கல் மலையு

மாற காலகின்று

யஞ்ச வேண்டா வேன்றருளி யகர்பா

னங்கி யவ்விரவே

தஞ்ச மருளி னாரான்பாந் டென்றிக்

கனல் லெழும்புவார்.

“அப்பொழுது அவைப்பட்டவேண்டாம். நாளைக்கு உன் கண் காணப்பெறவும் அந்தச் சமணர்களுடைய கண்கள் மறையவும் அருள்செய்யேரம். இனி நீ அஞ்சற்க” என்று அருளிச்செய்து, சோழமன்னனுக்கும்கொப்பனத்திலே தோன்றி “தண்டி என்னும் ஒருவன்

எம்பிடத்திலுள்ள பேரன்பால் எமக்குக் குளங்கல்லி னான். சமணர்கள் அவகண்டு பொறுது அப்பணிக்கு னறுசெய்தனர். நீ அவனிடஞ் சென்று அவன் மேற் கொண்ட சருத்த முடிப்பாய்” என்று ஆக்குபித்து மறைத்தருளினார்.

மன்னன் விழித்தெழுந்து, சிவபிரானைத் துதித்து மயநாட்காலையில் தண்டியடிகளையுணர யடைந்து, தான் கண்ட கண்ணினத் தெரிவிக்க, நாயனார் மன்னனை நோக்கி, “அரசே! நான் திருக்குளங் கல்லும்போது, சமணர்கள் அங்குப் பிரவேசித்து, நான் செய்வது தருமமன்றென்று சொல்லி, நான் நடையிருந்த குறித் தறிகளைப் பிடுங்கி எறிந்து, என்னிடமிருந்த மண் வெட்டியையும் பறித்துக்கொண்டார்கள். இதுவு மன்றி நீ தண்ணையன்றிக் காதிரையும் இழந்தனியோ” என்று என்னைப் பழித்தார்கள். அதுகேட்ட நான் வருந்தி ‘சர்வவல்லமைபுள்ள சிவபெருமானது திரு வருளால் என் கண் காணவும், உங்கள் கண் மறைய வும் பெற்றால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்’ என்று கேட்ட, அவர்கள் ‘நாங்கள் இந்த ஊரில் ‘இரோம’ என்று தெரிவித்தார்கள். நீர் இந்த வழக்கைத் தீர்க்க வேண்டும்” என்றார்.

அப்பொழுது அச்சன் சமணர்களை அழைத்தும் கேட்ட, அவர்கள் திகழ்ந்தவிறைத் தெரிவித்து, அவர்கள் கண்ணிழக்கப் பெற்றால் அவ்வுரை விட்டகல்வ தாக உறுதிசெய்தனர். உடனே தண்டியடிகளையு னார் முன்னே செல்ல, அரசன் அவரைத் தொடர்ந்து சென்று திருக்குளக்கரையை யடைந்து நாயனரை நோக்கி, “சிவபத்திரே! நீர் பரமசிவனுடைய திருவருளி

நூல் கண்பெறுதலுக் காட்டும்" என்று, நாயனார் அதிகேட்டு, "சிவபெருமானே மெய்க்கடவுளும், அடியேன் அவருக்கு மெய்த்தொண்டனமாயிச், இம்மன்னனுக்கு முன்னே நான் கண்பெற்றுச் சமணர்கள் கண் இழப்பார்கள்" என்று சொல்லி, மனவறுதியோடு, ஐந்தெழுத்தை யோதியவண்ணம் திருக்குளத்திலே முழுக்க கண்பெற்று எழுத்தார். சமணர்களோ கண்ணிழந்து தடுமாறினார்கள்.

சமணர்களின் அழிவு

அழகண்ட அரசன், தன் ஏவலாளர்களைச், தன்டியடிசுணையனாருடன் சபதஞ்செய்து கண்ணிழக்கப்பெற்ற சமணர்களைத் திருவாரூரின் அம் துரத்தச் செய்தான்.

"மறந்தழ் பிறன்கேடு கூறக்கூடு
ஔரேஞரும் சூழ்ச்சவன் கேடு."

என்றபடி சமணர்கள் செய்தகேடு, அவர்களுக்கே குழங்குகொண்டதரல் மிகவும் துன்புற்றனர். அவர்கள் கண்டாளுமையால் மனங்கலங்கிக் குழியிலே விழுவார்கள்; வழி யறிந்துசெல்லக் கோலும் இல்லாமையென்று தவிப்பார்கள். ஒரு பருதியை வழிவென்று கிளைத்துத் துறை அடைவார்கள். "பெயர்ப்பொருளை மெய்ப்பொருளைக் கொண்டு அழிந்தோம்" என்று அவர்கள் தம்மதத்தைத் துயிப்பார்கள். அவர்கள் ஊரைவிட்டு ஓடாநிற்கையில் பாய்ந்த இழப்பார்கள்; பிளிகளைத் தடவித் தானாமல் திரும்புவார்கள்; சற்று மயங்கி கிற்பார்கள்; காணும் வகையும் முறிவக் கற்களின் மேல் இடறி விழுவார்கள்; மிக கொடுங்க ஒருவரை

யொருவர் முட்டிக்கொள்ளுவார்கள்; ஒடுதற்கு வழியறியாது மயங்குவார்கள்.

இப்படிச் சமணர்கள் கலங்கி அவ்வுரைவிட்டு ஓடியபின்னர், கோழமன்னன் சமணர்களுடைய பாழி களையும், பள்ளிகளையும் பறித்துக்கொண்டு, திருக்குளத்துக்குக் கடைகட்டி மனமகிழ்ந்து, தன்டியடிகுணையனரை வணங்கிக்கொண்டு போயினான். நாயனார் பரமசிவனைத் தியானித்து, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை யோதி, திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்து, சிவபதம் அடைந்தார்.

அரும்பத வுரை

அ

அஞ்சலிசெய்து—கும்பிட்டு
அதுசிதம்—தருகியின்மை, பெரய்
அபிவிருத்தி—அதிகப்படுத்தல்
அதர்சாலை—தரும சத்திரம்
அறவே விடுத்தனர்—முற்றும் அறந்தனர்
அறிவினன்—முடர்சன்

ஆ

ஆதித்தன்—சூரியன்
ஆருகதசமயம்—அருகதசமயம், சமணமதம்

இ

இடந்து—எறிந்து, அப்பாற்படுத்தி
இருவி—பன்றி
இறுக்கத்தக்க—ஹிந்தத்தக்க

உ

உத்துள்ளம்—விழுகியை நீரிற் குழையாது தூளாகப்
பூசுதல்
உபவிதம்—பூமூல்
உய்ந்தேன்—கடேற்றேன்
உவர்ப் பொதி—உழமண் மூட்டை
உவந்து—மகிழ்ந்து

உ

உளம்—இடைபூறு, நிலை
உளன்—மாமிசம், கிணம்
உளறு—இடைபூறு

எ

எஞ்சியிருந்த—நிஞ்சிநின்ற

ஏ

ஏனம்—பன்றி

ஓ

ஓமாகுதி—பாகத்தி லிடும் பளி

க

கல்லை—இலைக் கலம்

கல்லல்—தோண்டல்

கவளி—கட்டு

கவளிகை—புத்தகமும் எழுத்தாணியும் அடைக்கி

வைப்பதற்கு ஒலை அல்லது பட்டினால் அதனை

வாகச் செய்து வைத்திருக்கும் பை

கவளிகரித்தல்—கவளமீர் யுண்ணல்

கனக மாரி—பொன் மழை

கா

காணவர்—குறிஞ்சி நில மாதகன், வேடர்

கி

கிருகதாச்சிரமம்—வட்டு ஆச்சிரமம்

கிலமா யிருக்கின்ற—அழிந் திருக்கின்ற

கு

குறிபித் தேவர்—பரமசிவன்

குத்துக்கோற்காரர்—முட்டுகால்களை யுடையவர்

குராமரம்—குரவுமரம்

குருதி—இரத்தம்

குழமி யிருக்கும்—கடி யிருக்கும்

குலாலன்—குயலன்

குன்றவர்—வேடர்

கே

கேழல்—பன்றி

கோ

கொற்றக் குடை—வெற்றிக் குடை

ச

சங்கமபத்தி—சீவபத்தி

சமித்துக்கள்—நமஸ்கரிக்குள். அதாவது; அத்தி, அரக,

ஆல், இத்தி, கருங்காசி, நாய்குடி, பலாசு, மா,

வன்னியென ஒன்பது விதம் கூடின கிறகுகள்

சம்புரோகணம்—அலயப் பிரதிஷ்டை

தி

சிவதா, சிவதா—என்மையைச் செப்பின்றவனே

சிவானுள—சிவனுள்

கே

கேமித்து—அடக்கஞ்செய்து

தீ

தரிசனவேதி—காட்சிவி ஸ்ரீமந்நம்பப் பொன்னுக்கு

மருத்து

தருக்கள்—மரங்கள்

தவளச் சத்திரம்—வெண் குடை

தறி—தூண்

தா

தாழி—குடம்

தீ

திரிபுண்டரம்—மூன்று வரியாய்ப் பூசும் விபூதிப்பூச்சு

திருவலகு—கோவில் விளக்குமரம்

திருப்பள்ளித்தாமம்—செவ்வோனுக்குச் சரத்தும்படி

கட்டும் மலர்மாலை

திருமஞ்சனம்—குளிப்பாட்டுதல்

திருவுள்ளம்—அழகிய மனம்

திருவேலக்கம்—மகாதீவ்ய சபை

தீ

திக்கடைகோல்—நெருப்புக்கொள்ளி

தூ

தூறு—சிறு செடிகள் சேர்த்தகாடு

தோ

தொடர்வின்றி—சம்பந்தமில்லாமல்

நி

நிபந்தங்கள்—கடமைகள்

நியதியாக—முறைமையாக

நிழற்ற—நான்மையாயிருக்க

ப

பந்தவச்சலன்—கடவுள்

பஞ்சகவ்ளியம்—கேசமயம், கோழுத்திரம், தயிர்,

நெய், பால் என்பன

பண்டாரம்—திரவியங்கள்

பசிய—பசுமையாகிய

பசுதிவர—பசுமத்தை

பரத்தை—வேசி

பரிசுலம்—மகாத்மாக்க ளுண்ணும் பார்த்திரம்

பரிசனம்—உறவு, ஏவல் செய்யோர்

பவனி வந்தார்—உலாவி வந்தார்

பள்ளர்—உழவர்

பருகி—குடித்து, புசித்து

பலாசத் தண்டு—முருக்குக் கழி

பா

பாழிகள்—மடங்கள்

பீ

பீலி—மபிற்றேகை

பு

புலச்சேரி—கீழ்மக்கள் வசிக்கும் ஊர்

புறச் சமயிகள்—சமணர்கள்

புனிதன்—சுத்தன்

புனிதவதி—சுத்தமுடையவள்

பூ

பூசான்—அந்தணன்

பூசார்த்தத்திலே—பூசை முடிவிலே

பொ

பொதி—மூட்டை

ம

மறவர்—பாலைநில மரங்கள், வேடர்

மறையவர்—அந்தணர்

மா

மாமாத்திரர்—வைத்தியர்

[இலம்]

மானியம்—அரசர்கள் சம்மானத்தால் அடப்பட்ட

மு

முகந்து—மொண்டு

மே

மேயப்பட்ட—மூடப்பட்ட

வ

வராகம்—பன்றி

வழுவாது—தப்பாது

வனசரர்—வேடர்

வகைந்து—அலங்கரித்து

வே

வெருட்கொண்டு—அச்சங்கொண்டு

வெள்கு—வெட்கமடைந்து

வெட்டியான்—பறையன்

வை

வைகறையில்—விடியற்காலத்தில்

வைரவர்—சிவன்

செய்யுள் விளக்கம்

பக்கம்.

- 13 வந்தவர்.....லீழ்ந்தார்—பசிய தழைகளால் கட்டப்பட்ட மாலையைத் தரித்த மார்க்கியையுடைய தண்ணூர் வந்தவுடனே, சிவபெருமானது கண்ணிலிருந்து ஒழுக்குின்ற உதிரத்தைப் பார்த்து மயங்கினார். தாம் பொன்முகடி யாற்றி விருந்து திருமஞ்சனத்திற்காக வாயில் கொண்டு வந்த கல்ல நீரும் கலத்தில் கீழ்த்திப்போகவும், வாயிலிருந்துகின்ற மாடிகமும் விஷ்டமும் இதற்கு மேலும் விழவும், கொத்தாக மலர்த்திருக்கின்ற மலர்களும் குடையினின்றும் அலைந்து மேலும் விழவும் பூமியில் பதைபதைத்து விழுந்தார்.
- 16 அன்பின்.....உடம்பு—அன்பு முதலாக அதன் வழி கின்ற உடம்பே தவிர்ந்து உடம்பாகும். அவ்வன்னில்லாதார்க்குள்ள உடம்புகளானவை எலும்பைத் தேரிலினுலே பேரர்க்கப்பட்டன வாம்; உயிரின்ற வுடம்பாகா.
- 17 மந்தை.....பவித்திரைபாள் — மேற் சொல்லிய தன்மையைப் பெற்ற எச்சகத்தவனுடைய மனையானவள் கல்ல மாடில் பிறந்தவள். சுற்றத்தார் விரும்பத்தக்க இவ்வாற்றையைக் குறைவின்றி நடத்துகின்ற நற்செய்கையை யுடையவள். உலகத்தில் தமக்குத் துணையாய்ச் சண்டேந்த நாயனாரைப் புத்திரராகப் பெறுதற்குரிய சிறந்த தவததைச் செய்தவன். பெறுவெண்ணிய விடேபேற்றின் முடிவாகிய பபினைப் பெறத்தக்கவன்.

பக்கம்.

- உலகப்பற்றை நீக்குதற்குக் கருவியாகிய சிவ தேசமானது வருதற்குச் சார்பான குணத்தினை யுடைய பவித்திரை யென்பவனிருந்தான்.
- 24 உரனென்னுந்.....வித்து—அறிவென்னு மங்கு சத்தினுலே பொறிகளாகிய யானைகள் ஐந்தையும் தன் தன் புலன்களின்மேல் சொல்லாமற் காப்பவன், எல்லா நிலங்களினும் மேலானதென்று சொல்லப்படுகிற மோட்ச நிலத்துக்கு ஒரு வித்தாவான்.
- 30 கையினுத்துணித்த....தோளார்—கரிய மலையை யொத்த அந்த யானையானது துதிக்கையை வெட்டின பொழுது, கடல் ஆழங்குவதுபோலப் பேரிரைச்சலிட்டு விழுந்து புரள, அதனருகில் வந்து கொண்டிருந்த கொடிய குத்துக் கோற்காரர்கள் மூவரும், மேலேறிவந்த பாகர் இருவரும் ஆகிய ஐந்து பேரையும் எங்கரித்து கின்றார், பெரிய மலைபோன்ற தேர்ள்களையுடைய எறிபத்த நாயனார்.
- 32 இன்னுசெய்தாரை....விடல்—தமக்குத் தன்பற் தருமவைகளைச் செய்தவரைத் துறந்தோர் தன் டித்தலாவது, தாமே நானும்படி அவருக்கு இனிமையான மகிழ்ச்சிகளைச் செய்துவிடலேயாம்.
- 38 வணங்கு....கோடுப்பார்—தம்மை வணங்கும் நாயனாரை மறையவர் கண்டு நாம் காவலரி நதியில் கோடி வருவோம். திரும்புவரும் வழியில் மறைவரினும் நாம் தரித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு உலர்த்திக்கும் இந்தக் கோவணத்தைப் பத்திர

பக்கம்.

- மாய் வீ வைத்திருந்து தாவேண்டும்" என்று சொல்லிப் பலாசத் தண்டிலிருந்த ஒரு கெளடீனத்தை அணித்து அவரிடம் கொடுத்தார்.
- 39 போன வேதியர்....வந்தீணந்தபு—காரிரிந்தியில் நீராடுதற்குப்போன அப்பிராமணர், அமர்ந்த நாயனார் பத்திரப்படுத்தியிருந்த கோவணத்தினை அவ்விடத்தினின்று மறைத்து போகும்படி செய்து, குவளைமலர்கள் மலர்த்திருக்குன்ற துறை யிணையுடைய காரிரிநீரில் ஸ்நானஞ்செய்து வந்தாரோ? அல்லது பரிகத்தம் பொருந்திய அழகிய சடைபிலுள்ள நங்கைநீரில் ஸ்நானஞ்செய்து வந்தாரோ? மேசமானது மறை பொழிந்து கொண்டிருக்க அதில் நனைந்துகொண்டு அமர்ந்த நாயனாரு திருமடத்தில் வந்து சேர்ந்தார்.
- 42 மனத்துக்கண்....பிற—அறஞ் செய்பவன் தன் கெஞ்சினிடத்துக் குற்றமில்லாதவனாகவன், தருமமாவது அவ்வளவே. அது ஒழிந்த சொல்லும் வேடமும் அறமெனப்படுவனவல்ல, இவ்வாறானதை யுடையனவாம்.
- 63 நாதமறைதேர்..விதிவிளக்க—அக்காலத்திலிருந்த நீதியையுடைய கோழ மன்னன் சிங்காதனத்தில் கிற்பிருந்து, இசைவாடிவாயிய வேதங்களை யுணர்ந்த நவிரத்தியடிகளுயனார் நல்ல திருத்தொண்டாகப் புத்தகன நாதராகிய வயம்பீக நாதருக்கு வேதாகமவிதி விளங்க அருவப்படி முதலாக வேண்டிய கீபத்தங்கள் பலவற்றையும் ஏற்படுத்தினான்.

பக்கம்.

- 69 இல்லதே.....கடை—ஒருவனுக்கு மனையாள் நற்குண நற்செய்கைகளை புடையவளா யிருந்தால் இல்லாதது யாதா? அம்மனையாள் அப்படிப்பட்டவளாகாதிருந்தால் உள்ளது யாதா?
- 72 ஈங்கிவன்....நின்றார்—இப்பரமத்தன் மனத்திற் குறித்த எண்ணம் இவ்வாறிருக்கின்றது. அதனால், இனிமேல் இவன் பொருட்டுச் சமந்திருந்த அழகமைந்த மாமிசப்பொதியை இங்கு ஒழித்து, ஸ்ரீ கைலாயகிரியில் உம்மிடத்தில் சூழ்ந்து நிற்கின்ற சிவகணங்கள் போற்றுதற்குரிய பேய்க்கணங்களின் வடிவத்தை அடியேனுக்கு முறைபடியாகத் தந்தருளவேண்டுமென்று சிவபெருமானுடைய திருவீடிகளை வணங்கி நின்றார்.
- 79 பன்முறை....மென்பார்—பலவகைப்பட்ட உயிர்களை யெல்லாம் பரிபாலித்து உலகத்தையாளும் படி தனது நெடிய வெண்கொற்றக்குடையின்கீழ் நான்கு வருணத்தாரும் தங்கள் தங்களுக்குரிய தரும் நெறிகளில் தவறாமல் நடக்கும்படி செய்து வாழ்கின்ற அரசர்களில்லாமல் தங்கிய இப்பூவுலகமானது, ஆலோசிக்குமிடத்தில், இனிய உயிரில்லாமல் வாழ்கின்ற உடம்பை யொக்குமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள்.
- 81 அறனறிந்தான்றமைந்த....துணை—அரசனான செய்யப்பனும் அறங்களைத்தெரிந்து, தனக்கேற்ற கல்வியாலே நிறைந்தமைந்த சொல்லையுடையவனாகி எந்நாளிலும் தொழில் செய்யுந்திறங்களை அறிந்தவன், ஆலோசனைக்கு அவனுக்குத் துணை

பக்கம்.

பாவான்.

84 : மெய்யெலா....நாதன்—தனது தேசமுழுமையும் விழுதியைத் தரித்துத் தலையிலுள்ள சடைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கட்டி, உடைவாளை மறைத்து வைத்திருக்கின்ற புத்தகக் கவளியைக் கையில் தாங்கிக்கொண்டு, கருமை நிறத்தைத் தன் மூள்கையிலே வைத்திருக்கின்ற நிபந்தைப்போல மனத்தில் களங்கத்தை வைத்துக்கொண்டு, பொய்யாகிய தவவேடத்தைப் புண்டு முத்திரை யென்றும் அப்பகையாசனவன் மெய்ப் பொருளையுரிடத்திற்கு வந்தான்.

87 ஒறுத்தாரக்கு....புகழ்—தமக்குத் தங்கு செய்த வுள்ள ஒறுத்தவர்க்கு உண்டாவது அவ்வொரு நாளை யின்பமே, அதனைப் பொறுத்தவர்க்கு உலக மழியுமளவும் சேர்த்தி உண்டாகும்.

95 மதிமலிபிரிசை.....வரவிடுப்பதுவே—சந்திரன் தவழுகின்ற மதில் குழிந்த மாடங்களை அடைய கூடற்பதிலின்கண் விளங்கும் வெள்ளிய நிறத்தை யும் வரிகளையும் உடைய இறக்கைகள் செறிந்த அன்னப்பட்டிகள் வகிக்கின்ற சோலைக்குழிந்த ஆல வாயில் இருக்கின்ற நியன் யான் சொல்லுவின்ற சொல்லானது:—

சூல்கொண்ட மேகத்தையே படியெனக் கொண்டு பாவலர்க்குக் கொடுக்கவேண்டிய உரிமைப்படி மனவுரிமையோடு கொடுத்து விளங்குகின்ற வெள்ளிய நிலவுபோன்ற வெண்கொற்றத் குடைக்கீழ் சும்மாசனத்தின்மீது இருந்து அரசு

பக்கம்.

செலுத்தும் சேரன் காணக்கடவது யாதெனில்:—

இதைக் குணத்தோடு வீணை பயில்வதில் வல்லவனுள் பாணபத்திரனென்பான் என்பால் உன்னைப்போல் அன்பன். ஆதலின் உன்னைக் கரண வெண்ணி உன்னிடத்திற்கு வந்தனன். அவற்கு மிக்க பொருள் கொடுத்து அனுப்புக.

98 பொன்வண்ண.....வீசனுக்கே—தன்னை யுணர்ந்த என்வண்ணம்போலுமிருக்கிற நசனுக்குப்பொன் வண்ணம்போலு மேனியும், பிரகாசிக்கின்ற மின் வண்ணம்போலும் தொங்கிய சடையும், வெள்ளி மலைபோலும் பெரிய ரிஷபவாகனமுமாம்.

115 செந்தீமே....மொழிந்தார்—சிவந்த நெருப்பில் முழுதிமேல் எழுந்தபொழுது, சிவந்த தாமரை மலரில் தோன்றி எழுந்த பிரமணப்போல் விளங் கினார். பெருமை தங்கிய ஆகாயத்தில் தேவ துந்துபியின் ஒலியானது உண்டாயிற்று; தேவர் கள் மனமகிழ்ந்து ஆரவாரித்துப் பசிய துளிர் களையுடைய கற்பக விருட்சத்தின் குளிரந்த மலர் மறைகளைச் சொரிந்தார்கள்.

120 கையினிற் கவர்ந்து.....வந்தான்—கையில் கடித் துச் சுற்றிக்கொண்டு, கண்ணினின்றும் கோபத் தியைச் சொரிவின்ற படத்தை அடைய பாம்பை யுதறிக்கீழே தள்ளி, பதைபதைப்புடனே பாம்பு கடித்த கொடிய வேகத்தினாலே நிலத்தில் விழு முன்னே வேகத்தோடு ஓடி, அரிந்த வாழைக் குருத்தைக் கொண்டபோய்க், கொடுப்பே யென்று ஒடிவந்தான்.

பக்கம்.

124 செல்விருந்தோம்பி.....தவர்க்கு—தன்னிடத்திலே வந்த விருந்தை உபசரித்து, பின்வரும் விருந்தை எதிர்பார்த்து, தான் அதனுடன் நெண்ண விரும்பு வேன் மறுபிறப்பிலே தேவனுள் வானியுள்ள வர்க்கு நல்ல விருந்தாவான்.

127 வந்தபின்.....வீழ்த்தார்—தமது வீட்டிற்கு வந்த பின்பு அவரது மனைவியாரும் வாசலில் நன்று எதிர்பார்த்திருந்து, அக்கூடையை வார்த்துக் கொண்டு, மனத்தில் சந்தோஷத்தை உடைத்து, நீரினாலே அந்த செல்லில் ஓட்டியிருந்த சேற்றைக் கழுவிழுற்றிப்பின்பு அடுப்பில் வைத்து நெருப்பு மூட்டுவதற்கு கிறகல்லையே பென்று கொல்ல, அவ்விளையான் குடிமாத நாயனார், கிலமாயிருக்கின்ற தம்முடைய வீட்டின் வரிக்காரர் அயுத்தித் தள்ளினார்.

132 நெஞ்சின்.....லருள்புரிவார்—“நீ உன் மனத்தினிடங்கொண்ட கவலையை ஒழிக்கக் கடவாய். உனக்குக் கண்ணைப் பளித்து, வஞ்சகராகிய அந்தச் சமணர்களுடைய கண்களை மறையும்படி செய் வோம்; அதை நீ காணப்பெறுவாய்; பயப்பட வேண்டாம்” என்று திருவாய். மலர்க்கொளி, அவரிடத்தினின்றும் நீங்க அவ்விளையேயே கோழமனம் அன்னவிறநேற்றியருள்சொய்தார்.

134 மறந்தும்.....தேடு—ஒருவன் பிறனைக்குக் தேட்டைத்தரும் விதையை, மறதியைப் பொருத்திடும் எண்ணத்திருத்தக்கடவன். அப்படி எண்ணுவானாயின் அறிவெண்ணினவனுக்குக் தேட்டைத்தரும் விதையை அறக்கடவுள் எண்ணுவார்.

56
84

மாணவர் களுக்கு உபயோகமான
வேறு தமிழ்ப் புத்தகங்கள்.

கா. தீ. அரங்கசாமி நாயுடு எழுதியவை

* உத்தரகுமரன்	0	8	0
* மணங்கோழன்	0	8	0
* தசமுகன்	0	8	0
சூரபதுமன்	0	8	0

ம. க. ஆயிரம் நாயுடு எழுதியவை

* கீழ்க்கண்டவை	0	8	0
----------------	---	---	---

எஸ். எஸ். அருணாச்சிநாதன் எழுதியவை

முப்பெருந்தொண்டர்	0	8	0
முத்துக்குமார்	0	5	0

* இக்குறிப்புகளைக் கவனத்தோடு அங்கீகரிக்கப்
பெற்றன.